

Stamp

திருக்குறள்

பொருப்பால் — ஒழிபியல்

மாதிரி விடைகளுடன்

உரையாசிரியர் :

சித்தாந்த ஞானவித்தகர்

க. இராஜாயகம் B. A. (Lond.)

விற்பனையாளர் :

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை

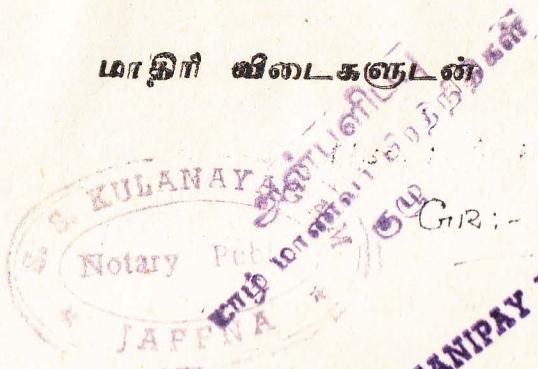
காங்கேசன்துறை வீதி

யாழ்ப்பாணம்

திருக்குறள்

பொருட்பால் — ஒழிபியல்

மாதிரி விடைகளுடன்

உரையாசிரியர் :

சித்தாந்த ஞானவித்தகர்
க. இராஜநாயகம் B. A. (Lond.)

Donated by.

A. Rubarani

Manipay Ladies College
11 Science.

விற்பனையாளர் :

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை
காங்கேசன்துறை வித
யாழ்ப்பாளனம்

முதற்பதிப்பு | ஆணி 1975

M.L.COLLEGE

வ
சிவமயம்

முன் னுரை

திருக்குறளுக்குப் பல உரைகள் உள். அவற்றுள் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையே முதன்மையுடையது.

நூலிற் பரித்த உரையெல்லாம் பரிமேலழகன்
தெரித்த உரையாமோ தெளி

என்ற முதுமொழி எக்காலமும் பொய்யாகாது. இலக்கண நூல்கள் வும் இலக்கியப் பயிற்சியும் மிக்கவர்க்கே அவ்வரையின் திட்பநுட்பங்கள் முற்றும் புலனாகும். ஆதலால் அவ்வரையினைக் கருதி தீர் கொண்டு இக்கால மாணவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் பதவுரை விசேஷவுரை இலக்கணக் குறிப்பு என்பனவற்றை எவ்வளவுக்கு எளிமைப்படுத்தமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு எளிமைப்படுத்தி ஒருரையினை எழுத முற்பட்டேன். எளிமைப்படுத்துவதும் ஓரளவுக்குத் தான் முடியும். அதற்குமேல் விளக்கம் செய்வதற்கு ஆசிரியர் தேவை.

திருக்குறளை வாழ்க்கை அநுபவத்தோடு பொருத்திக் காட்டுவது மிக நல்லது. ‘கற்றின்னடு மெய்ப்பொருள் கண்டார்’ என்பதற்குப் பரிமேலழகர் ‘உபதேச மொழிகளை அநுபவமுடைய தேசிகர் பாற் கேட்டு அதனால் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவர்’ என உரை எழுத்திருந்தார். ‘அநுபவமுடைய தேசிகர்பாற் கேட்டு’ என அவர்களுக்கு வெகு அர்த்தபுஷ்டி உடையது. உணவின் சுவையை அகப்பை அறியாதிருப்பதுபோல அநுபவ ஞானம் இல்லாதவர் ஞானநூல்களின் உட்பொருளை ஒருபோதும் உணரமாட்டார். அவருடைய உபதேசம் குருடன் குருடனுக்கு வழி காட்டுவது போன்றது. அதுபோலத் திருக்குறளை வாழ்க்கை அநுபவத்தோடு பொருத்திக் காட்டாத போதனை அதிக பயனை நல்காது. அநுபவத்தோடு பொருத்திக் காட்ட வேண்டும் என்பதனை ஒரு உதாரணத்தால் விளக்க முயல்வேன். பெருமை என்னும் அதிகாரத்திலுள்ள

இருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு

என்ற குற்பாவை எடுத்துக்கொள்வோம்.

அச்சுப்பதிவு :

ஸ்ரீ சௌம்யநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதாவதொரு வகையில் பிறரிலும் பெரியவனுக்குக் கருதப்படுவதை விரும்புகிறார்கள். கல்வியினாலாவது செல்வத்தினாலாவது பதவியினாலாவது இவற்றுள்ளனர்கள் இல்லா விடில் உயர்குடிப் பிறந்தவரென்றாலும் ஒவ்வொருவரும் தம்மைப் பெரியவரென்று சொல்லிக்கொள்கின்றனர். ஆனால் உண்மையில் பெருமை தருவது எது என்பதை அறிந்து அதற்குரிய நெறியை அவர்கள் மேற்கொள்வதில்லை. எவ்வாறு பெருமையடையலாம் என்பதை என்னினர் இக்குறட்பாவில் கூறுகின்றார்கள். அதனை விளக்குவதற்கு அவர் கற்புடைய பெண்ணின் மனத் திட்பத்தையே உவமையாக எடுத்துக்கொள்கிறார். கற்புடைய பெண்ணை ‘ஒருமை மகளிர்’ என்கிறார். ‘ஒருமை மகளிர்’ என்றால் கவராத மனத் தின்யுடைய மகளிர் என்று பொருள். பெண்ணென்றது ஆணமை தெருவனையோ செல்வதெருவனையோ உயர்ந்த பதவி வகிப்பை வனையோ கண்டபோது அவர்களைத் தான் கணவனாகப் பெற்றிருந்தாலோ என்னையில் அவள் கற்புடைய பெண்ணைக் காட்டாள். அந்த எண்ணை கற்பின் தின்மைக்கு மாறுபாடானது. ஏனெனில் கருதலும் செய்தலோடொக்கும் என்பது அறநால் களின் முடிபு. தன்னுடைய கணவன் அழகற்றவனையும் ஏழையாயும் கல்வியறிவில்லாதவனையும் இருந்தாலும் பிற ஆடவரை மனத் தாலும் இச்சிக்காத பெண்ணையே வள்ளுவர் ‘ஒருமை மகளிர்’ என்கிறார். அதுவே கற்பின் தின்மை எனப்படும்.

அத்தகைய கற்பின் தின்மை போலப் பெருமை அடைய விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் திநெறிக்கட்ட செல்லாத, நன்னெறியிற் கெல்கின்ற, நிறையின் வழுவாது ஒழுகுகின்ற சிரிய ஒழுகலாறு இன்றியமையாது வேண்டப்படும். நிறையினின்றும் வழுவுதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்களும் தூண்டுதல்களும் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்றன. அவற்றிற்கு ஆளாகாது நன்னெறியினின்றும் வழுவாமல் தண்ணீக்காப்பதனாலேயே ஒருவனுக்குப் பெருமை உண்டாகும் என்கிறார் திருவன்றுவர்.

இவ்வதாரணம் பயனுடையதன் ஆசிரியர்கள் கருதினால் இம்முறையை அவர்கள் பின்பற்றலாம். வாழ்க்கை அநுபவத்தோடு பொருத்திக் காட்டுவதற்குரிய குறிப்புக்கள் சில குறட்பாக்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ளன.

இதன்கணுள்ள 13 அதிகாரங்களும் G. C. E. Advanced Level பரீட்சைக்கு இப்போது பாடமாக உள்ளன. அதனால் இப்பகுதிக்கு முதலில் உரை எழுதப்பட்டது. மாணவர்களின் நலன் கருதி எல்லா அதிகாரங்களுக்கும் மாதிரி விடைகள் தரப்பட்டுள்ளன. அவ்வவ்விதிகாரங்களின் திரண்ட பொருளை அறிவதற்

கும் இவ்விடைகள் பயன்படும், இவ்வுரை பயனுடையதெல்லாரிடங்கள் கருதினால் இந்த முறையில் திருக்குறள் முழுவதுக்கும் உரை எழுத என்னியுள்ளேன்.

கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை அதிபரும் என்ன அருமை நண்பருமாகிய திரு. சி. சிவகுருநாதன் M. A., Dip in Ed., அவர்கள் இவ்வுரையினை எழுதும்படி எண்குப் பல முறை சொல்லி வந்தார்கள். அவருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கியே இதனை எழுதினேன்.

ஸ்ரீ சங்முகநாத அச்சக அதிபரும் என் நெறுங்கிய நண்பருமாகிய திரு. சி. சி. சுமாரசுவாமியவர்கள் இதனைத் தனது வெளியீடாகவே வெளியிட முன் வந்தார்கள். அவருக்கு எனது உண்மையிற்கு நன்றி உரியது.

மாணிப்பாய்,
இலங்கை.

ச. இராஜ்நாயகம்
25-6-1975.

திருக்குறள் — பொருட்பால்

ஓழிபியல்

பொருட்பாலில் அரசியலிலும் அங்கவியலிலும் அடங்காது எஞ்சி நின்றவற்றைப் பதின்மூன்று அதிகாரத்தாற் கூறுகின்றார். திருவள்ளுவ மாலையிலுள்ள பேரோக்கியார் பாடலில் ‘குடி பதின் மூன்று’ என இப்பகுதி குறிப்பிடப்படுவதனாலும், மணக்குடவரும் பரிப்பெருமானும் குடியியல் என்றே கூறுவதனாலும் இந்த ஓழிபியல் குடியியல் என்ற பெயரால் வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகின்றது. பரிமேலழகரும் மாணம் என்னும் அதிகாரத்தின் அவதாரிகையில் ‘ஆனிக்குடிப் பிறந்தார்க்கு உரியவாய குணங்கள் கூறுவான் தொடங்கி முதற்கண் மாணம் கூறுகின்றார்’ என்று கூறுவதனால் அவர்க்கும் இவ்வியலைக் குடியியல் எனக் கொள்ளுதலே கருத்தாதல் அறிக.

[ஒவ்வோர் அதிகாரத் தொடக்கத்திலும் கூறப்படும் முன் நூரை அவதாரிகை எனப்படும். இயல்களின் ஆரம்பத்திலும் அவதாரிகை காணப்படும்.]

1. குடிமை

அஃதாவது உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தாரது தன்மை. அந்த ணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் நான்கு வருணத் தார்க்கும் உயர்குடிப் பிறப்பு இன்றியமையாச் சிறப்புடைய தாகலின் அச்சிறப்புப் பற்றி இவ்வதிகாரம் ஓழிபியலின் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது. வருணம் வேறு, குலம் வேறு, குலம் வருணத்தின் உட்பிரிவு. இவ்வேறுபாட்டைச் ‘சாதி குலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும் ஆதமிலி நாயேனே’ என்னும் திருவாசகத் திருவாக்கான் அறிக. சாதி வருணம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இல் குடி குலம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

சந்ததிதோறும் நற்குண நற்செயல்களைப் பேணி ஒழுகி வரும் நற்குடியில் பிறந்தவரிடம் நற்பண்புகள் பிறப்புரிமையாகவே இயல் பாய் அமைகின்றன. அவ்வாறு இயல்பாய் அமைந்த பண்புடைய குடிமை எனப்படும்.

1. இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச்
செப்பழும் நானு மொருங்கு.

செப்பழும்— கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முள் மாறு படாது உயர்ந்த இலட்சியத்தோடு கூடியிருக்கும் செம்மையும், நானும்—பழி பாவங்கள் தம்கண் நிகழக்கூடாது என்று அஞ்சி ஒழுகுதலாகிய நானும், இற்பிறந்தார் கண்ணல்லது இயல்பாக வில்லை— நற்கண நற்செயல்களைப் பேணி ஒழுகி வருகின்ற உயர்ந்த குடியிலே பிறந்தவரிடத்தில்லாமல் ஏனையோரிடத்தே இயல்பாய் அமைந்து விளங்குதல் இல்லை.

இவ்வதிகாரத்தில் இல் குடி என்னும் சொற்கள் அடை மொழியின்றிக் கூறப்பட்டனவாயினும் அவற்றிற்கு உயர்குடி என்றே பொருள் கொள்க. மனத்தில் என்னுவதும் பேசுவதும் செய்வதும் தம்முள் மாறுபடாமல் உயர்வுடையனவாக இருத்தலே இங்கே செம்மை எனப்பட்டது. நான் என்பது பழி பாவங்களுக்கு நானு தலைக் குறிக்கும். இதனைப் பின்வரும் நானுடைமை என்னும் அதிகாரத்திற் காண்க. செப்பம் நான் என்னும் இரு பண்புகளும் உயர்குடியிற் பிறந்தாரிடம் பிறரொருவர் கற்பிக்காமலே இயல்பாய் அமைந்து விளங்குதலும், உயர்குடியிற் பிறவாதார்க்கு அக்குணவங்கள் கற்பிக்கப்பட்ட வழியும் அவர்களிடம் நெடிது நில்லாது நீங்குதலும் இக்குறட்பாவால் பெறப்பட்டன.

2. ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நானுமிம் மூன்றும்
இழுக்கார் குடிப்பிறந் தார்.

குடிப்பிறந்தார்— உயர்ந்த குடியிலே பிறந்தவர், ஒழுக்கமும்— தமக்கு விதிக்கப்பட்ட ஒழுக்கனெறி, வாய்மை—சத்தியந் திறம் பாமை, நான்—பழி பாவங்களுக்கு நானுதல், எனப்பட்ட, இம் மூன்றும்— இம்முன்றின்கண்ணும், இழுக்கார்—கல்வியறிவான்றி இயல்பாகவே வழுவாதிருப்பர்.

ஒழுக்கமாவது அந்தணர் முதலை வருணத்தார் தத்தமக்கு அறநாடிகளில் விதிக்கப்பட்ட ஒழுக்கனெறியின்களை வழுவாது நிற்றல். ‘ஒழுக்கமுடைமை குடிமை’ என்று 14-ம் அதிகாரத்திற் கூறியதும் சண்டு நினைவுகூற்றபாலது. உடற் குற்றம் தவிர்தற்கு ஒழுக்கமும், மொழிக் குற்றம் நிகழ்மைக்கு வாய்மையும், மனக் குற்றம் நீங்குதற்கு நானுமும் வேண்டப்படும் என்பதாம்.

இழுக்குதல் என்பது தம்மை அறிவாது தவறி நடத்தல். உயர்குடிப்பிறந்தார் பிறப்புரிமையாகவே நற்பண்புகளை உடையவ

ராதலால் அவர்கள் தம்மை அறியாமலும் ஒழுக்கம் முதலைவற்றி விள்ளும் தவறுதிருப்பார் என்பதைக்கீ ‘குடிப்பிறந்தார் இழுக்கார்’ என்றார்.

3. நகையினை இன்சொல் இழுாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.

வாய்மைக் குடிக்கு— எக்காலத்தும் நற்பண்புகளின்றும் நீங்காத உயர்குடியிற் பிறந்தார்க்கு, நகை—வறியவர் தம்மிடத்துச் சென்றபோது முகமலர்ச்சியும், சகை—தம் மியல்புக்கேற்ற பொருள் கொடுத்த உதவதலும், இன்சொல்—இனிய சொற் களைச் சொல்லுதலும், இழுாமை—அவமதிப்புக்கு ஏதவாய இகழ்ச்சி மொழிகளைக் கூறுதிருத்தலும், நான்கும் வகை என்ப—ஆகிய இந்நான்கு பண்புகளும் உரியன் என்று நூலோர் கூறுவர்.

குடி என்பது உயர்குடியிற் பிறந்தவரை உணர்த்துதலின் இடவாகுபெயர்.

பொற்மீழை வேறுபடுந் தன்மையதாகவின் எக்காலத்தும் வேறுபடாத பண்புடையராய் இருத்தலை வாய்மை என்றார். ‘இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்’ ஆகலாண் வறியவரை இழுாதிருத்தல் குடிப்பிறந்தார்க்கு உரியதோர் சிறப்பியல்பாயிற்று.

‘நான்கும் வகை’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘நான்கின் வகை’ என்று பாடம் கொள்வதாயின் ‘குடிப்பிறந்தவர்களுக்கு நகை சகை இன்சொல் இழுாமை என்னும் இந்நான்கு பண்புகளாலும் ஏனையோரிலும் வேறுகுந் தன்மை உண்டாகும்’ எனப் பொருள் உரைத்துக் கொள்க.

இவை மூன்று பாட்டானும் உயர்குடிப்பிறந்தாரது இயல்பு கூறப்பட்டது.

4. அடுக்கிய கோடி பெற்றும் குடிப்பிறந்தார்
குன்றுவ செய்த விஸர்.

அடுக்கிய கோடி பெற்றும்—பலவாக அடுக்கிய கோடி அளவினதாகிய பொருளைப் பெற்றாராயினும், குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்தல் இஸர்— உயர்ந்த குடியின்கட்ட பிறந்தவர் தமது ஒழுக்கம் குன்றுவதற்குக் காரணமாகிய இழிவான தொழில்களைச் செய்யார்.

கோடி என்பது அவ்வளவைக் கொண்ட பொருளைக் குறித்த ஆல் எண்ணால்லாவை யாகுபெயர். குன்றும் தொழில்கள் தாம்

பிறந்த குடிக்கு அவமதிப்பு உண்டாவதற்கு ஏதுவாய் செயல் கள்.

தாம் உயர்குடியிற் பிறந்தவரிகளென்று குடிப்பெருமை பேசிக் கொண்டு செல்வச் செருக்கால் தமக்கு ஒவ்வாத இழி தொழில் களைச் செய்வாரை நோக்கி இக்குறப்பா கூறப்பட்டது.

5. வழங்குவது துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி பண்பிற் ரலைப்பிரித வின்று.

பழங்குடி.—தொன்றுதொட்டுப் பெருமை உடையதாய் விளை கும் உயர்குடியிலே பிறந்தவர், வழங்குவது—தாம் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் பொருள், உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும்—முன்னைய அளவிலும் சுருங்கியவிடத்தும், பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று—தமக்குரிய நற்பண்புகளினின்றும் நீங்கார்.

சேர சோழ பாண்டியர் என்பதுபோல ஆதிகாலம் தொடரி கிப் பேரும் புகழுமடையதாகி மேம்பாடுற்று விளங்கும் குடியைப் ‘பழங்குடி’ என்றார். அத்தகைய குடியிற் பிறந்தார்க்கு உண்டாகும் வறுமையாவது தாம் பிறர்க்கு உதவும் பொருள் அளவில் முன்னையிலும் சுருங்கியதாய் இருத்தல்; அதனே ‘வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக்கண்’ என்றார்.

வறுமையற்ற காலத்திலும் குடிப்பிறந்தவர் தமக்குரிய குணத்தினின்றும் நீங்கார் என்றவாறு. இழி தொழில்களைச் செய்வதற்கு வறுமையே காரணம் என்று சமாதானம் கூறவாரை நோக்கி இது கூறப்பட்டது.

6. சலம்பற்றிச் சால்பில் செய்யார்மா சற்ற குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்.

மாசற்ற குலம்பற்றி வாழ்தும் என்பார்—வசையற்று வருகின்ற தம் உயர்குலத்தின் மரபினேடொத்து வாழுக்கடவோமென்று நினைத்து அவ்வாறு வாழ்கின்றவர், சலம்பற்றிச் சால்பில் செய்யார்—வறுமையற்ற காலத்தும் வஞ்சனையைப் பொருந்தி அம்மர பிற்கு ஒவ்வாத இழி தொழில்களைச் செய்யமாட்டார்,

சலம்—வஞ்சனை என்ற பொருளைத் தரும் வடசொல்; இவை மூன்று பாட்டானும் உயர்குலத்தவர் வறுமையற்ற காலத்திலும் தம் குலத்துக்குரிய நெறியினின்றும் வேறுபடாரென்பது கூறப்பட்டது.

7. குடிப்பிறந்தார் கண்வீளங்கும் குற்றம் விசம்பிள் மதிக்கண் மறுப்போ ஐயர்ந்து.

குடிப்பிறந்தார்கள் குற்றம்—யர்ந்த குடியிற் பிறந்தவரிடத்து உண்டாகின்ற குற்றம் சிறிதாயினும், விசம்பிள் மதிக்கண் மறுப்போல்—ஆகாயத்தின்கணுள்ள சந்திரனிடத்துக் காணப்படும் கனங்கம்போல, உயர்ந்து விளங்கும்—யிக்குத் தோன்றும்.

யயர் குடிக்கு விசம்பும், அக்குடியிற் பிறந்தார்க்கு விசம்பில் தோன்றும் சந்திரனும், அவர் செய்யும் குற்றத்துக்குச் சந்திரனிடத்துள்ள களங்கமும் உவமைகள் ஆயின்.

யயர்குடிப் பிறந்தாரது குற்றம் உலகெங்கனும் பரந்து வெளிப்படும் என்பதாம்.

8. நலத்தின்க ணுரின்மை தோன்றின் அவளைக் குலத்தின்கண் ஜூயப் படும்.

நலத்தின்கண்—குலநலம் உடையவனுப் பருகின்றவனிடத்தே, நாரின்மை தோன்றின்—அண்பின்மை காணப்படுமாயின், அவளைக் குலத்தின்கண் ஜூயப்படும்—அவளை அவ்வுயர் குலத்திற் பிறந்த வளே ஆல்லனே என்று உலகத்தவர் சந்தேகங் கொள்வர்.

குலநலம்—யயர்குடிப் பிறப்பு.

நலம் என்னும் பண்புப் பெயர் அதனே உடையவனுக்காத லால் பண்பாகுபெயர் குலம் என்னும் இடப்பெயர் ஈங்குத் தோன்றிய பிறப்புக்காதலால் இடவாகுபெயர்.

பிறரிடத்தே அண்விலங்கியின் முகமலர்ச்சியும் ஈகையும் இன் சொல்லும் இகழாமையும் அவனிடம் காணப்படமாட்டா. அவவாணப்படாதவழி அவன் பிறந்த குலத்தின் யயர்வும் ஜூயத்துக்கு இடமாகும் என்றவாறு. ‘நாரின்மை தோன்றின்’ என்பது யயர் குலத்திற் பிறந்தாரிடம் ‘நாரின்மை தோன்றுது’ என்னும் பொருளில் வந்தது; ஓரோவழி நாரின்மை சிலரிடம் காணப்படுமாயின் அவர்களைக் குலத்தின்கண் உலகத்தவர் ஜூயப்படுவர் என்பதாம்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் யயர்குலத்துக்குரிய பண்புகள் காணப்படாதவிடத்து உண்டாதும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது.

9. நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டும் காட்டும்
குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

நிலத்திற் கிடந்தமை—நிலத்தின் வளத்தினை, கால்காட்டும்—அந்திலத்தின்கண் முளைத்த முளை தெரியப்படுத்தும், அதுபோல, குலத்தில் பிறந்தார் வாய்ச் சொல் காட்டும்—குலத்தின் உயர்வு தாழ்வுகளை அக்குலத்திற் பிறந்தவர்கள் கூறும் வார்த்தைகள் தெரியப்படுத்தும்.

நிலம் வளமுடையதோ அன்றே என்னும் நிலத்தின் இயல் பினைக் 'கிடந்தமை' என்றார். முளை முளைத் த மாத்திரத்திலே நிலத்தின் வளமுண்மையும் இன்மையும் தெரிதலால். இலை முதலானவை காட்டுமெனக் கூறுராயினார். ஆகவே, குலத்திற் பிறந்தாரை அவர் கூறும் வார்த்தைகளாலே அவர் தோன்றிய குலத்தினது நன்மையும் நீமையும் தெரிதலால் செயல் முதலானவை வேண்டாவாயின். குலத்தியல்லை அறிதற்குச் சிறந்த சாதனம் அவர் கூறும் இனிய சொற்கள் எனச் சொல்லுவதோடு இன்சொற் சொல்ல வேண்டும் என்பதையும் வற்புறுத்தினார்.

இனியவை கூறுது இன்னுதல்வற்றைக் கூறிக்கொண்டு தம்மை உயர்குடிப் பிறந்தவரெனக் குலப்பெருமை பேசுவாரை நோக்கி இனியவை கூறல் உயர்குடிப் பிறந்தாரிடம் தப்பாமல் நிகழும் தீரிய பண்பு என்பதையுப் புலப்படுத்தினார்.

10. நலம்வேண்டின் நானுடைமை வேண்டும் குலம்வேண்டின் வேண்டுக யார்க்கும் பணியு.

நலம் வேண்டின்—ஒருவன் தனக்குப் புகழும் புண்ணியமும் வந்தெய்துதலை விரும்புவானுயின், நானுடைமை வேண்டும்—தான் பழி பாவங்களுக்கு நானுதலை விரும்புக, குலம் வேண்டின்—தான் உயர்ந்த குலத்தவன் என உலகத்தவர் தன்னை நன்கு மதித்தலை விரும்புவானுயின், யார்க்கும் பணியு வேண்டும்—வணங்கி உபசரிக்கத் தக்கவர் அனைவரிடத்தும் பணிதலை விரும்புக.

வேண்டுக என்னும் வியங்கோள் வினைமுற்று வேண்டும் என நின்றது.

நலம்—புகழ் புண்ணியங்கள். அந்தவர் சால்ரூர் அருஷ தவத்தோர் தம் முன்னேர் தந்தை தாய் என்ற இவரெல்லாரும் அடங்க ‘யாவரும்’ என்றார்.

பணியு—இருந்த ஆசனம் விட்டு எழுதலும் எதிர்சென்று வரவேற்றலும் முதலாயின்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் குடிமைக்கு வேண்டுவன் சொல் உப்பட்டள்.

2. மானம்

இனி உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு உரியவாய குணங்கள் கூறத் தொடங்கி முதற்கண் மானம் கூறுகின்றார். மானமாவது என்னான்றும் தந்நிலையின்னும் தாழாமையும், ஊழ் காரணமாகத் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாது இரத்தலுமாம். இஃது அவ்வுயர் குடிப் பிறப்பினை அழியவிடாது நிலைபெறாக் கெய்தலாலே அச் சிறப்புப் பற்றி முன் வைக்கப்பட்டது.

1. இன்றி யமையாச் சிறப்பினை வாயினும்
குற்ற வருப விடல்.

இன்றியமையாச் சிறப்பினை ஆயினும்—செய்யாத வழித் தாம் உயிரோடிருத்தற்கியலாத சிறப்புடையனவே எனினும், குற்ற வருப விடல்—தன் குடிப் பிறப்புக்குத் தாழ்வு தரும் செயல்களைச் செய்யாதொழிக.

அமையாத—இறத்தற்குக் காரணமான.

குடிமை என்ற அதிகாரத்திற்குப் பின் மானம் என்ற இல்வதிகாரம் உள்ளதனுல் அவ்வதிகார முறைமை பற்றி, ‘குற்ற வருப’ என்பதற்கு உரை கூறும்போது குடிப்பிறப்பு என்பது வருவிக்கப்பட்டது, ‘தான் இறக்க நேருமிடத்து இழிவு தரும் செயல் களைச் செய்தாயினும் உய்க’ என்னும் வடநூற் கொள்கையை மறுத்து, உடம்பினது நிலையாமையையும் மானத்தினது நிலையடைமையையும் ஆராய்ந்து உயிர்குடிப் பிறப்புக்கு இழிவு தரும் செயல் களைச் செய்யற்க என்பதாம்.

2. சிரினுஞ் சீரல்ல செய்யாரே சீரோடு
பேராண்மை வேண்டு பவர்.

சீரோடு பேராண்மை வேண்டுபவர்—புகழுடனே மானத்தை நிறுத்துதலை விரும்புவார்; சிரினுஞ்—புகழூச் சம்பாதிக்குமிடத் தும், சீரல்ல செய்யாரே—தம் குடிக்கு ஓவ்வாத இழி தொழில் களைச் செய்யமாட்டார்.

மானம் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் நிலைத்தையாத தின்மையான் உள்தால்ப் பற்றி அதனைப் பேராண்மை என்றார்; காரணத்தின் பெயர் காரியத்தின்மேல் தீவிறது. நிலையடைய புகழின் பொருட்டாகவும் சீரல்லவற்றைச் செய்யார் குடிப்பிறந்தார் என்பதாம். உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

3. பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.

பெருக்கத்துப் பணிதல் வேண்டும் — குடிப்பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வம் உள்தாய் காலத்தும் யாவர் மாட்டும் வணங்குதல் வேண்டும், சிறிய சுருக்கத்து உயர்வு வேண்டும் — வறுமை உண்டானவிடத்து வணங்காமை வேண்டும்.

பெருமிதத்தினைச் செய்யும் செல்வம் உள்ளபோது தருகிகிணறி பாவர் மாட்டும் பணிக என்றார்.

‘எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும் செல்வர்க்கை செல்வம் தகைத்து’ என்ற பாட்டும் ஈண்டு நினைவுகூறறபாலது. வறுமையுற்ற காலத்தில் பிறரைப் பின்சென்று பொருளிரந்து வாழ்தல் மானத்துக்கு இழுக்காதலால் ‘சிறிய சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு’ என்றார். ஈண்டு ‘உயர்வு’ வணங்கிப் பின்சென்று பொருள் இரக்காமையைக் குறித்து நின்றது.

இவை முன்று பாட்டானும் தாம் மானத்தினின்றும் தாழ் தற்கு ஏதுவான செயல்களைச் செய்யாதிருத்தவின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

4. தலையினிற்கும் மயிர்ஜோயர் மாந்தர் நிலையினிற்கும் கடை.

மாந்தர் நிலையின் இழுத்தக் கடை — உயர்குடியிற் பிறந்த மலை தீர் தம்முயர்ந்த நிலையை விட்டு அந்திலையினின்றும் தாழ்ந்த விடத்து, தலையினிற்கும் மயிர் அளையர் — தலையை விட்டு அதனினின்றும் விழுந்த மயிரினை ஒப்பர்.

மயிரானது தலையிலுள்ளபோது நறநெய் பூசிப் பேணப்பட்டுத் தலையை அழுகுபடுத்தலும், அது விழுந்தவிடத்துக் காலால் மிதிப்புண்டு துடுப்பத்தால் தள்ளப்படுவதும் போல மக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் தமக்குரிய நிலையில் வழுவாது இருப்பார்களோயானால் நன்கு மதிக்கப்படுதலும், தம நிலையினின்றும் தவறியபோது அவமதிக்கப்படுதலும் உவமானத்தாற் பெற்றும்.

5. குன்றி எளையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யளைய செயின்.

குன்றினையாரும் — உயர்குடிப் பிறப்பால் மலைபோல் உயர்ந்து விளங்கும் மேம்பாடுடையவரும், குன்றுவ — தாழ்தற்குக் காரணமான செயல்களை, குன்றி அளைய செயின் — ஒரு குன்றிமலை

யளவு சிறிதாயினும் செய்வாராயின், குன்றுவர் — அவமதிக்கப்படுவர்.

குன்றி அணைவும் என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. தாழ்தற்குக் காரணமான செயல்களாவன — பழிக்கப்படும் செயல்கள்.

குன்று என்னும் சொல் பின்னும் வந்து பொருள் வேறுபட்டிருப்பதால் இது சொற்பின்வருநிலையனி. ஒரு சொல் மீண்டும் வேறு பொருளில் வருவது சொற்பின்வருநிலையனி.

✓ 6. புகழின்றுற் புத்தேஞ்டு உய்யாதால் என்மற் றிகழ்வார்பின் சென்று நிலை.

இகழ்வார் பின் சென்று நிலை — மானத்தை விட்டுத் தன்னை அவமதிப்பார் பின்னே ஒருவன் சென்று நிற்கின்ற நிலை, புகழின்று — இவ்வுலகில் புகழைப் பயவாது, புத்தேன் நாட்டு உய்யாது — தேவருலகத்துக்குச் செலுத்தாது, மற்று — இனி, என் — அவனுக்கு அது செய்யும் பயன் யாது? ஒன்றுமில்லை என்ற படி.

ஆல் இரண்டும் அசை. புகழை உண்டாக்கும் செயலைப் புகழ் என்றது காரியவாகு பெயர்; காரியப் பொருள் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது எனலுமாம். புகழ் பயத்தல் புத்தேஞ்டுலகத்துச் செலுத்துதல் என்னும் இரண்டு பயனுமின்றி விணைத் தன்னை அவமதிப்பவர் பின்னே சென்று மானங் கெடுவது எக்காரணம் பற்றி என்பதாம். அதனைச் செய்யாதொழிக் என்றவாறு.

இவை முன்று பாட்டானும் தாம் தாழுதற்குக் காரணமாயிய செயல்கள் செய்தற் குற்றம் கூறப்பட்டது.

✓ 7. ஒட்டார்பின் சென்றெருவன் வாழ்தலின் அந்திலையே கெட்டாள் எனப்படுதல் நன்று.

ஒட்டார் பின்சென்று ஒருவன் வாழ்தலின் — தன்னை இகழ்வார் பின்னே சென்று அங்கிடம் பொருள் பெற்று அதனால் ஒருவன் உயிர் வாழ்தலைக் காட்டிலும், அந்திலையே கெட்டாள் எனப்படுதல் நன்று — அப்படிப் பின் செல்லாது மானத்தோடு குடிய முன்னை நிலையிலே நின்று இறந்தான் எனப்படுதல் அவனுக்கு நல்வது.

ஒட்டுதல் — தன்னை நன்கு மதித்தல்.

முன்னை நிலையிலே நின்று — தன்னை அவமதிப்பாரிடம் பின் செல்லாத மானத்தோடு கூடிய முன்னை நிலையிலே நின்று.

கெடுதல்— உயிர் விடுதல். இம்மைப் பயனுகிய புகழும் மறு மைப் பயனுகிய தேவருலகும் பயவாதெனினும் மானத்தை இழந்தும் இகழ்வார் பின் சென்று பொருள் பெற்று உயிர் வாழ்வோம் என்பாரை நோக்கி அவ்வாறு வாழ்தலினும் இறத்தல் நன்ற எனக் கூறியது.

8. மருந்தோமற் றானேம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை பிடியிய வந்த விடத்து.

பெருந்தகைமை— உயர்குடிப் பிறப்பு, பீடு அழிய வந்த விடத்து— தன் வலியாகிய மானம் அழிய நேரிடும்பொழுது, ஊனேம்பும் வாழ்க்கை— இறந்து போகாமல் பயனில்லாத உடம் பினைக் காக்கும் வாழ்க்கை, மற்று மருந்தோ— பின்னும் இறவாதிருத்தற்கு மருந்தாமோ?

மற்று என்னும் இடைச்சொல் ‘ஒட்டார் பின்’ என்னும் முந்திய குறளிற் கூறிய ‘கெட்டான் எனப்படுதல்’ (இறந்தான் எனப்படுதல்) என்னும் விணையை மாற்றி இறவாமை என்னும் பொருளைத் தந்து நின்றது. இவ்வாறு வருவது விணமாற்றுப் பொருளில் வருதல் எனப்படும்.

மானம் நற்குணங்களுக்கெல்லாம் இடஞதற் சிறப்புப் பற்றி அதனைப் ‘பெருந்தகைமை’ என்றும், அக்குணங்களைல்லாவற்றிலும் அது குடிப் பிறப்பிற்கு வலியாதற் சிறப்புப் பற்றிப் ‘பீடு’ என்றும், அம்மானம் அழிந்தபின் நின்ற வெற்றுடம்பு இழிக்கப்படுதலால் இவ்வுடம்பினை ‘ஊன்’ என்றும், மானமழிய ஓம்பிய உடம்பும் இறத்தல் நிச்சயமென்பதை அறிவுறத்த ஊனேம்பும் வாழ்க்கையை ‘மருந்தோ’ என்றும் கூறினார்.

உயர்குடிப் பிறப்புக்குரிய மானத்தின் தொழிலாகிய அழிவை அம்மானத்துக்கு இடனுகிய குடிப்பிறப்பின் மேலேற்றிப் ‘பெருந்தகைமை பிடியிய’ எனக் கூறியது இடஞ்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேலாய உபசார வழக்கு.

9. மயிர்நீபின் வாழாக் கவரிமா அன்னர் *
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.

மயிர்நீபின் வாழாக் கவரிமா அன்னர்— தன் மயிர்த் திரளில் ஒரு மயிர் நீங்கினாலும் உயிர் வாழாத கவரிமானை ஒப்பவர், மானம் வரின் உயிர் நீப்பர்— மானத்தைக் காப்பதற்கு உயிர் நீக்கும் அவசியம் உண்டாயின் அவ்விருத் தாங்கி தில்லாது இறப்பர்.

நீப்பினும் என்றிருத்தற்குரிய இழிவு சிறப்புக்கை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

மானங் காத்தற்கு உயிர் நீத்தல் அவசியமானவிடத்து நிலையில்லாத உடம்பை ஒழித்து எந்நாளும் நிற்பதாகிய மானத்தைக் காப்பரென்பதாம். மானங் கெடாமலிருப்பதற்கு உயிரை விடுதல் உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு இயற்றகயென்பது வரி மானின் உவமை விளக்கி நின்றது.

10. இளிவரின் வாழாத மான முடையார் ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு.

இளிவரின் வாழாத மானம் உடையார்— தமக்கோர் அவமானம் வந்தவிடத்துப் பொறுத்து உயிர் வாழாமல் அவ்வுயிரை விட்ட மானமுடையவரது, ஒளி— புகழ் வடிவினை, உலகு தொழு தேத்தும்— உலகத்தவர் எந்நாளும் தொழுது துதிப்பர்.

‘புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின், வலவன் ஏவாவானலூர்தி எய்துவர்’ என்னும் கொள்கைப்படி மானமுடன் வாழ்ந்து புகழெழுதியவர்கள் சுவர்க்கமடைதல் ஒருதலையாகவின் அது சொல்லவேண்டாவாயிற்று.

இவை நான்கு பாட்டானும் மானத்தைக் காப்பதற்கு உயிர் நீத்தவின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

3. பெருமை

அஃதாவது செயற்கிய செய்தல், தருக்கின்கை, பிறர் குற்றங்குருவை என்பன முதலிய நற்குணங்களாற் பெரியராயினாரது தன்கை. தான் முன்னைய நிலையின்றும் மேன்மேலுயர்தற்கு ஏதுவாகிய இக்குணங்கள் ஒருவனிடம் உண்டாவது தன்னிலையிலிருந்தும் தாழாமைக்கு ஏதுவாகிய மானம் உள்ளவிடத்தேயாகலால் இது மானத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

“நன்னிலைக்கட்ட டன்னை நிறுப்பாறும் தன்னை நிலைகலக்கிக் கீழ்டு வாறும்— நிலையிலும் மேன்மே இயர்த்து நிறுப்பாறும் தன்னைத் தலையாகச் செய்வாறும் தன்”

என்ற நாலடியார்ச் செய்யுளும் இங்கு அறியத்தக்கது.

1. ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை இனியொருவற் கஃதிறந்து வாழ்து மேனல்.

ஒருவற்கு ஒளி—ஒருவனுக்கு ஒளியாவது, உள்ள வெறுக்கை—பிறரால் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்வோம் என்று கருதும் ஊக்க மிகுதியேயாம். ஒருவற்கு இளி—ஒருவனுக்கு மாசாவது, அஃதிறந்து—அச் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யாதொழிந்த, வாழ்தும்னன்க்—வாழ்க்கைவே மென்று நினைத்தல்.

இளி—பெருமையுடன் விளங்குதல்.

இளி—இங்கு ஒளி எஸ்பதற்கு எதிர்மறைப் பொருளில் இளி வந்தது; பெருமையின்றி இருத்தல் என்றபடி.

நெத்தார் பெருமை என்னும் அதிகாரத்தில் ‘செயற்கரிய செய்வாரி பெரியர்’ என்றார். அங்கே செயற்கரிய செயல்கள் என்பன இயமம் நியமம் ஆசனம் பிரணூபாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரமை தியானம் சமாதி ஆகிய அட்டாங்க யோக உறப்புக்களை. அவை துறவறத்தார்க்கு உரியனவாகவின் ஈண்டு இல்லறத்தார்க்குப் பெருமையை உண்டாக்கவன அளவிறந்த ஒப்புரவு, ஈகை, செயற்கரிய செய்தல், தாங்கின்மை முதலியனவாம். ஊக்க மிகுதி உடையார்க்கே ஒப்புரவு கடக கல்வி ஆண்மை முதலியவற்றூ இண்டாகும் பெருமை ஏற்படுவதனால் ‘ஒளி ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை’ என்றார். இது காரணத்தாம் காரியப் பொருளைக் கூறிய உபசார வழக்கு. உள்ளம் என்னும் மனத்தின் பெயர் அதன்கள் நிகழும் மனக்கிளர்ச்சியாகிய ஊக்கத்தை உணரித் தியதலை உள்ளம் இடவாகுபெயர். இக் குறட்பாவால் பெருமையின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

2. பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

எல்லா உயிர்க்கும்—எல்லா மக்களுயிர்க்கும், பிறப்பு ஒக்கும்—பொதுவாகிய பிறப்பியல்பு ஒக்குமே எனினும், செய் தொழில் வேற்றுமையான்—அவ்வுயிர்கள் செய்யுந் தொழில்களது வேறுபாட்டால்; சிறப்பு ஒவ்வா—பெருமை சிறுமை எனப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் ஒத்திடாவாம்.

தொழில் வேறுபாடு—நற்செயல் தீயசெயல், நன்மையும் தீமையுடைய செயல், நன்மையும் தீமையுமற்ற செயல் என அளவு கடந்த பிரிவுகள்.

முற்பிறவிகளில் செய்த விணைப்பயனால் நிலம் நீர் தீ காற்று ஆகாயம் என்பவற்றின் கூட்டரவால் உண்டாகும் மன்ற யாக்கை

யைப் பொருந்தி நின்று அவ்விணைப் பயனை அநுபவித்தல் எல்லர் வருணத்தார்க்கும் ஒத்தலினால் ‘பிறப்பொக்கும்’ என்றார். மனிதர் அடையும் பெருமை சிறுமைகளுக்கு உரைகல்லாக அமைவது அவரவர் செய்யும் தொழில்களேயாம். அவை வருணந் தொறும் யாக்கை தொறும் வேறுபடுவால் ‘சிறப்பொவ்வா’ என்றார்: ‘பெருமைக்கு மேனிச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமே கட்டளைக் கல்’ என்ற குறட்பாவும் இங்கு அறியத்தக்கது!

3. மேவிருந்தும் மேல்லார் மேல்லர் கீழிருந்தும் கீழ்ல்லார் கீழல் வைர்.

மேல்லார்—செயற்கரிய செயல்களைச் செய்ய மாட்டாமையால் சிறியராயினார், மேவிருந்தும் மேல்லர்—செல்வம் பதவி முதலியவற்றால் மேம்பாடுடையவராயினும் பெரியராகார், கீழ்ல்லார்—செயற்கரியவற்றைச் செய்து பெரியராயினார், கீழிருந்தும் கீழ்ல்லார்—செல்வம் பதவி முதலியவற்றால் உயர்விலராயினும் சிறியராகார்.

கல்லியும் நுண்ணறிவும் ஒழுக்கழும் இல்லாதவரிடம் செல்வம் உத்தியோக உயர்வு என்பன இருத்தலையும், அவற்றை உடையவரிடம் வறுமை முதலியன இருத்தலையும் உலகின்கண் பண்டும் இன்றும் காணக்கிடத்தலான் பெருமை சிறுமைகளுக்குச் செயற்கரிய செய்தல் அளவு கோவாக அமையுமேயன்றி செல்வம் பதவி என்பன காரணமாக எஸ்பதனை வலியுறுத்தியவாறு.

அறிவாற்றல்களாலும் பண்புடைமையாலும் மேம்பாடுடைய வரின் உயர்ந்த பதவிகளை வகித்தால் அப்பதவிகளுக்கும் மதிப்புண்டு, அவற்றை வகிப்பவர்களுக்கும் மதிப்புண்டு; அவை இல்லாதார் வகிப்பின் இரண்டும் நன்கு மதிக்கப்படமாட்டா: இவை இரண்டு பாட்டானும் முறையே குடிபிப்பிறப்பு மாத்திரத் தானும், செல்வ மாத்திரத்தானும் பெருமை உண்டாகாமை கூறப்பட்டது.

4. ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையுந் தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு.

ஒருமை மகளிரே போல—கவராத மனத்தினையுடைய மகளிர் கற்பின் வழுவாமல் தம்மைத்தாம் காத்துக்கொண்டு ஒழுகுமாறு போல, பெருமையும்—பெருமைக் குணங்கும், தன்னைத் தான் கொண்டு ஒழுகின் உண்டு—ஒருவன் நிறையின் வழுவாமல் தன்னைத் தான் பாதுகாத்து நடக்க வல்லனுயின் உண்டாகும்.

‘தன்னைத்தான் கொண்டொழுகிள்’ என உவமேயத்துக்குச் சுறிய தொழிலை ‘ஒருமை மகளிர்’ என்னும் உவமானத்தோடும் கூடிப் பொருஞ்சைக்கப்பட்டது. பெருமையும் என்றதன்கூண்ணள் உம்மை ஒருமை மகளிர்க்குச் கற்புண்டாதல் தோன்ற நின்றமையால் அது எச்சவும்மை.

இழுகுதல்—மனமொழி மெய்களைத் தீ நெறிக்கட் செல்லிவிடாது அடக்கி நற்செயல்களைச் செய்தல்லை

ஒரு பெண் ஓர் ஆண்மையோ செல்வணியோ உயர்ந்த பதவியிலுள்ளவணியோ கண்டவிடத்து அவர்களைத் தான் கணவனுக்கப் பெற்றிருக்கலாகாதா என்று என்னுகிருத்தலைபே ‘கவரா மனத்தினையுடைய மகளிர்’ எனக் கூறியது. அவ்வாறு என்னுதல் கற்பின் தின்மைக்கு மாறுபாடானது. அதுபோலப் பிரர்மனை நயவாஸம் கைவஞ்சம் பெருமை முதலாயின் பேணப்பட்டவிடத்து ஒருவற்குப் பெருமை உண்டாகும் ‘கற்பெண்ணும் தின்மை’. எனக் கூறியதும் சுச்சு அறியத்தக்கது. கருதலும் செய்தலோடொக்கும் ஆகலான் பிற ஆடவரை என்னுகிருப்பதே கற்பின்தின்மை. மனமும் தீயசெயல்களை என்னுகிருப்பதே பெருமை தரும் என்றவாறு.

இக் குற்பாவங்கள் தீ நெறிக்கட் செல்லாது தன்னைத்தான் கொண்டொழுகும் மனத்தின்மை பெருமை எய்துதற்கு வேண்டும் என்பது கூறுப்பட்டது.

5. பெருமை யுடையவர் ஆற்றுவா ராற்றின் அருமை உடைய செயல்.

பெருமையுடையவர்—தீய நெறிக்கட் செல்லாது தன்னைத்தான் கொண்டொழுகும் பெருமையுடையவர், அருமையுடைய செயல்—பிறராலே செய்தற்கு அறியவாகிய செயல்களை, ஆற்றின் ஆற்றுவர்—அவற்றைச் செய்தற்குரிய நெறியின்கண் நின்று முடிவுபெறச் செய்வர்.

மகாத்மாகாந்தியதிகள் ஆற்றியது போன்ற சுயநலமற்ற சேவை, ஜன்ஸ்டென் நீட்யட்டன் போன்ற விஞ்ஞான மேதைகளின் பயனுடைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள், கம்பர் திருவள்ளுவர் இயற்றியவை போன்ற மக்களுக்கு உறுதி பயக்கும் நூல்கள் முதலானவைகளையே செயற்கரிய செயல்கள் எனக் கொள்க, இவைகளே உலகத்தவர்க்குப் பயன்நல்கும் பெருமை உடைய செயல்கள். நிலையில்லாத செல்வம் உத்தியோக உயர்வு என்னும் தொடக்கத்தன செயற்கரிய செயல்களாகாமை உணர்க.

‘தாம் வறியராய வறியும் பிறராற் செயற்களை விடாது அவை செய்ய நெறியிற் கடைபோகச் செய்வர் பெரியர்’ எனப் பரிமேலழகர் உரை செய்தார். வறியவராயவிடத்தும் சுகை ஒப்புரவு முதலானவற்றைக் கடைபோகச் செய்வரென் பதை அவர் கருதினார் போலும். அவற்றை அறத்துப்பாலுட்கூறியதனால் சுண்டும் அவற்றையே செயற்கரும் செயல்களெனத் திருவள்ளுவர் கருதினார் எனக் கொள்வது பொருந்தாமை உணர்க. செயற்களியவற்றைச் செய்தலால் ஒருவனுக்குப் பெருமை உண்டாகும் என்பது இக்குறுமளில் கூறுப்பட்டது.

* 6. சிறியா ருணர்ச்சியுள் இல்லைப் பெரியாரைப் பேணிக்கொள் வேமென்னும் நோக்கு.

பெரியாரை—செயற்களிய செய்யும் பெரியாரை, பேணீக்கொள்வேம் என்னும் நோக்கு—வழிபட்டு அவரியல்பினை நாமும் பெற்றுக்கொள்வோம் என்னும் கருத்து, சிறியார் உணர்ச்சியுள் இல்லை—மற்றைச் சிறியராயினாரது மனத்தின்கண் உண்டாகாது

குடிமை செல்வம் கல்வி என்பனவற்றுல் தம்மைத் தாமே வியந்து செருக்குற்றிருப்பவர்க்கு ஆன்றவிந்தடங்கிச் செயற்களிய செய்யும் பெரியோரைப் பின்பற்றித் தாமும் அவர்போற் பெரியராக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாவதில்லை.

ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கை—நற்குணங்களால் நிறைந்து பணிய வேண்டு முயர்ந்தாரிடத்துப் பணிந்து ஜூம்புலங்களுமடங்கிய கோட்பாட்டினை உடைமை. செருக்குற்றிருத்தல் சிறியார் செயலாகலான் அவர் சிறியார் எனப்பட்டார்.

* 7. இறப்பே புரிந்த தொழிற்ரூம் சிறப்புந்தான் சீரல் வைர்கட் படின்.

சிறப்புந்தான்—பெரியோர்க்கு அடக்கத்தை உண்டாக்குவதான் குடிப்பெருமை செல்வம் கல்வி என்ற இவைகளினாலாகிய மேன்மையும், சீரல்வைர்கட் படின்—நற்குணமில்லாத சிறியாரிடத்துச் செருமாயின், இறப்பே புரிந்த தொழிற்ரூம்—வரம் பிகந்த செருக்கினை உள்தாக்கும்.

நற்பண்புகளும் தகுதியும் இல்லாதவர்களிடம் செல்வம் உத்தி யோக உயர்வு என்பன இருந்து அவை துஷ்விரயோகம் செய்யப் பட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்கும் பல இன்னுக்களை விளைவிடப்படுத்தக் கொள்கின்றோம். ஆதலால் அவை தகுதியற்றுள்ளிடம் அமைவதனால் உண்டாகும் கேட்டை ‘இறப்பே புரிந்த தொழிற்ரூம்’ எனருர்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் பெருமையில்லாதவர் செய்தி கூறப்பட்டது.

8. பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை அனியுமாம் தன்னை வியந்து.

பெருமை—பெருமையுடையவர், என்றும் பணியும்—கல்வி செல்வம் பதவி என்பவற்றைப் பெற்றுச் சிறப்புற்று விளங்கும் நாளிலும் அவற்றைக் கெருக்கடையாது அடங்கி நடப்பர், சிறுமை—கீழ் மக்கள், என்றும் தன்னை வியந்து அனியும்—எவ்வளசே சிறப்புக்களும் இல்லாத நாளிலும் தம்மைத் தாமே பெரியவர் என்று கூறிக்கொண்டு தற்பெருமை கொள்வர்.

பெருமையுடையவரின் தொழிலாகிய பணிதலும், சிறுமையுடையவரின் தொழிலாகிய அனிதலும் பெருமை பணியும், சிறுமை அனியும் எனப் பண்பின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டன; இவை பண்பியின் விளைகளைப் பண்பின் விளைகளாகக் கூறிய உபசார மழக்கு. ஆம் என்பன இரண்டும் அசை

அனியும்—புனியா நிற்பர்; புனிதல்—பீரரினும் பார்க்கத் தம்மிடம் உயர்வு உண்டென்ற கற்பனை செய்துகொண்டு தம் மைத் தாமே வியந்து கூறுதல்.

9. பெருமை பெருமித மின்மை சிறுமை பெருமித மூர்ந்து விடல்.

பெருமை—பெருமைக் குணமாவது, பெருமிதம் இன்மை—தான் பெருமைப்படுவதற்குக் காரணம் உண்டாய வழியும் அஃது இயல்பாதல் நோக்கிக் கெருக்கின்லாதிருத்தல், சிறுமை—சிறுமைக் குணமாவது, பெருமிதம் மூர்ந்து விடல்—பெருமைப்படுதற் குரிய காரணம் இல்லாத வழியும் பெருமையுடையவர்களாக எண்ணி அளவற்ற கெருக்குடையாயிருத்தல்,

மனக்குடவரும் காலிங்கரும் ‘விடல்’ என்னும் தொழிற் பெயரை ‘விடும்’ எனக் கொண்டு செய்யுமென் முற்றுக்கப் பாடமோதினர். இதனைப் பரிமேலழகர் மறுத்துச் சிறுமை பெருமித மூர்ந்து விடும்’ எனக் கொள்ளின் அது விளைமுற்றுத் தொடராகவிடும், ‘பெருமை பெருமிதமின்மை’ என்பது எழுவாய்த் தொடர், விளைமுற்றுத் தொடரும் எழுவாய்த் தொடரும் தம்முள் பொருந்தி வருவதற்கு விதியில்லாமையால் ‘விடல்’ என்பதை ‘விடும்’ எனக் கூறுதல் வழுவாமென்றார்.

10. அற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான் குற்றமே கூறி விடும்;

பெருமை—பெருமையுடையோர், அற்றம் மறைக்கும்—பிறரிடமுள்ள நன்மதிப்புக்குரிய செயல்களைச் சொல்லி அவமதிப்புக் குரியவற்றைக் கூறுத மறைத்து வைப்பர், சிறுமை—சிறியராகிய கீழ் மக்கள், குற்றமேகூறியிடும்—பிறரிடமுள்ள மதிப்புக்குரிய பெருமைகளைக் கூறுதொழிந்து அவரிடமுள்ள குற்றங்களையே மிகைப்படுத்திச் சொல்லி இகழ்ந்து திரிவர்.

அற்றம்—சோர்வு; சோர்வினாலுள்தாகும் அவமானச் செயல் என் அற்றம் என்றது கருவியாகு பெயர், தான் என்பது அசை.

சோரம் குணங்களை நீக்கிக் குற்றங்களையே கூறுவர் என்னும் பொருளைத் தருதலால் பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தது. விழும் என் பது துணிவுப் பொருளை உணர்த்திற்று.

பெருமை சிறுமை என்பவற்றிற்கு 8-ம் குறஞ்சரயில் கூறிய இலக்கணத்தை ஈண்டும் கொள்க.

இவை முன்று பாட்டானும் பெரியார் செயலும் சிறியார் செயலும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன.

4. சான்றுண்மை

அஃதாவது பலகுணங்களாலும் நிறைந்து அவற்றை ஆளுத் தன்மை. சான்று + ஆண்மை = சான்றுண்மை. சாலுதல்—நிறைதல், சான்று என்பது சால் என்னும் விளையடியாகப் பிறந்த செய்து என்னும் வாய்ப்பாட்டு விளையெச்சம். எனவே, சான்று என்பது நிறைந்து என்க. சான்று ஆண்மை என்பது நிறைந்து ஆளுந்தன்மை எனப் பொருள்படுதலால், பலகுணங்களாலும் நிறைந்து அவற்றை ஆளுந்தன்மை எனப் பொருளுறைக்கப்பட்டது. இவ்வதிகாரம் பெருமையுள் அடங்காத பல குணங்களையும் தொகுத்துக் கொண்டு நிற்றவின் இஃது அதன் பின் வைக் கப்பட்டது.

1. கடனென்ப நல்லவை யெல்லாம் கடனறிந்து சான்றுண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.

ஆஸ்தா நூல்களில் இந்த பாடம் பொருளாக விடும்.
கடனறிந்து—நமக்கு இது தகுவது என்று அறிந்து, சான்றுண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு—பல குணங்களாலும் நிறைந்து தி - 3

அவற்றை ஆளுந்தன்மையை மேற்கொண்டு ஒழிகுபவர்க்கு, நல்லையை யெல்லாம் கடன் என்பதை நல்லனவாய் குணங்களெல்லாம் இயல்பாய் அமைந்திருக்கும் என்று நாலோர் கூறுவர்.

நாலோர் — உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நால்களை உணர்ந்தோர்.

ஒருவளிடம் நற்குணங்களில் சில குணங்கள் இல்லாத வழியும், அவனிடம் காணப்படுகின்ற ஏனைய நல்ல குணங்களே இயல்பாயிராமல் அவை செயற்கையாய் உண்டாய வழியும் சாஸ்ருங்களை என்னும் சொற்பொருள் அவனுக்குப் பொருந்தாமையால், சாஸ்ருங்களை மேற்கொள்பவர்க்கு நல்லனவாய் குணங்களெல்லாம் இயல்பாய் அமைந்திருக்குமென்று நாலோர் இலக்கணம் வகுத்தனர் என்பதாம்.

2. குணநலம் சான்றேர் நலனே பிறநலம் எந்நலத் துள்ளது உம் யின்று;

சான்றேர் நலன் குணநலமே — சான்றேர் நலமாவது நற்குணங்களாகிய நலமே, பிறநலம் — அஃதொழிந்த உறுப்புக்களாலாய நலம், எந்நலத் துள்ளது உம் அன்று — ஒரு நலத்தினுமின்னது அன்று.

பிறநலம் — குடிப்பிறப்பு, கல்வி, செல்வம் முதலான உறுப்புகளாலாய நலம்.

‘குணநலமே’ என நிற்றற்குரிய ஏகாரம் ‘சான்றேர் நலனே’ என நின்றதனால் பதவுரையில் ‘குணநலமே’ என மாற்றிப் பொருந்தரைக்கப்பட்டது, இவ்வேகாரம் மனத்தின் நல்லமையைப் பிரித்துக் காட்டியாதல் பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தது, அகநலம் நாலோர் கூறிய குடிப்பிறப்பு கல்வி முதலிய நலங்களுட் சேராமையால் அதனை ‘எந்நலத்துள்ளது உம் அன்று’ எனக் கூறினார்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் சால்புக்கு ஏற்ற குணங்களை பொது வகையாற் கூறப்பட்டன.

3. அன்புநான் ஓப்புரவு கண்ணேட்டம் வாய்மையோ டைந்துசால் பூன்றிய தூண்,

அன்பு — சுற்றத்தார் மேலேயன்றிப் பிறர்மேலும் உள்தாய அன்பும், நான் — பழி பாவங்களுக்கு நானுதலும், ஓப்புரவு — யாவரிடத்தும் உபகாரம் செய்தலும், கண்ணேட்டம் — தன்னேடு பழகியவர் கூறியவற்றை மறுக்கமாட்டாமையும், வரய்மை — எவ்விடத்தும் மெய்ம்மை கூறலும் என, சால்பு ஊன்றிய தூண் ஜந்து — சால்பென்னும் பாரத்தைத் தாங்கள் ஜந்தாம்,

Jaythus
வாய்மையோடு என்பதிலுள்ள எண்ணுப் பொருளில் வந்த நீடி என்னும் இடைச்சொல்லை அன்போடு நானேடி, ஓப்புரவோடு, கண்ணேட்டமோடு என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இவ்வைந்து குணங்களுமில்லறிச் சால்பு நிலைபெறுமையால் இங் குணங்களைத் தூண் என்றுர்; அன்பு முதலிய குணங்களைத் தூணைக் கூறுவகஞ் செய்தவர் அதற்கியையச் சால்பின் அத் தூண்கள் தாங்கிய பாரமாக உருவகம் செய்யாமையால் இங்கு ஏதேச உருவகம்.

கண்ண குசேலருக்குச் செய்த உபசாரம் கண்ணேட்டத் துக்கும், பாஞ்சாலன் துரோண்ரை அவமதித்தமை கண்ணேட்ட மின்மைக்கும் சிறந்த உதாரணங்களாம்;

ஆகையில் தூணைக் குசேலருக்குச் செய்த உபசாரம் கண்ணேட்டத் துக்கும், பாஞ்சாலன் துரோண்ரை அவமதித்தமை கண்ணேட்ட மின்மைக்கும் சிறந்த உதாரணங்களாம்;

4: கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை சால்பு
சால்லா நலத்தது சால்பு

நோன்மை — தவமாவது, கொல்லா நலத்தது — பிற அறங்க ஞம் வேண்டுமொயினும் ஒருமிரையும் கொல்லாத அறத்தினிடதீத தாம், அதுபோல, சால்பு — சால்பாவது, பிறர் தீமை சொல்லா நலத்தது — பிற குணங்களும் வேண்டுமொயினும் பிறர் குற்றத்தைச் சொல்லாத குணத்தினிடத்ததாம்.

இரண்டு முறை வரும் நலத்தது என்னும் சொல்லின் பகுதியாக யை ‘தலம்’ பண்பாகுபெயராய், முன்னையது அறத்தையும் பின்னையது பண்பையும் உணரித்தின. தலத்தில் கொல்லா அறத்திற்கும், சால்பில் பிறர்தீமை சொல்லாக குணத்திற்கும் உள்ள தலைமை தோன்ற ‘நோன்மை கொல்லா நலத்தது’ எனவும், ‘சால்பு பிறர்தீமை சொல்லா நலத்தது’ எனவும், நோன்மை சால்பு என்னும் இரண்டுக்கும் கொல்லாமையும் பிறர்தீமை சொல்லாமை யும் முறையே முக்கியத்துவம் உடையன எனக் கூறினார்.

இது தம்மைச் சான்றேர் எனக் கூறிக்கொண்டு பிறர் குற்றங்களையே கூறித் திரிபவரை நோக்கிக் கூறியது.

5. ஆற்றுவா ராற்றல் பணித் துசான்றேர் மாற்றுரை மாற்றும் படை.

ஆற்றுவாராற்றல் பணிதல் — ஒரு கருமத்தைச் செய்து முடிப் பவரது வலிமையாவது அதற்குத் துணையானவரைத் தாழ்ந்து கூட்டிக்கொள்ளுதல், சான்றேர் மாற்றுரை மாற்றும் படை அது — இனிச் சால்புடையவர் தமது பகைவரது பகைமையை ஒழிக்கும் சாதனமும் அப்பணிவேயாம்.

படையும் என வருதற்குரிய எச்சவும்மை விவாரத்தால் தொக்கது. சால்புக்குரிய பணிதம் குணத்தின் சிறப்புக் கூறு மிடத்து மாற்றுவர் மாற்றும் படையும் பணிதல் என்பதனை உடன் கூறினார்.

அற்றல் — பணிதவில் வல்லராந்தன்மை.

6: சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற் ரேஸ்வி
துலையல்லார் கண்ணுங் கொள்ள.

சால்பிற்கு — சால்பாகிய பொன்னின் அளவை அறிதற்கு, டட்டளை யாதெனில் — உரைகல்லாகிய செயல் யாதென்றால், தோக்கி துலை அல்லார் கண்ணும் கொள்ள — தம்மின் உயர்ந்தவரிடத்துக் கொள்ளுந் தோல்வியை இழித்தவரிடத்தும் கொள்ளுதலாம்.

துலை — ஒப்பு. துலையல்லார் கண்ணும் என்ற எதிரது தழுவிய எச்சவும்மையால் உயர்ந்தார் இழிந்தார் என்னும் இருவரிடத்தும் தோல்வி நிகழ்ந்துமில் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளுதல். இயல்பாதல் பெற்றால். கொள்ளுதல் — வெல்லும் வலிமை உடையாராயிருந்தே தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ளுதல். சாங்கேருக்கு இழிந்தார் ஓர் இழிதொழிலைச் செய்துமில் அவ்விழிந்தாரை வெல்லக்கருதித் தாழும் ஓர் இழிதொழிலைச் செய்வாராயின் அவரும் இழிந்தாரோடு ஒப்பக் கருதப்படுவராதலால், அவ்வாறு செய்யாதுவிடவே இழிந்தார் அதனைத் தமக்கு வென்றி எனக் கொள்ளினும், சாங்கேருரின் தோல்வி உலகத்தவரால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு உயர்வெய்தி அவரது சால்பின் அளவு அறியப்படுமென்பதாம்.

7. இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால் என்ன பயத்ததோ சால்பு.

இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால் — தமக்குத் துன்பம் தருவனவற்றைச் செய்தார்க்கும் சாங்கேரு இனியவற்றைச் செய்யாராயின், சால்பு என்ன பயத்ததோ — அச்சால்பு என்ன பயனையுடையது?

இன்னு செய்தார்க்கும் என்ற இழிவு சிறப்பும்மை சால்புடையார் இன்னு செய்தற்கு இடமாதலை விளக்கின்றது. ஒ - அசை. என்ன என்னும் வினா எதிர்மறைப் பொருளில் நிற்றது. சால்பு, டட்டயவர் இன்னு செய்தார்க்குத் தாழும் இன்னதுவற்றைச் செய் வாராயின் சால்பால் ஒரு பயனுமில்லை என்பதாம்,

சூரத்தின்னு செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னு
செய்யாமை மாசற்றுர் கோள்
இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவந்தன
நன்னயம் செய்து விடல்

என்ற குற்பாக்களும் இங்கு அறியதித்தகவை.

இவை ஐந்து பாட்டானும் சால்புக்கு உரிய குணங்கள் சிறப்பு வகையாற் கூறப்பட்டன.

8 இன்னமை யொருவர்க் கிளிவன்று சால்பென்னும்
தின்னமையுண் டாகப் பெறின்.

சால்பென்னும் தின்னமை உண்டாகப் பெறின் — சால்பென்று சொல்லப்படும் வலிமை உண்டாகப் பெற்றால், ஒருவர்க்கு இன்னமை இனிவாறு — ஒருவனுக்கு உண்டாய வறுமை இழிவு ஆகாது.

ஏந்திலையிலும் ஒருவனைத் தளரவொட்டாமல் சால்பு நிலைநிறுத்துதலால் ‘சால்பென்னும் தின்னமை’ எனப்பட்டது. பொருளின் மையால் வருகிற வறுமையை இன்னமையாகவே உபசரித்துக் கூறி யது காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசார வழக்கு. சால்புடையார் வறியராய வழியும் இழிந்தவற்றைச் செய்து இழிவடையாது சாங்குண்ணமைக்குரிய ஒணங்களோடு மேம்பட்டு விளங்குவர் என்பதாம்.

9. ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார் சாங்குண்ணமைக்
காழி என்பபடு வார்.

சாங்குண்ணமைக்கு ஆழி எனப்படுவர் — சால்புடையாரிய கடலுக்குக் கரையென்று சொல்லப்படுவார், ஊழி பெயரினும் — ஏனைக் கடல்களும் கரையுள் நில்லாமல் காலம் வேறுபட்டாலும், தாம் பெயரார் — தாம் சாங்குண்ணமையில் வேறுபட மாட்டார்.

சாங்குண்ணமையின் பெருமை தோன்ற சாங்குண்ணமையைக் கடலாக்கியும் அதனைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்றலால் அதனை யுடையாரைக் கரையாக்கியும் கூறினார். ஏனைக்கடல் — இயற்கையான கடல். காலம் வேறுபடுதல் — பிரளையம் வருதல்.

“பெருங்கடற்கு ஆழி அனையன் மாதோ” (புறநாலூற் 330) என்பதில் ‘ஆழி’ என்பது கரையென்றும் பொருளில் வந்தது. இதன் பொருள் ‘பெரிய கடலுக்குக் கரைபோல்வான்’ என்பது. அம்மரபுப்படி இக்குற்பாவிலும் ‘ஆழி’ என்பது கரையென்றும்

பொருளில் வந்தது. சான்றுண்மையுடையாரைக் கறையாக உருவகம் செய்ததற் கேற்பச் சான்றுண்மையைக் கடலாக உருவகம் செய்யாமையால் இதிலே ஏதோசெய்யுக்கு அனி.

10. சான்றவர் சான்றுண்மை குன்றின் இருநிலந்தான் தாங்காது மன்றே பொறை.

சான்றவர் — பல குணங்களாலும் நிறைந்தவர், சான்றுண்மை குன்றின் — தமது சாஸ்புடைமையில் குன்றுவாராயின், இரு நிலந்தான் — பெரிய பூமிதானும், பொறை தாங்காது — தன் பாரத்தைத் தாங்காதாய் முடியும்.

இது நிலம் — பெரிய பூமி; பண்புத்தொலை. ‘இநு நிலந்தானும்’ என்றிருத்தற்குரிய எச்சவும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. சான்றவர்க்குச் சான்றுண்மை குன்றுமையும் பூமிக்குப் பாராம் தாங்குதலும் இயல்பாகையால் அவை எந்நாரும் நிகழ மாட்டா என்பது தோன்ற நின்றமையால் ‘மன்’ என்னும் இடைச் சொல் ஒழியிசைக்கண் வந்தது. ஒழியிசையாவது சொல்லப்பட்ட பொருளை யொழியச் சொல்லாது ஒழிந்து நின்ற பொருள் தோன்ற நிற்பது. ஓ-அசை, இவ்வுரையின் தாற்பரியம்:- பூமி பாரத்தைச் சமப்பதுபோலச் சான்றேர் சான்றுண்மையைத் தாங்கி நிற்பர் என்பதாம்.

வேரேரு உரை:- இது நிலம் பொறை தாங்குவது சான்றவர் துணையாக வருதலால் ஆகும். ஆதலால் சான்றவர் சான்றுண்மை குன்றுவாராயின் அவ்விருநிலமும் பொறை தாங்க மாட்டாது என்பது.

இவை மூன்று பாட்டானும் பல குணங்களாலும் நிறைந்தவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

Culture.

5. பண்புடைமை

அஃதாவது பெருமை சான்றுண்மைகளில் தாம் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து அவற்றிற்கேற்ப ஒழுகுதல். ‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகல்’ எனக் கலித்தொகையில் கூறப்பட்டது. பெருமை சான்றுண்மைகளை உடையாரிக்குப் பண்புடைமை வேண்டுமென்பது பற்றி அவற்றின் பின் பண்புடைமை வைத்துப்பட்டது.

1. எண்பத்தா ஸெய்தல் எளிதென்ப யார்மாட்டும் பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.

யார்மாட்டும் — யரவரிடத்தும், எண்பத்தான் — எளிய செல்லியராயிருத்தலால், பண்புடைமை என்னும் வழக்கு — பண்புடைமை என்னும் நன்னென்றியினை, எய்தல் எளிது எண்ப — அடைதல் எளிதென்று நூலோர் கூறுவர்.

எண் — எளிமை; பதம் — சமயம்; எண்பதம் — பண்புத்தொகை; எளிய செல்லியராதல் — தமமிடத்து எளிதில் வந்து தம்மைக் கண்டு பேசும்படி சமயமளிக்கும் தன்மையுடையராதல்; வழக்கு — வழங்குதற்குரியது; வழங்குதல் — செல்லுதல்; எனவே வழக்கு எண்பதற்கு நன்னென்றி என உரை செய்யப்பட்டது.

குணங்களால் நிறைந்து எளிய செல்லியருமாகியவிடத்துப் பண்புடைமை தானே உளதாமாகவின் ‘எண்பத்தால் எய்த லெளிது’ என்றும், ஆப்பண்புடைமை உலகத்தைபெல்லாம் தன் வசப்படுத்தும் தன்மையதாகவின் அதனைத் தொல்லோர் சென்ற நன்னென்றியாக்கியும், ஆப்பண்புடைமையை எளிதின் எய்துதற்கு யாவாரிடத்தும் எளிய செல்லியராயிருத்தல் நூலோர் ஒதிய உபாயமென்பார் அந்நூலோர் மேல் வைத்தும் கூறினார்.

2. அண்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் இவ்விரண்டும் பண்புடைமை என்னும் வழக்கு.

அண்புடைமை — பிறர்கேமல் அண்புடையதைதலும், ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் — உலகத்தோடு அமைந்த குடியின்கட்ட பிறத்தலும், இவ்விரண்டும் — ஆகிய இந்த இரண்டு இயல்புகளும், பண்புடைமை என்னும் வழக்கு — ஒருவனுக்குப் பண்புடைமை என்று உலகத்தார் சொல்லும் நன்னென்றியாம்.

உலகத்தோடு அமைதல் — உயர்ந்தோர் செல்லும் தெறியின் கண் நிற்றல். குடிப்பிறத்தல் என்றது உயர்குடிப் பிறந்தவரது செயலை. அண்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்று தனித்துள்ளவிடத்துப் பண்புடைமை உண்டாகாது, இவ்விரண்டும் கூடியவிடத்தே உண்டாகும் என்பது தோன்ற ‘இரண்டும்’ என முற்றும்மை கொடுத்தார்.

அண்புடைமையினும் ஆன்ற குடியின்கட்ட பிறத்தலாலும் உண்டாகும் பண்புடைமையை ‘அண்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் இவ்விரண்டும் பண்புடைமை’ என்று ஒர்றுமைப்படுத்திக் கூறியதனால் காரணங்கள் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டன.

இவை இரண்டு பாட்டானும் பண்புடையராதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

3. உறுப்பொத்தன் மக்களோப் பன்றுல் வெறுத்தக்கப்பன்பொத்த ஸொப்பதாம் ஒப்பு.

உறுப்பொத்தல் — உயிரோடு ஒற்றுமைப்படாத உடம்பால் ஒத்தல், மக்களோப்பன்று — ஒருவனுக்கு நன்மக்களோடு ஒப்பாகாகமையால் அது பொருந்துவதன்று, ஒப்பதாம் ஒப்பு — இனிப்பொருந்துவதாய் ஒப்பாவது, வெறுத்தக்கப்பன்பொத்தல் — உயிரோடு ஒற்றுமைப்படுகிற பண்பால் ஒத்தலாம்.

பண்பொத்தலுக்கு வெறுத்தக்கன அடைமொழி கொடுத்தார். வெறுத்தக்கனப்பது உயிரோடு ஒற்றுமைப்படுத்தலே. எனவே உறுப்பொத்தல் எனப்பதற்கு உயிரோடு ஒற்றுமைப்படாத என்னும் அடைமொழி வருவதித்து உரை செய்யப்பட்டது.

அங்கம் என்ற வடசோல் உடலையும் உடலின் உறுப்புகளையும் உணரித்துதல் போல உறுப்பு என்ற தமிழ்ச் சொல்லும் இரண்டையும் உணரித்தும்; இச் குற்பாவில் உறுப்பு என்றுது உடலே. ஒருவனுக்கு நன்மக்களோடு பெறப்படும் ஒப்பாவது உயிரின் வெருய் நிலைபெறுதல் உடலுருவத்தில் ஒத்திருத்தலான்று, உயிரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிலைபெறுடைய பண்பால் ஒத்திருத்தலால் வால் அப்படிப்பட்ட பண்புடையவன்துக் கூறப்பதாம்;

4. நயினெடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார் பண்புபாராட்டும் உலகு.

நயன் — நீதியையும், நன்றி — அறத்தையும், புரிந்த — விரும்புதலால், பயனுடையார் பண்பு — பிரத்திகும் தமக்கும் பயன்படுதலுடையவரது பண்பினை, உலகு பாராட்டும் — உலகத்தவர் கொட்டாடுவர்,

புரிந்த என்னும் பெயரெச்சம் இங்கே புரிதலால் என்னும் காரணப் பொருளில் வந்தது. பண்புடையவர் நீதியையும் தருமத்தையும் விரும்புதலாலும், அக் காரணத்தால் தமக்கும் பிரதிகும் பயன்படுவதாலும் அவர் பண்பை உலகத்தவர் கொட்டாடுவர் எனப்பதாம்.

5. நகையுள்ளு மின்னு திகழ்ச்சி பகையுள்ளும் பண்புள பாடறிவார் மாட்டு.

நகையுள்ளும் இகழ்ச்சி இன்னது — விளையாட்டுக்காயினும் நஸ்தைப் பிறர் இகழ்தல் தன்பந்தவருதாம், ஆதலால், பாடறிவார்

மாட்டு — பிறரியல்பறிந்து நடப்பவரிடத்து, பகையுள்ளும் பண்புள — பகைமை உள்ள வழியும் அப்பகைமை புலப்படாமல் இனியபண்புளே காணப்படும்.

பாடறிவார் என்றகணல் தன்னைப் பிறரிகழ்தல் தனக்குத் துண்மை செய்வது போலத் தான் பிறகர இகழினும் அது அவர்க்குத் துண்பம் செய்யும் என்பதை அறிதல் பெற்றால், அவ்வின்னுமையை அறிந்தவர் பிறருக்கு இன்னைதவற்றைச் செய்யாது இனியன்வே செய்வரென்பது கருத்து.

6. பண்புடையார்ப் பட்டுண் உலகம் அதுவின்றேன் மண்புக்கு மாய்வது மன்.

உலகம் — உலகியல், பண்புடையார்ப் பட்டு — பண்புடையவரிடத்தே பொருந்துதலால், உண்டு — எந்நானும் உள்தாய் நின்றது, இன்றேல் — அப்பண்புடையாரிடத்தே பொருந்துதல் இவ்விலையாயின், அது மண்புக்கு மாய்வது — அவ்விலையில் மண்ணிலை புகுந்து மாய்ந்து போவதாம்.

செய என் வாய்பாட்டுப் பட என்னும் விளையெச்சம் பட்டு எனத் திரிந்து நின்றது. உலகு என்பது உலகியலைக் காட்டுதால் இடவாகுபெயர். ஏனைப் பண்பில்லார் உலகியல் நிலைபெறுதற்குச் கார்பிலராதலால் அவ்விலையில் பண்புடையாரிடத்துப் பொருந்தாவிடின் தனக்கு ஓர் ஆதாரமு மில்லாமையால் மண்ணின்கட்டு குமாயும். அவ்வாறு மாண்டுபோதல் விரும்பப்படாதாயிற்று என ஒழிந்த பொருள் தோன்ற நின்றமையின் ‘மன்’ ஓழியிசைக்கண வந்தது. கார்பு-ஆதாரம்.

இவை நான்கு பாட்டானும் பண்புடையரது உயர்வு கூறப்பட்டது.

7. அரம்போஹுங் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர் மக்கட்பன் பில்லா தவர்.

மக்கட்ப பண்பில்லாதவர் — நன் மக்கட்டே உரிய பண்பில்லாதவர், அரம் போஹும் கூர்மைய ரேனும் — அரத்தின் கூர்மை போலும் புத்திக் கூர்மையை யுடையரேயாயினும், மரம் போல்வர் — ஓரறி விளையுடைய மரத்தினை ஒப்பார்.

அரம் என்னும் பொருட் பெயர் அதன் பண்பாகிய கூர்மைக்காதலால் பொருளாகுபெயர்.

கூர்மையுடையார் — அறிவின் நுட்பத்தோடு செயல் நுட்பம் உடையவர், உவமை இரண்டனுள் அரம் தான் தோாது தன் தின் 4

ஷ்டம் அராவப்பட்ட பொருள்களைத் தேவச்செய்தல் போலும் பிறவரக் கெடுத்தல் என்னும் பொருளில் வந்தது; மரம் விசேட அறிவாகிய பகுத்தறிவு இல்லாமையாகிய குணம் பற்றி வந்தது. மக்கள் ஆற்றிவு உடையவர் எனவும் மரம் ஓரறிவு உடையது எனவும் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டது கான்க. பகுத்தறிவின் பயனுகிய மக்கட் பண்பின்மையால் விசேட அறிவுதானும் அவர்க்கு இல்லை என்பதாயிற்று.

8. நன்பாற்று ராகி நயமில் செய்வார்க்கும் பண்பாற்று ராதல் கடை.

நன்பு ஆற்ரூராகி — தம்மோடு நட்பினைச் செய்யாதவராகி நயமில் செய்வார்க்கும் — பகைமையைச் செய்து நடப்பவரிடத்தும், பண்பாற்றுராதல் கடை — தாம் பண்புடையவராய் நடவாமை அறிவுடையவர்க்கு இழுக்காம்.

சுரம் — அன்பு. சிறப்பும்கை நயமிலெய்வார் பிறரிடம் பண்பின்மையைப் பெறுவதற்கு இடஞ்சூல் தோன்ற நின்றது. பண்புடையவர் தமக்குப் பகைமையைச் செய்கின்ற பண்பில்லாத வரிடம் பண்பற்ற செயல்களைச் செய்வாராவின் அவரும் பண்பற்ற வராவர் என்பது தோன்றக் ‘கடை’ என்றார்.

9. நகல்வல்ல ரல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம் பகலும்பாற் பட்டன் றிருள்.

நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு — பண்பின்மையால் ஒருவரோடு கலந்து உள் மகிழ்தல் மாட்டாதவர்க்கு, மாயிருஞாலம் — மிகவும் பெரிய பூழியானது, பகலும் இருளின் பாற்பட்டன்று — இருளில்லாத பகற் பொழுதிலும் இருளினிடத்தே கிடந்ததாம்.

எல்லாரோடும் கலந்து மனமகிழ் மாட்டாமையால் பண்பில்லாதவர்க்கு உலகியல் தெரியாதென்பார் உலகம் இருளின்கட்டப்பட்டது என்றார். கலந்து மகிழ்தல் என்பது பிறர்க்கு மகிழ்ச்சிக்குரிய சம்பவம் நிகழ்ந்தழி அவர் மகிழ்ச்சி அடைவது போலத்தாழும் மகிழ்தலாம். ‘பாற்பட்டன்றிருள்’ என்று பாட மோதி ‘இருள் நீங்கவில்லை’ என்று உரைப்பாரும் உளர்.

10. பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால் கலந்தீமை யாற்றிந்த தற்று.

பண்பிலான் பெற்ற பெரும் செல்வம் — பண்பில்லாதவன் முன் செய்த நல்வினைப் பயனால் எய்திய பெரிய செல்வம் அவனது பண்பின்மையால் ஒருவருக்கும் பயன்படாது கெடுதல், நன்பால் —

நல்ல பசுவின் பால், கலந்தீமையால் — வைத்த பாத்திரத்தின் குறிரத்தால், திரிந்தற்று — இனிய சுவையுடையதாகாது கெட்டாற் போலும்.

‘கலத்தீமை’ என நிர்றரிகுரியது ‘கலந்தீமை’ என மெவித்தல் விகாரம் அடைந்து நின்றது. நன்பால் கலந்தீமையால் திரிதறிருமில் உவமானமாய் இருத்தலால் ‘பண்பின்மையால் ஒருவர்க்கும் பயன்படாது கெடுதல்’ என்னும் உவமேயம் வருவிக்கப்பட்டது. பொருளைச் சம்பாதிக்கும் ஆற்றல் இலஞ்சூல் தோன்றப் ‘பெற்ற’ என்றும், எல்லாப் பயனும் கொள்ளுதற்கு ஏற்ற இடஞ்சூலமை தோன்றப் ‘பெருஞ்செல்வம்’ என்றும் கூறினார். பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் பயன்படாதென்று கூறியதனால் அடுத்து வருவிக்கு ‘நன்றியில் செல்வம்’ என்றும் அதிகாரத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

இவை நான்கு பாட்டானும் பண்பில்லாரது இழிவு கூறப்பட்டது.

6. நன்றியில் செல்வம்

அஃதாவது பொருளைச் சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன் படுதல் இல்லாத செல்வத்தினியல்பு. செல்வத்தைத் தேடினவனது நன்றியின்மையாகிய குணத்தை அவனது செல்வத்தின் மேலேற்றி ‘நன்றியில் செல்வம்’ எனக் கூறியதனால் இஃது உடையவன் குணம் உடைமையின் மேலாய் உபசார வழக்கு. முந்திய அதிகாரத்தின் இறுதியில்

“பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால் கலந்தீமை யாற்றிந்த தற்று”

எனத் தோற்றுவாய் செய்ததனால் அதிகார முறைமை பெறப்பட்டது.

1. வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொருள் அஃதுண்ணால் செத்தான் செய்க்கிடந்த தில்.

வாய்சான்ற — தன் மனையிட மெல்லாம் நிறைதற்குக் காரணமாகிய, பெரும் பொருள் வைத்தான் — பெரிய பொருளைச் சம்பாதித்து வைத்து, அஃது உண்ணான் — அப்பொருளை உலோபத்தால் அநுபசியாதவன், செத்தான் — உயிரோடு வாற்பனையினும் செத்தானும், செய்க்கிடந்தது இல் — அப்பொருளினிடத்தே அவனுலே செய்க்கிடந்ததோர் உரிமை இன்மையான்.

வைத்தான் என்னும் விணைமுற்று வைத்து என்ற விணையெசிசப் பொருளில் நின்றது. விணைமுற்று பெயர் கொண்டு முடியாது விணை கொண்டு முடியுமிடத்து எச்சப் பொருளைத் தரும். இங்கே வைத்தான் என்பது உண்ணேன் என்னும் விணையைக் கொண்டு முடிந்ததனால் வைத்து என்னும் விணையெச்சமாயிற்று.

உண்ணுதல் — சம்பாதித்த பொருளைக் கொண்டு ஒழுபுல இன் பங்களையும் அநுபவித்தல்.

இசிகுறட்பாவுக்கு மற்றோர் உரை! —

வாய்சான்ற பெரும் பொருள் வைத்தான் — மனையிடமெல்லாம் நிறைதற்கூடி காரணமாகிய பெரும்பொருளைச் சம்பாதித்து வைத்தானென்றால் அப்பொருளை அநுபவியாது. செத்தான் — இறந்தால். செய்க்கிடந்தது இல் — அப் பொருளினீட்டத்து அவனால் செய்க்கிடந்ததோர் உரிமை இல்லை. ஆதலால் பொருளைச் சேர்த்து வைக்காமல் அதனைப் பெற்ற காலத்திலேயே அநுபவிக்கக் கடவுள் என்பதாம்.

இவ்வரையில் செத்தான் என்னும் விணைமுற்று செத்தால் என்னும் விணையெசிசப் பொருளில் நின்றது.

இப் பாட்டால் பொருளைச் சம்பாதித்தவனுக்கு அச்செல்வம் பயன்படாமை கூறப்பட்டது.

2. பொருளானு மெல்லாமென் நீயா திவறும் மருளானும் மானுப் பிறப்பு.

பொருளான் எல்லாம் ஆம் — பொருட் செல்வமாகிய ஒன்றே தன்னிடம் உள்தாக அப் பொருளினால் எல்லாம் உண்டாகும், என்று — என்ற அறிந்து அதனைச் சம்பாதித்து, சுயாத இவறும் மருளான் — பிரீர்க்கும் கொடாது உலோபம் செய்யும் மயக்கத்திலே, மானுப் பிறப்பு ஆம் — மாட்சிமயில்லாத பிறப்பு ஒருவனுக்கு உண்டாகும்.

மாட்சிமை இல்லாத — துண்பத்தோடு கூடிய.

இம்மை மறுமை இரண்டினும் அடையும் இன்பங்கள் பலவும் அடங்க ‘எல்லாம்’ என்றும், பொருளைச் சம்பாதித்தற்கு முன்னே உண்டாகிய அறிவு அதனை ஈதலிலே மனஞ் செல்லாமல் மயங்குதலால் ‘மருள்’ என்றும், தன்னிடம் பொருள் உண்டாயிருக்கப் பிறருடைய பசி கண்டு இரண்காத பாவதிதால் உணவுகள் உண்டாயிருக்கப் பசித்துண்பத்தால் வருந்தும் பிறப்பு உண்டாகும் என்றும் கூறினார்.

3. ஈட்ட மிவறி இசைவேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை.

ஈட்டம் இவறி — நாம் பிறரிலும் மிதிசியாகச் சம்பாதிப்போ மென்று பொருள் சம்பாதித்தலை மாத்திரம் விரும்பி, இசைவேண்டா ஆடவர் தோற்றம் — அப்பொருளின் பயனுகிய புகழ் விரும்பாத மக்களது பிறப்பு, நிலக்குப் பொறை— பூமிக்குப் பார மாகும் அளவினதேயாம்.

புகழ் இம்மை மறுமை இரண்டிற்கும் நன்மை பயப்பதாகிய அறமாகவின் ஈகையால் அப் புகழினை விரும்பாது, பொருளை ஈட்டும் போது நிகழும் துண்பத்தையும், காத்தவில் நிகழும் துண்பத்தையும் மேற்கொண்ட அறிவின்மை பற்றி ‘நிலக்குப் பொறை’ என்றார்.

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பே மெளினே தப்புன பலவே” (புறம் 189)

என்ற மேற்கொள்ளும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது பிறப்பென்றது அப்பிறப்பிற் பெற்ற உடம்பினை, ‘நிலக்குத்துக்கு’ என நிற்றந்து ரியது ‘நிலக்கு’ என அத்துச் சாரியை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கு நின்றது.

4. எச்சமென் றென்னென்னுங் கொல்லோ ஒருவரால் நச்சப் படாஅ தவன்.

ஒருவரால் நச்சப்படாதவன் — ஒரு பொருளையும் பிறர்க்கு ஈயாமையால் ஒருவராலும் விரும்பப்படாதவன், தான் இறந்து விடத்து, எச்ச மென்று என் எண்ணும் கொல் — இங்கே எஞ்சி நிற்பதாக எதனை நினைப்பானே?

இங்கே எஞ்சி நிற்கும் புகழ் கவார் மேல்வலாமகி நிலைபெறுதாகலால் ஈயாத உலோபிக்கு அப்புகழோடு எவ்வித சம்பந்தமும் இவ்வையென்பார் ‘என் எண்ணுங் கொல்லோ’ என்றார்.

உரைப்பாரு கரப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன் நீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்

ஓன்று வலகத் துயர்ந்த புகழஸ்ஸாற்
பொன்றுது நிற்பதொன் நில்

ஈத லிசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல
தூதிய மில்லை உயிர்க்கு

என்ற குறட் பாக்கனும் இங்கு அறியத்தக்கவை,
ஓ — அசை.

இவை மூன்று பாட்டானும் அச்செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாமை கூறப்பட்டது.

5. கொடுப்பதாடுந் துய்ப்பதாடும் இல்லார்க்கு அடுக்கிய
கோடியுண் டாயினும் இல்.

கொடுப்பதாடும் — பிறர்க்கு ஈவதும், துய்ப்பதாடும் — தாம் அநுபவிப்பதும். ஆகிய இரண்டு செய்கையும், இல்லார்க்கு — இல்லாதவர்க்கு, அடுக்கிய கோடி உண்டாயினும் இல் — பலவாக அடுக்கிய கோடி செல்வம் அவரிடம் இருந்தபோதிலும் ஒன்றும் இல்லையாம்.

தான் செல்வத்தின் பயனை அநுபவித்து இன்பம் பெறுதலி னும் பிறர்க்கு ஈதலாகிய அறம் சிறந்தமையால் கொடுத்தற் றெழில் முன் கூறப்பட்டது;

கோடி — எண்ணலாவை ஆகுபெயர். வறியார் போலப் பொரு ளாற் பெறக்கூடிய அறமும் இன்பமும் இழந்தலால் ‘இல்’ என்றார்.

எனதென தென்றிருக்கு மேறை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யாதும் — தனதாயில்
தானு மதனை வழங்கான் பயன் துவ்வான்
யானு மதனை அது
என்ற நாலடியாச்சி செய்யுஞம் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

6. ஏதம் பெருஞ்செல்வம் தான்துவ்வான் தக்கார்க்கொன் றிதல் இயல்பிலா தான்.

தான் துவ்வான் — தானும் அநுபவியாதவனுகி, அதன்மேலும், தக்கார்க்கு ஒன்று ஈதல் இயல்பிலாதான் — தகுதியுடையவர்க்கு அவர் வேண்டியதொரு பொருளைக் கொடுக்குந் தன்மை இல்லாத வன், பெருஞ் செல்வம் ஏதம் — அவையிரண்டும் செய்தற்கு இட ணைய பெரிய செல்வத்திற்கு ஒரு நோய்.

தானம் ஏற்பதற்குத் தகுதியுடையவர் தக்கார் எனப்பட்டார். தானமாவது அறிநெறியான் வந்த பொருளைத் தக்கார்க்கு உவகை யோடும் கொடுத்தல். ஏதம் — துன்பம். இங்கே நோய், ஏதம் என்னும் காரியப்பெயர் அதனைத் தருவதற்குக் கருவியாகிய நோய்க்காதலால் காரியஆகுபெயர். நுகரப்படுதலும் சுயப்படுதலுமாகிய செயல்களுக்குரிய செல்வத்தினை அவ்வாறு செய்யாத தால் ‘நோய்’ என்றார். தான் அநுபவித்தலும் தகுதியுடையார்க்கு ஈதலும் இல்லாதவன் தான் பெற்றிருக்கும் செல்வத்துக்கு நோயாவான் என்றவாறு.

இவையிரண்டு பாட்டானும் நன்றியில் செல்வம் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாமை ஒருங்கு கூறப்பட்டன.

7. அற்றுர்க்கொன் ரூற்றுதான் செல்வம் மிகநலம் பெற்றுள் தமியள்ளுத் தற்று.

அற்றுர்க்கு ஒன்று அற்றுதான் செல்வம் — வறியவர்க்கு அவர் வேண்டியதொரு பொருளைக் கொடாதவனது செல்வம், பயனற்றுவினே போதன், மிக நலம் பெற்றுள் — மிக்க அழகினையும் குணத் தினையும் பெற்ற பெண்ணெருத்தி, தமியள் முத்தற்று — மனங் செய்து கொடுப்பாரின்மையாற் கணவனின்றித் தமியளாய் முப் பெய்தினுற் போலும்.

நலம் — அழகின் நன்மையும் குணத்தின் நன்மையும், இவ்விரண்டு நலனும் ஒரு பெண்ணிடம் ஒருங்குசேரப் பெறுதல் அரிதாகலான் ‘பெற்றுள்’ என்றார். மனங்குசெய்து கொடுப்பாரும் கணவனுமே யன்றித் தானும் பயனிழுந்து கழிந்த கன்னிப் பெண் கேட்டு உவமை கூறினமையால் பொருளை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்காத உலோபியும் ஏற்பவனுமே யல்லாமல் அச்செல்வமும் பயனிழுந்து கழியு மென்பதாம்.

8. நச்சப் படாதவன் செல்வம் நடுஹருள் நச்ச மரம்பழுத் தற்று.

நச்சப் படாதவன் செல்வம் — வறியவர்க்குச் சமீபனே யிருந்தும் அவரால் விரும்பப்படாதவன் செல்வத்தினைப் பெறுதல், நடுஹருள் நச்சமரம் பழுதற்று — ஊர் நடுவிலுள்ள எட்டி மரம் பழுத்தாற் போலும்.

ஊர் நடு என்பது நடுஹர் என்றுயிற்று; இது பின் முன்னாகத் தொக்க ஆரும் வேற்றுமைத் தொகை; இவ்வாறு வருதலை இலக்கணப் போலி என்பர்.

நச்சப்படாத உலோபியும் நச்ச மரமும் சமீபித்திருத்தலால் பயனின்லை என்பதாம்.

பயன்மரம் உன்னுப் பழுதற்றருற் செல்வம்
நயனுடை யாக்கட் படின்

என்ற குறட்பாவில் இதன் எதிர்மறைப் பொருளைக் கூறியமை காண்க.

9. அன்பொரீஇத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய ஒன்பொருள் கொள்வார் பிறர்.

அன்பொரீஇ — ஒருவன் கொடாதிருத்தற் பொருட்டுச் சுற்றதாரிடத்தும் தண்பரிடத்தும் அங்பு செய்தலை ஒழிந்து, தற்செற்று — வேண்டுவனவற்றை அநுபவியாமல் தன்னை வருத்தி,

அறண் நோக்காது—வறியார்க்கு ஈதல் முதலிய அறத்தை நினைப்பதும் செய்யாது, ஈட்டிய ஒன் பொருள்—சம்பாதித்த மிக்க செல்வம், கொள்வார் பிறர்—கொண்டு போய்ப் பயன் பெறுவார் பிறர்.

பொருளின் பயனுகிய அறமும் இன்பழும் செய்து கொள்ளாத வனுக்குப் பொருளால் ஏற்பட்டது அதனை ஈட்டியதாலுண்டாய துங்ப மொன்றுமே என்பது தோன்ற ‘�ட்டிய’ என்றும், அவன் கந்ததியிலுள்ளார்க்கும் அது பயன்படா தென்பது தோன்றப் ‘பிறர்’ என்றும் கூறினார்.

10. சீருடைச் செல்வர் சிறுதுணி மாரி வறங்கூர்ந் தணைய துடைத்து.

சீருடைச் செல்வர் சிறுதுணி—புகழுடைத்தாகிய செல்வத்தினை யுடையவர்க்கு உண்டாகும் சிறியதாய் வறுமை, மாரி—உவகத்தை யெல்லாம் நினைபெறச் செய்யும் மேகம், வறங்கூர்ந்தணையது உடைத்து—வறுமை எய்தியதோர் இயல்பினை உடையதாம்.

துணி—வெறுப்பு; வறுமை வெறுப்பைச் செய்தலால் துணி யென்பத்து. யாவர்க்கும் பயன்பட்டவர் தங்களது வள்ளன் மையால் வறியராய வழியும் அவ்வறுமை விழரவில் நீங்களுடைய பின்பும் செல்வராகி உலகிற்குப் பயன்படுவ ரென்பது ‘மாரி வறங்கூர்ந்தணையது’ என்னும் உவமையாற் பெறப்பட்டது; படவே நன்றியில்லாத செல்வம் எஞ்சூன்றும் பயன்படா தென்பதா பிற்று.

இவை நான்கு பாட்டானும் நன்றியில் செல்வத்தினது குற்றம் கூறப்பட்டது.

7. நானுடையை

அஃதாவது முன் சொல்லிய சால்பு பண்பு முதலிய குணங்களால் உயர்ந்தோர் தமக்கு ஒவ்வாத கருமங்களில் நானுடை உடையராந் தன்மை. உயர்ந்தோர் நன்றியில் செல்வத்தைக் குறித்து நானுவராதலால் இது நன்றியில் செல்வத்தின் பின்கலவசிகப்பட்டது.

1. கருமத்தால் நானுதல் நானுத் திருநுதல் நஸ்வர் நானுப் பிற.

நானு—நன் மக்களது நானைவது, கருமத்தால் நானுதல்— இழிந்த கருமம் செய்வதற்கு நானுடைலாம், பிற—அஃதல்லாமல் மன மொழி மெய்களது ஒடுக்கக்கூடியதால் வருவனவோவெனில், ‘திருநுதல் நஸ்வர் நானு—அவை அழிகிப் பெற்றியெடுடைய குல மகளிரது நாணங்களாம்.

குல மகளிர் நாணத்தைப் பிற என்றதனால் கருமத்தால் நானு தல் நன்மக்களது நாண் என்பதும், நானுதற்குரியது என்றதனால் அக்கருமத்தின் இழிவும் பெற்றும். ‘திருநுதல் நஸ்வர்’ என்பது குலமகளிர்க்குப் புகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த குறப்புச் சொல். பெண்களது நாணத்துக்கு மனவொடுக்கம் மொழியொடுக்கம் மெய்யொடுக்கம் என ஏதுக்கள் பலவாதலால் ‘பிற’. என்னும் அஃபினைப் பலவிண்பால் படர்க்கைப் பெயர்ச் சொல்லாற் கூறினார்.

இதனால் நாணினது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

2. ஊனுடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல நானுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

ஊன் உடை எச்சம்—உடையும் ஆடையும் அவை யொழிந்தனவும், உயிர்க்கெல்லாம்—மக்களாய்ப் பிறந்த உயிர்களுக்கெல்லாம், வேறல்ல—பொதுவாம், மாந்தர் சிறப்பு—நன் மக்களுக்குச் சிறப்பா வது, நானுடைமை—பழி பாவங்களுக்கு நாண உடைமையோம், ஊன் உடை முதலானவையல்ல.

இழிந்தன—உறக்கும் அச்சமும் காமமும். சிறப்பு—மற்றை உயிர்களினும் இவர்களுக்கு உள்ள வேறுபாடு. ‘எச்சம்’ என்பதனை ‘அச்சம்’ எனப் பாடமோதுவாரும் உளர்.

3. ஊனைக் குறித்த உயிரெல்லாம் நாணைன்னும் நன்மை குறித்தது சால்பு.

உயிரெல்லாம் ஊனைக் குறித்த—எல்லா உயிர்களும் உடம்பினாத தமக்கு நிலைக்களாகக் கொண்டு அதனை விடாவரம், அது போல, சால்பு நன்மை குறித்தது—சால்பு நாணைன்னும் நற்குணத்தைத் தனக்கு நிலைக் களானாகக் கொண்டு அதனை விடாது நிற்பதாம்.

நன்மை என்னும் பண்புப்பெயர் அதனையுடைய குணத்திற்காதலால் பண்பாகுபெயர்.

உடம்பெண்பது சாதியொருமைப் பெயர். ஒரு பெயர்ச்சொல் ஒருமையீரு தோன்ற நின்றும், தோன்றுது நின்றும், பின் ஒரு மைப் பண்மை வீணையிருக் கொல்வந்து முடிக்கும் சொற்களுமின்றத் தி - 5

தானே பண்மைப் பொருளை உணர்த்துவது சாதியொருமை எனப்படும். இதனைச் சாத்தியேக வகனமெனபார் வடநாலார். சறு தோன்றிய சாதியொருமையும் சறு தோன்றுத சாதியொருமையும் என இஃது இரு திறப்படும். உடம்பு சறு தோன்றுத சாதியொருமை. ‘அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதமை’ என்பதில் ‘அஞ்சுவது’ ஒன்றன் பாலுக்குரிய துவ்விகுதி பெற்று வந்தும் பண்மைப் பொருளைத் தரும் சாதி யொருமை; இஃது சறு தோன்றிய சாதி யொருமை.

உயிர் உடம்போடு கூடியல்லது பயணெய்தாதவாறு போலச் சால்பு நானேடு கூடியல்லது பயணெய்தாதென்பதாம். ‘ஊனைக் குறித்த’ என்பதனை ‘ஊனைக்குறித்த’ என்று பாடமோதுவாரும் உளர்.

4. அணியன்றே நானுடைமை சான்றேர்க் கஃதின்றேல் பினியன்றே பீடு நடை.

சான்றேர்க்கு — நற்குணங்களால் நிறைந்தவர்க்கு, நானுடைமை அணியன்றே — பழி பாவங்களுக்கு நானுடதலுடைமை ஆபரணமாம், அஃதின்றேல் — அவ்வாபரணம் இல்லையாயினி, பீடுநடை — அவரது பெருமித்தையுடைய நடை, பினியன்றே — கண்டார்க்குத் துன்பந் தருவதாம்.

அழகு செய்தவின் ‘அணி’ யென்றும், பொறுத்தற் கருமையிற் ‘பினி’ என்றும் கூறினார். ஒகரா இடைச் சொற்கள் இரண்டும் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தன. இரண்டே எதிர்மறைச் சொற்கள் புணர்ந்து உடன்பாட்டுப் பொருளைத் தரும் என்ற விதிப்படி அன்று என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்புவினை முற்றுக்கள் இரண்டும், எதிர்மறைப் பொருளில் வந்த ஒகரா இடைச் சொல்லோடு புணர்ந்து ஆம் ஆம் என்னும் உடன்பாட்டுப் பொருளைத் தந்தன.

இவை மூன்று பாட்டானும் நானுடைமையின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

5. பிறர்பழியுந் தம்பழியும் நானுவார் நானுக் குறைபதி யென்று மூலகு.

பிறர் பழியும் — பிறர்க்கு வரும் பழியையும், தம்பழியும் — தமக்கு வரும் பழியையும், நானுவார் — சமமாக மதித்து அவற்றுக்கு நானுவாரை, உலகு — உலகத்தவர், நானுக்கு உறைபதி என்றும் — நான்தத்திற்கு இருப்பிடம் என்று சொல்லுவார்.

சமமாக மதித்தல் — பிறர்க்கு வரும் பழியையும் தமக்கு வந்த தாகவே நினைத்தல். அவ்வாறு கருதுவோர் பெரியோராகலால் அவரை உயர்ந்தோர் யாவரும் புகழ்வர் என்றார்.

இப்பாட்டால் நானுடையவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

6. நாண்வேலி கொள்ளாது மன்னே வியன்ஞாஸம் பேணலர் மேலா யவர்.

மேலாயவர் — உயர்ந்தவர், வேலி நாண் கொள்ளாது — தமக்குக் காவலாக நாண்த்தைக் கொள்வதல்லாமல், வியன் ஞாஸம் பேணலர் — அகன்ற பூமியைக் கொள்ள விரும்பார்.

நானுடைமை பழிபாவங்கள் புகுதாமற் காத்தவின் அதனை ‘வேலி’ என்றார். நாணமும் பூமியும் தம்முள் மாறுபட்ட விடத்து நாண்த்தைக் கொள்வதல்லாமல் அப் பழி பாவங்கள்கள் புகும், வழிசிற்சென்று பூமியைக் கொள்ள விரும்பார் என்பதாம். ‘மன்’ னும் ‘ஒ’ ஏம் அசைகள். நானுகிய வேலியைப் பெற்றல்லது ஞாலத்தினைப் பெற விரும்பார் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

7. நானுல் உயிரைத் துறப்பர் உயிர்ப்பொருட்டால் நான்துறவார் நானுள் பவர்.

நானுள்பவர் — நானினது சிறப்பை அறிந்து அதனை விடாது ஒழுகுபவார். அந்நானும் உயிரும் தம்முள் மாறுயவழி, நானுல் உயிர் துறப்பர் — நானினைப் பேணுதற் பொருட்டு உயிரை நீக்குவார், உயிர்ப்பொருட்டால் நாண் துறவார் — உயிரைப் பேணுக்குதி நானினை நீக்கார்.

நானும் உயிரும் தம்முள் மாறுய வழி — நான் உயிர் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்றைக் காத்தறபொருட்டு மற்றதை நீக்க நேர்ந்தபோது. நான் உயிரினும் சிறந்ததென்பதாம்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் நானுடையார் செயல் கூறப்பட்டது.

8. பிறர்நாணத் தக்கது தான்நானு ஞயின் அறம் நாணத் தக்க துடைத்து.

பிறர் நாணத்தக்கது — கேட்டவரும் கண்டவரும் நாணத் தக்க பழியை, நான் நாணன் ஆயின் — ஒருவன் தான் நானை ஞயின், அவ்வாறு நானுமையால், அறம் நாணத்தக்கது உடைத்து — அறம் அவனை விட்டு நீங்கத்தக்க குற்றத்தினை உடையதாம்,

பழியைச் செய்வானைத் 'தான்' என்று பிரித்துக் கூறினமையால் நாணையின்றிச் செய்யும் செயலைக் கேட்டவரும் கண்டவரும் 'பிறர்' எனப்பட்டனர். பழி பாவங்களுக்கு நானைதவனை அறம் கார்ந்து நில்லாதென்பதாம்.

9. குலஞ்சுடும் கொள்கை பிழைப்பின் நலஞ்சுடும் நாணின்மை நின்றக் கடை.

கொள்கை பிழைப்பின் — ஒருவனுக்கு ஒழுக்கம் வழுவுமாயின், அவ்வழுவுதல், குலம் கூடும் — உயர்குடிப்பொள்ளைக் கெடுக்கும், நாணின்மை நின்றக் கடை — நாணில்லாமை ஒருவனிடத்து நின்ற விடத்து, நலம் கூடும் — அது அவனது நன்மைகள் எல்லாவற்றையும் கெடுக்கும்.

நிற்றல் — ஒருபொழுதும் நீங்காதிருத்தல். குலம் சாதியொரு மைப் பெயராதலால் கல்வி குணம் செயல் இனம் என்றிவற்றான் வந்த நஸ்மைகளெல்லாம் கொள்ளப்படும். ஒழுக்கம் கெடுதலி னும் நானுக்கெடுதல் மிகத் தீதென்பதாம்.

10. நாணகத் தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவை நானுல் உயிர்மருட்டி யற்று.

அகத்து நாண் இல்லார் இயக்கம் — தம் மனத்தில் நானுதலை இல்லாத மக்கள் உயிருடையவர் போன்று இயங்குகின்ற இயக்கம், மரப்பாவை நானுல் உயிர் மருட்டியற்று — மரத்தாற் செய்த பொம்மை இயந்திரக் கயிற்றின் இயக்கத்தால் உயிருடையதாக மயக்கினால் போலும்.

நான் இரண்டானால் முன்னையது பழி பாவங்களுக்கு நானு தலையும், பின்னையது கயிற்றையும் குறித்து நின்றன. கயிற்றைக் குறிக்கும் பின்னைய நான் என்னும் துணைக்கருவியே மரப்பாவையை இயக்கும் கருத்தாவாய் நின்றது. கருத்தா — செய்பவன். மரப்பாவையென்பது கயிறுகொண்டு ஆட்டுவோர் பிறரை மயக்குதற் குக் கருவியாவதல்லாமல் கருத்தாவாகாதாயினும் இங்கே 'பாவை மருட்டியற்று' என்று பாவையைக் கருத்தாவாகக் கூறியிருத்தலால் கருவி கருத்தாவாயிற்று என்க. மயக்குதல் — அப்பாவை தானே ஆடுகிறதென்று காணபவர் நினைக்கும்படி செய்தல்.

நாணில்லாத மக்களின் இயக்கம் இயந்திரக் கயிற்றினால் இயங்கும் பாவையின் இயக்கம் போல்வதல்லாமல் உயிரின் இயக்க மன்று என்பதாம்.

இவை மூன்று பாட்டானும் நாணில்லாரது இழிவு கூறப்பட்டது.

8. குடி செயல்வகை

அஃதாவது ஒருவன் தான் பிறந்த குடியை உயரச் செய்த வின் திறம். தம் குடியை மேம்படச் செய்யும் வகையில் முயல் வது தாழ்வு நேர்ந்தபோது நானுதலுடையார்க்கே உள்தாய் ஒரு குணமாதலால் நானுடைமையின் பின் இது வைக்கப்பட்டது.

1. கருமஞ் செயல்கூவன் கைதுவேன் என்னும் பெருமையிற் பீடுடைய தில்

கருமஞ் செய — தன் குடியை உயரச் செய்தற் பொருட்டுத் தொடங்கிய கரும் முடியாமையால் எண்ணீய கரும் செய்வ தற்கு, கைதுவேன் என்னும் பெருமையின் — சலிக்கமாட்டேன் என்கின்ற முயற்சிப் பெருமைபோல், ஒருவன் பீடுடையது இல் — ஒருவனுக்கு மேம்பாடுடைய பெருமை மற்றென்றில்லை.

இது குடி செயல்வகை என்ற அதிகாரமாதலால் அதற்கு ஏற்பத் 'தன் குடியை உயரச் செய்தற் பொருட்டுத் தொடங்கிய கரும் முடியாமையால்' என்னும் சொற்கள் வருவித்து உரை செய்யப்பட்டது. பலவகைத்தாய் செயல்களால் செல்வழும் புது மும் எத்திக் குடி உயருமாகலால் 'பீடுடையதில்' என்றார்.

'கருமஞ் செய' என்பதற்குத் தலை கரும் செய்ய என்று உரைப்பாரும், பிறர் கரும் செய் என்று உரைப்பாரும் உளர். தன் குடியை உயரச் செய்தலே தன் கருமாதலாலும், தன் குடியை உயரச் செய்யும் கருமத்தை விட்டுப் பிறரேவிய கருமத் தேச் செய்தல் குடி செய்வார்க்குத் தகாது ஆதலானும் அவை உரையன்மை உணர்க.

2. ஆள்வினையும் ஆள்ற அறிவும் என இரண்டின் நீள்வினையால் நீஞங் குடி.

ஆள்வினையும் — முயற்சியும், ஆள்ற அறிவும் — நிறைந்த அறிவும், என இரண்டின் நீள்வினையால் — என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினையுடைய இடையருத கருமச் செவலால், குடி நீஞங் — ஒருவனது குடி உயர்வடையும்.

நிறைந்த அறிவு — பிறப்ரிதேலையே இயல்பாய் உண்டாய மாறு பாடில்லாத புத்திக்கூர்க்கை கல்வி கேள்விகளினாலாய் செயற்கை யறிவோடு கூடி நிரம்பிய அறிவு. ஆள்வினை — சோம்பலடையாது செய்யப்படும் முயற்சி.

ஆனந் அறிவு தன்குடி உயர்தற்கேற்ற செயல்களும் அவை முடிக்கும் விதமும் பிழைப்பதாமல் என்னுதற் பொருட்டு வேண் டப்படுவது.

இவை இரண்டு பாட்டானும் தான் பிறந்த குடியை உயரச் செய்தற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

3. குடிசெய்வ லென்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம் மதிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

குடி செய்வல் என்னும் ஒருவற்று — என் குடியின் உயரச் செய்யக் கடவேங் என்று கொண்டு அதற்கெற்ற கருமங்களில் முயலும் ஒருவனுக்கு, தெய்வம் — ஊழானது, மதிதற்று — ஆடையை இறுக உடுத்திக்கொண்டு, தான் முந்துறும் — தான் துணைபுரிதற்கு முன்னே வந்து நிற்கும்.

தெய்வம், ஊழ், பால், நியதி, முறை, உண்மை, விதி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இங்கே ஊழ் தெய்வம் என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டது.

முயற்சியின் காரணம் தெய்வம். முயற்சியை அதன் காரணமாகிய ‘தெய்வம்’ என்று கூறினார். மதிதற்றுதல் — ஆடையை இறுக உடுத்தல். ஒரு காரியத்தில் முயல்பவர் ஆடையை இறுக உடுத்துக்கொண்டு செய்ய முற்பதிவராதலால் ‘மதிதற்று’ என்றுர். குடியை உயரச் செய்யக் கருதி அதற்கு ஏற்ற காரியங்களில் முன் நடப்பவரது செயல் அவரது செயலுக்குக் காரணமான தெய்வத்தின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. இது காரியத்தைக் காரணத்தின் மேலேற்றிய உபசார வழக்கு.

4. சூழாமற் ரூனே முடிவெய்தும் தங்குடியைத் தாழா துஞ்சுற்று பவர்க்கு.

தங்குடியை — தம் குடி உயர்தற்கு வேண்டிய தொழில், தாழாது உகுற்றுபவர்க்கு — காலந் தாழாது முயல்பவர்க்கு, சூழாமல் — அத்தொழில் முடிக்கும் திறம் அவர் ஆராயாமல், தானே முடிவெய்தும் — தானே கைகுடி முடிவுபெறும்.

குடி என்பது அது உயர்தற்குக் கருவியான தொழிலுக்கு ஆதலால் கருவியாகுபெயர்.

தாழாது — காலந் தாழாது விழரந்து என்றபடி.

முன்றும் செய்யுளில் குடியை முயல்வார்க்குத் தெய்வம் முந்துறுமென்ற ஆசிரியர் இசெய்யுளில் அங்குள்ள தெய்வம் முந்துறுதலால் உண்டாகும் பயணக் கூறினார்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் குடி செயற்கு ஊழ் துணையாதல் கூறப்பட்டது.

5. குற்ற மிலநுய்க் குடிசெய்து வாழ்வாளைச் (குடி - மின்) சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு.

குற்றமினுய்க் — குற்றமாயின செயல்களைச் செய்யாது, குடி செய்து வாழ்வாளை — தன் குடியை உயரச் செய்து ஒழுகுபவன், சுற்றமா உலகு சுற்றும் — அவறுக்குச் சுற்றமாக விரும்பி உலகத் தவர் தாமே சென்று அவனைச் சூழவர்.

குற்றமாயின — அறம் நீதி என்பவற்றுக்கு மாறுபாடான செயல்கள். தாழும் அவனுற் பயன்டைதற்கு விரும்பி உலகத் தவர் யாவரும் சென்று அவனைச் சார்வரென்பதாம்.

6. நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த இல்லாண்மை யாக்கிக் கொள்ள.

ஒருவற்கு நல்லாண்மை என்பது — ஒருவனுக்கு நல்ல ஆஸ்தை யென்று உயர்த்துச் சொல்லப்படுவது, தான் பிறந்த இல்லாண்மை ஆக்கிக் கொள்ளல் — தான் பிறந்த குடியின் ஆளுந் தன்மையைத் தனக்கு உள்தாக்கிக் கொள்ளுவாம்.

ஆஸ்தையென்று கூருது நல் என்னும் விசேடம் தந்து நல்லாண்மை எனக் கூறியது போர்த் தொழிலிற் காட்டும் ஆஸ்தையை நீக்கிக் குடியை ஆளுந் தன்மையை உணர்த்தற் பொருட்டாம்.

குடியை ஆளுந்தன்மை — தன் குடியிலுள்ளவர்களை உயரச் செய்து தலைவழிப்படுத்தல். அவ்வாறு தலைவழிப்படுத்தலைச் செய்து கொள்ளுதல் நல்லாண்மையாகும் விதம் இதனை அடுத்து வருகின்ற பாட்டாற் பெறப்படும். தலைவழிப்படுத்தல் — தன் விருப்பின்படி நடக்கச் செய்தல்.

7. அமரகத்து வள்கண்ணர் போலத் தமரகத்தும் ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை.

அமரகத்து வள்கண்ணர் போல — போர்க்கணத்தின்கட் சென்றுர் பலராயினும் போர் தாங்குதல் அஞ்சாது எதிர்நின்று போர்

செய்யும் வீரர் மேலானுற் போல, தமரகத்தும்—தன்குடியின் உட் பிறந்தவர் பலராயினும், போறை ஆற்றுவர் மேற்றே— குடியினது பாரம் பொறுத்தல் அதனைத் தாங்கும் வண்மையுடையவர் மேலதாம்.

வண்கள்னர்—அஞ்சாது எதிர்சென்று போர் செய்யும் சுத்த வீரர். தமரகத்தும் என்பதற்குத் ‘தன்குடியின்கட் பிறந்தவர் பலராயினும்’ என உரை செய்ததற்கெற்ப அமரகத்து என்பதற்கு ‘சென்றூர் பலராயினும் போர் தாங்குதல்’ என்றும் சொந்தன் வருவித்து உரை செய்யப்பட்டது. நன்கு மதிக்கப்படுவார் குடியின் பாரம் பொறுப்பவரே என்பதாம்.

இவை மூன்று பாட்டானும் தாம் பிறந்த குடியை உயரச் செய்வார் எய்தும் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

8. குடிசெய்வார்க் கில்லைப் பருவம் மடிசெய்து மாளங் கருதக் கெடும்.

மடிசெய்து—தமது குடியினை உயரச் செய்வார் அச்செயலையே நோக்காது காலத்தை நோக்கிச் சோமபலுற்று இருந்து கொண்டு, மானம் கருத—மானத்தையும் நினைப்பாராகில், கெடும்—குடி கெடும், ஆதலால், குடி செய்வார்க்குப் பருவம் இல்லை—குடியினை உயரச் செய்வார்க்குக் காலநியதி இல்லை.

காலத்தை நோக்கி மடி செய்தல்—வெயில் மழை பனி என்பன நோக்கிப் பின்னர்ச் செய்வேம் என்று சோமபலுற்றுச் செய்யாதிருத்தல். மானங் கருதல்—இக்குடியினுள்ளார் யாவரும் இன்பமுற இக்காலத்துத் துண்புறவோன் யானானாருவனே என்று என்னிச் செய்யாதொழிதல். ‘இகல் வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும்பொழுது’ என்பதற்கிணங்க குடிசெய்வார்க்கும் காலம் வேண்டுமோ என்று எண்ணவுங் கூடுமாதலால் அவ்வாறு நினைக்கலாகாதென்பதை வற்புறுத்தற் பொருட்டு ‘குடிசெய்வார்க்கில் லைப் பருவம்’ என்றார்.

9. இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ குடும்பத்தைக் குற்ற மறைப்பான் உடம்பு.

குடும்பத்தை—தன்னைப் பற்றி வருவன் பிற உயிர்களைப் பற்றி வருவன் தெய்வத்தைப் பற்றி வருவன் ஆகிய மூவகைத் துண்பும் அடையுந் தன்மையதான் தன் குடியை, குற்றம் மறைப்

பான் உடம்பு—அம்முவகைத் துண்பங்களும் அடையாமற் காக்க முயல்வனது தேகம், இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ—அம்முயற்சித் துண்பத்துக்கே கொள்கலமாம் தன்மையதோ, அஃதொழிந்து இன்பம் அநுபவித்தற்குரியதன்கே,

மறைத்தல் என்பது இங்குக் காத்தல் என்னும் பொருளில் வந்தது. “உறைப் பெயல் ஓலைபோல, மறைக்குவன் பெருமநிற குறித்து வருவேலே” (புறம் 290) என்பதில் மறைத்தல் காத்தல் என்னும் பொருளில் வந்ததுபோல் வந்தது. (மழை பெயலை ஓலைக்குடை காப்பதுபோல உண்ணே இலக்காகக் கொண்டு வருகின்ற வேந்படையை உண்மேற் படவொட்டாது காப்பாற்றுவன் பெருமானே) என்குடி முழுதும் இன்புற்று உயரவே நான் இம்மையின்பமும் மறுமையின்பமும் எஷ்டுதலான், இம் மெய்வருத்தம் மாத்திரம் எனக்கு நன்றென்று மயதும் அறிவுடையான் அம்மெய்வருத்தத்தைப் பொருட்படுத்தித் தவிர்க்காமை நோக்கி ‘இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ’ என்றார். இருமையின்பமும் அடைத்தற்குக் காரணமாயிருத்தலால் அஃது அவனுக்கு இனிமையாமென்னும் பொருளைத்தரும் குறிப்பு மொழி. ஒ—அசை.

இவை இரண்டு பாட்டானும் குடிசெய்வார் அது செய்ய மியல்பு கூறப்பட்டது.

10. இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும் அடுத்தான்றும் நஸ்ளான் இலாத குடி.

அடுத்து ஊன்றும் நல்தூன் இலாதகுடி—தான்விழும்போது பற்றுக்கோடாவன கொடுத்துத் தாங்கவல்ல நல்ல ஆண்மைகள் பிறவாத குடியாகிப் பரும், இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும்—துண்பமாகிய கோடரி புதுந்து தன் முதலை வெட்டிச் சாய்க்க ஒரு பற்றில்லாமல் வீழ்ந்து விடும்.

முதல்—அக்குடியின் பரம்பரை; வளர்ப்பாறைப் பெற்ற விடத்து வளர்ந்து பயன்படுதலும் அல்லாவழிக் கெடுதலுமிடைமையால் குடியை மரமாக்கினார். இடுக்கண்கே கோடரியாகவும் குடியை மரமாகவும் அடுத்தான்றும் என்னும் ஏதுவால் குறிப்பாக உணருமாறு உருவஞ்சு செய்தமையால் இக்குறள் குறிப்புருக ஆணி ஆயிற்று.

இதனால் தாங்குவராளிலாத குடிக்கு உள்தாம் குற்றம் கூறப்பட்டது.

9. உழவு

அஃதாவது சிறுபாள்மை வணிகர்க்கும் பெரும்பாள்மை வளாளர்க்கும் உரித்தாய உழுதற்றெழுபில்.

உழுத் தொழிலித் தாமே செய்யாது ஏவலாட்களால் செய் சிக்கப்படுமாயின் அந்தனர்க்கும் அரசர்க்கும் உழுத்தொழில் உரியதாகும். இது முந்திய அதிகாரத்தின் இரண்டாம் குறட்பாவில் குடி உயர்தற்கு ஏதுவென்று கூறப்பட்ட ஆள்வினைகை பாதலால் குடிசெயல் வகையின் பின் வைக்கப்பட்டது. ஆள்வினை — முயற்சி.

1. கழன்றுமேப் பின்ன துலகம் அதனால் உழந்தும் உழவே தலை.

கழன்றும் — உழுத் தொழிலால் வரும் உடல் வகுத்தம் நோக்கிப் பிறதொழில்களைச் செய்து திரிந்தும், ஏப்பின்னது உடலம் — முடிவில் உழவர் வழியதாய் நின்றது உலகம், அதனால் உழந்தும் உழவே தலை — ஆதலால் எல்லா வருத்த முற்றும் உழுத் தொழிலே தலையாய தொழிலாம்.

ஏர் — கவப்பை; இங்கே ஏறையுடைய உழவர்க்காதலால் ஆகுபெயர். இதனை உடைமை யாகுபெயர் என்பர் கோ. வடி வேலுச் செட்டியார். பிறதொழில்களால் பொருளென்றிய வழியும் உணவின் பொருட்டு உழவரிடம் செல்ல வேண்டுவதால் ‘கழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்’ என்றும், பிறதொழில்களைச் செய்வதில் உடல் வருத்தம் இல்லையாயினும் அவை உழுத் தொழி முக்கு ஒப்பாகா என்பது தோன்ற உழந்தும் உழவே தலை’ என்றும் கூறினார்.

இதனால் உழுத் தொழிலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

2. உழுவா ரூலகத்தார்க் காணி அஃதாற்று தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.

உழுவார் — உழுதலைச் செய்ய வல்லார், அஃதாற்றுது — அவ்வழுதற்றெழுபிலைச் செய்யமாட்டாமல், உழுவாரை யெல்லாம் — பிறதொழில்களின்மேற் செல்வோர் யாவரையும், பொறுத்து — தாங்குதலால், உலகத்தார்க்கு ஆணி — உலகத்தவராகிய தெருக்கு அஶ்சாணியாவர்.

“ாடுகொள்ளு நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு” (பட்டினப் பாகை) என்பதில் கொண்று, ஆக்கி, தொட்டு என்னும் தன்வினைகள் கொல்லித்து, ஆக்குவித்து, தொடுவித்து எனப் பிறவினைப் பொருளென்று தருதல் போல ‘உழுவார்’ என்றது உழுவிப்பாரையும் உணர்த்தும். இங்கே உலகத்தார் என்றது உழுவத் தொழில் செய்யாதாரை. உணவின்றிக் கலங்காமல் நிலைபெறாத உழுவரை ‘ஆணி’ என உருவகம் செய்தார். பொறுத்தலான் என்பது ‘பொறுத்து’ எனத் திரிந்து நின்றது: உழுவரை ஆணியாக உருவகஞ் செய்தவர் உலகத்தாரைத் தேராக உருவகம் செய்யாமையால் இஃது ஏகதேச உருவகம்.

3. உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்:

உழுது -- யாவரும் உண்ணும்படி உழுதலைச் செய்து. உண்டு — தாழும் உண்டு, வாழ்வாரே வாழ்வார் — வாழ்கின்றவரே தமக்கு உரியவராய் வாழ்கின்றவர், மற்றெல்லாம் — மற்றையா ரெல்லாம், தொழுது உண்டு பின்செல்பவர் — பிறரைத் தொழுது அதனால் தாம் உண்டு உழுவரைப் பின் செல்கின்றவராவர்.

மற்று என்பது பிறிது என்னும் பொருளில் வந்தது. தாழும் மகிடப் பிறப்பினராய்ப் பிறந்திருந்தும் பிறரைத் தொழுது நிற்க அவர் சில பொருள் கொடுக்கத் தம்முயிரோம்பி அவர் பின் செல்வார் தமக்கு உரியரல்லர் என்பது கருத்து.

4. பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர் அலகுடை நீழ வவர்.

அலகுடை நீழலவர் — உழுதற்றெழுபிலால் நெல்லினை உடைய ராகிய தண்ணளியுடையோர், பலகுடை நீழலும் — பல வேந்தர் குடை நீழலாகிய பூமி முழுதினையும், தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர் — தம் வேந்தர் குடைக்கீழே காண்பர்.

அலகு — ரெங்கதீர்; இங்குக் கதீர் என்னும் சினைப்பெயர் அதன் முதலாகிய நெல் லுக்காதலால் சினையாகுபெயர் ‘உடைய’ என்னும் பெயரெச்சம் கறுகுறைந்து ‘உடை’ என நின்றது. உழுவாரிடத்துள்ள தண்ணளி நீழல் போல்வதனால் நீழல் எனப் பட்டது. நீழலவர் என்றது இரப்போரிக் கெல்லாம் சதல தோக்கி. அரசர்க்கும் உழவர்க்கும் உள்ள ஒற்றுமைபற்றி அரசரின் குடையை உழவரின் மேலேற்றித் ‘தங்குடை’ என்றார். குடை நீழல் என்னும் தானியின் பெயர் அதற்குத் தானமாகிய பூமிக்காதலால் தானியாகுபெயர்,

"பொருப்படை தகுடும் கொற்றமும் உழுப்படை ஜன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே" (புறம் 85)

(போர் செய்யும் நின்படை தகும் வெற்றியும் உழுகின்ற கலப்பை நிலத்தின்கண்ணே ஊன்றிய சாவினிடத்து விளைந்த நெல் விள் பயனே) என்றதனால் உழவர் தம்மரசனுக்கு வெற்றி பெருக்கி மண் முழுதும் அவனதாகக் கண்டிருப்பர் என்பதாம்.

5. இரவார் இரப்பார்க்கொன் நீவர் கரவாது ^{ஏதிர்ஜி}
கைசெய்தான் மாலை யவர்.

கைசெய்தான் மாலையவர் — தமது கையால் உழுதலைச் செய்து உண்ணுதலை இயல்பாக உடையவர், இரவார் — பிறரிடம் தாம் இரந்து செல்லார், இரப்பார்க்கு ஒன்று கரவாது சுவர் — தம்மை இரப்பவர்க்கு ஆவர் வேண்டியதொரு பொருளை இல்லையென்று கொடுப்பர்.

செய்து என்னும் விணையெச்சத்துக்கிடையை 'உழுதலை' என்னும் செய்யபடுபொருள் வருவித்து உரை செய்யப்பட்டது, 'கைசெய்தான் மாலையவர்' என்பது எக்காலமும் அழிவில்லாத செல்வமுடையவ ரெண்ணும் ஏதுவை உட்கொண்டு நின்றது.

6. உழவினார் கைம்மடங்கி னில்லை விழைவதூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு நிலை:

உழவினார் கைம்மடங்கின் — உழுதலையுடையார் கை அதனைச் செய்யாது மடங்குமாயின், விழைவதூஉம் விட்டே மென்பார்க்கு — யாவரும் விரும்பும் உணவும் யாம் துறந்தோம் என்று கூறும் துறவறத்தார்க்கு, நிலை இல்லை — அத்துறவறத்திலே நிற்றலும் உள்ளாகா.

'விழைவதூஉம்' என்பதிலுள்ள உம்மை 'நிலை' என்பதனேடும் வந்தியைந்தது. உழுத் தொழில் நிகழாலிடின் உணவின்மையால் தாமுண்டலும் இல்லை தாம்மகளைச் செய்தலும் யாவர்க்கும் இல்லையாயின். இல்லைத்தார் தமது அறத்தைச் செய்யாது போகவே துறவறத்தார்க்கு உண்டி முதலியன கொடுப்பாரும் இல்லையாம்; உழுவரின் ஒருறுப்பாகிய கை உழுதலைச் செய்யாது வாளா இருப்பின் இம்மை மறுமை வீடென்னும் பயன்கள் நிகழா என்பதாம். 'விழைவதூஉம் விட்டே மென்பார்க்கு' என்பதற்கு ஒரு பொருளை மணத்தினால் விரும்புதலும் ஒழிந்தேம் என்பார்க்கு' என்று உரைப்பாருமாளர்.

இவை ஐந்து பாட்டானும் உழுதலைச் செய்வாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

7. தொடிப்புழுதி கஃசா வணக்கிற் பிடித்தெருவும் வேண்டாது சாலப் படும்.

தொடிப் புழுதி கஃசா உணக்கின் — ஒரு நிலத்தினை உழுதுவன் ஒரு பலம் புழுதி காற்பலமாகும் அளவுக்கு அதனைக் காய விடுவானுமின், பிடித்து எருவும் வேண்டாது — ஒரு கைப்பிடியில் அடங்கிய எருவும் நிலத்துக்குப் பசுளையிட வேண்டாமல், சாலப் படும் — நன்றாகப் பருத்து விளையும்.

தொடி — பலம். கஃச — காற்பலம். பலம் என்பது ஓர் எடுத்தலளவை. பிடித்து — ஒரு கையில் பிடித்து வைத்திருக்கக் கூடிய அளவு. 'பிடித்த எரு' என்பது 'பிடித்தெரு' என விளை ரப்பட்டது என்பாரும் உளர்; இவ்வாறு கொண்டால் 'பிடித்த' என்பதிலுள்ள பெயரெச்சத்து அகர ஈறு செய்யுள் விகாரத்தால் தொட்கதெனக் கொள்க. வேண்டாமல் என்பது வேண்டாது எனவும், சான்று என்பது சால எனவும் திரிந்து நின்றன.

உழுதலாலுண்டாகிய புழுதி நன்றாய் உலருமாறு செய்து பயிரிடும் நிலத்துக்கு எருவிடுதல் அவசியமன்ற என்பதாம்.

8. ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு.

ஏரினும் எருவிடுதல் நன்று — அப்பயிர்க்கு அவ்வழுதனினும் எருப்பெய்தல் நன்று, கட்டபின் — உழுதல் எருவிடுதல் ஆகிய இரண்டு செய்து கூடி பிடுங்கிய பின், அதன் காப்பு நீரினும் நன்று — அதனைக் காத்தல் நீர் பாய்ச்சலினும் நல்லது

ஏர் என்னும் கருவியின் பெயர் அதன் காரியமாகிய உழுத ஊக்காதலால் கருவியாகுபெயர். ஆல் — அசை. காத்தல் — விலங்குகளால் அழிவெய்தாமற் காத்தல். உழுதல், எருப்பெய்தல், களை பிடுங்குதல், நீர் பாய்ச்சல், காத்தல் ஆகிய ஐந்தும் பயிர்களுக்கு வேண்டும் என்பதாம். கட்டல் — களை பிடுங்குதல்.

9. செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்
தில்லாளின் ஊடி விடும்.

கிழவன் — அந்திலத்துக்கு உரியவன், செல்லான் இருப்பின் — அதன்கண் நாடோறும் சென்ற பார்த்து வேண்டுவன் செய்பாது

உழுதலாலுண்டாகிய
நீரினும் நன்றதன் காப்பு

சோம்பலுற்ற இருப்பாளுயின், நிலம்—அந்நிலம், இல்லானின் புறந்து—அவன் மனைவிபோல் தன்னுள்ளே வெறுத்து, அடிக்கும்—பின் அவனேடு பிணங்கிவிடும்.

செல்லுதல் என்னும் காரணத்தின் பெயர் அதன் காரியமாகிய பார்த்து வேண்டியவை செய்தலுக்காதலால் காரணவாகு பெயர். கிழமை—உரிமை; கிழவன்—உரியவன். தான் விளை நிலத்துக்குச் செல்லாது பிறரை ஏவிப் பார்க்கச் செய்தலாற் பயனில்லை என்பது தோன்றச் ‘செல்லான் கிழவன் இருப்பின்’ என்றார். தானே சென்று பயிரைப் பார்க்க வேண்டு மென்பதாம். தன்னிடத்து வந்து வேண்டியவை செய்யாது வேறிடத்திருந்த வழி மனையாள் பிணங்கும் விதம்போல என்றது அவன் மனைவியிடம் பெறும் இனபம் இழுத்தலைக் குறித்தது; இனபம் இழுத்தல் போல பயிர்களின் விளைவை இழுப்பான் என்பதாம்.

இவை மூன்று பாட்டானும் உழவுத் தொழில் செய்யும் விதம் கூறப்பட்டது.

10. இலமென் றசைஇ இருப்பாரைக் கானின் நிலமென்னும் நல்லான் நகும்.

இலமென்று—யாம் வறியேம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, அதை இருப்பாரைக் கானின்—சோம்பலுற்ற இருப்பாரைக் கட்டால், நிலம் என்னும் நல்லான் நகும்—நிலமகன் என்று உயர்த்துச் சொல்லப்படும் பூமாதேவி தன்னுள்ளே நகுத்தலைச் செய்வாள்.

நல்லான்—பெண், இங்கே பூமாதேவி.

உழவுத் தொழில் செய்வார் யாவர்க்கும் நிலமகன் செல்வங்கொடுத்து வருகின்ற விதம்பற்றி ‘நல்லான்’ என்றும், அதனைச் சுன்னிடுந்தும் உழவுத் தொழிலைச் செய்யாது வறுமையுறுதின்ற அறிவின்மை பற்றி ‘நகும்’ என்றும் கூறினார்;

இப்பாட்டால் உழவு செய்யா வழிப்படும் இழுக்குச் சூறப் பட்டது.

செல்வமுஸ்டாதற்கு முக்கிய காரணமாகிய உழவு கூறிய பின் அது செய்யாமையால் நல்குரவு உட்டாகும் என்பதைக் கூறி அதேத் திதித்துத் தோற்றுவாய் செய்தார்.

10. நல்குரவு

அஃதாவது நுகரப்படுவன யொவும் இல்லாமை. நல்குத் தூர் = நல்கூர்; கொடுப்பதைப் பெற்றுக்கொள். நல்கூர் என்னும் பகுதியின் ஊகாரம் குறுகி அகரச் சாரியையும் ‘வு’ என்னும் தொழிற் பெயர் விகுதியும் புணர்ந்து ‘நல்குரவு’ என நிற்றது. இது கொடுத்தலைப் பெற்றுக் கொள்ளுதலாகிய தொழிற்தக்க காரணமான வறுமையுற்றிருத்தலைக் குறிக்கும். எனவே இது காரியாக சொல் காரணப் பொருளை உணர்த்திய உபசார வழக்கு.

1. இன்மையின் இன்னுத தியாதெனின் இன்மையின் இன்மையே இன்னுதது.

இன்மையின்—ஒருவனுக்கு வறுமை பேரல, இன்னுதது யாதெனின்—துன்பஞ் செய்வது யாதென்று கேட்டால், இன்மையின்—வறுமை பேரல, இன்னுதது இன்மையே—துன்பஞ் செல்வது வறுமையே பிறிதல்லை.

வறுமைக்கு ஒப்பானது இல்லையெனவே, அதனிலும் மிக்க துன்பம் செய்வதொன்றில்லை என்பது கூற வேண்டாவாயிற்று. இன்மையைப்போல இன்னதது இன்மையே என்றது இயை பின்மையனி.

2. இன்மை யெனவொரு பாவி மறுமையும் இம்மையும் மின்றி வரும்.

இன்மை என ஒரு பாவி—வறுமை யென்று சொல்லப்படுவதொரு பாவி, மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும்—ஒருவளிடம் வரும்போது அவனுக்கு மறுமையின்பழும் இன்மையின்பழும் இல்லையாக வரும்.

ஒரு குணத்துக்கு வேக்ரேர் குணம் இல்லை என்பது தருகிக்கநால் முடிபு. எனவே இன்மை யென்னும் குணத்துக்கு வேக்ரேர் குணமில்லை யாயினும் இன்மையின் கொடுமையை விளக்குதற்கு ‘இன்மை என ஒரு பாவி’ என்றார். கொடியவைப் பாவி என்று கூறும் வழக்கு உள்தாகலான் அவ்வாறு கூறினார். மறுமை இம்மை என்பன மறுமையலும் இம்மையிலும் அநுபவிக்கும் இன்பத்தைக் காட்டலால் இடவாகுபெயர். வறுமையுற்றவன் சுயாடுமயால் மறுமை இன்பழும், தவ்வாமையால் இம்மை இன்பழும் இன்லையாயின. ‘இன்றி வரும்’ என்பதனை ‘இன்றி விடும்’ என்று பாடு மோதப் ‘பாவி’ என்பதற்குப் ‘பாவியரல்’ என மூல்நனுரூப விரித்த உரை கூறுவாருமார்.

3. தொல்வரவுந் தோறுங்கெடுக்குந் தொகையாக நல்குர வென்னும் நச.

நல்குரவென்னும் நச—வறுமையென்று சொல்லப்படுகின்ற ஆசை, தொல்வரவும்—யரி குடிப் பிறப்பினாலாகிய நல்லி பல்புகளையும், தோறும்—குடிப்பிறப்புக்கேற்ற பண்பிற்றலைப் பிரியாக சொல்லினையும், தொகையாகக் கெடுக்கும்—ஒருங்கே அழித்து விடும்.

நச—ஒரு பொருளை வேண்டுமென்ற ஆசை. ஆசையே நல்குரவென்றும், உள்ளது கொண்டு போது மென்ற மன நிறைவே செல்வ மென்றும் அறிக்.

நசயில்வழி நல்குரவு மில்லையாகலான் நல்குரவையே நசையாகக் கூடிய அக்குடியிற்பிறந்த முன்னேர்க்கு இல்லாத இழி தொழில்களையும், அவமானத்தை உண்டாக்கும் சொற்களையும் உள்வாக்கலான் தொல்வரவும் தோறும் ஒருங்கு கெடும் என்றார். மணிமேகலை பாத்திரம் பெற்ற காதையில் ‘குடிப்பிறப்பழிக்கும் னிழப்பங்கொல்லும்’ என்றார். (பசிப்பினியானது தன்னாற் பற்றப்பட்டாருடைய உயர் குடிப் பிறப்பினை அழிக்கும் அக்குடிக் கிருந்த சிறப்பினை ஒழிக்கும்) தோலாவது “இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவறல்” என்றார் தொல்காப்பியனார் (மெல்லென்ற மொழியால் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் சிறந்த பொருள் உண்டாகச் சொல்லுதல்) தோலை உடம்பெற்று உரைப் பாருமார். தோல் உடம்பைக் குறிக்குமாயினும் உடம்பைக் கெடுக்குமென்று கூறுவதிற் பொருட் சிறப்பின்மை அறிக்.

4. இற் பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை இளிவந்த சொற்பிறக்கும் சோர்வு தரும்.

இற்பிறந்தார் கண்ணேயும்—இளிவந்த சொற்பிறவாத உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தவரிடத்தும், இளிவந்த சேற்பிறக்கும் சோர்வு—அவமானத்தை உண்டாக்கும் சொற்கள் பிறத்தற் கேதுவாகிய சோர்வினை, இன்மை தரும்—நல்குரவு உண்டாக்கும்.

‘இற்பிறந்தார் கண்ணேயும்’ என்றதன்கணுள்ள உம்மை உயர்வு சிறப்புமையை; அவ்வும்மை உயர்குடிப்பிறந்தார்களை இளிவந்த சொற்கள் பிறவாமை தோல்ற நின்றது. இளிவந்த சொல்—, அவமானம் உண்டாதற்குக் காரணமாகிய சொல். உயர் குடிப் பிறந்தார் பிறரிடம் சென்று பொருளிரக்கார் ஆகலான் ‘எமக்

குப் பொருள் ஈய வேண்டும்’ என்ற சொல் இளிவந்த சொல் எனப்பட்டது.

சோர்வு—தாமபடுகின்ற துன்ப மிகுதி பற்றி ஒரோவழித் தம் பிறப்பினை மறந்து இளிவந்த சொற்கள் சொல்ல நினைத்தல்.

5. நல்குர வென்னும் இடும்பையுட் பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்.

நல்குர வென்னும் இடும்பையுள்—வறுமை யென்று சொல்லப் படும் துன்ப மொன்றனுள்ளே, பல் துன்பங்கள் சென்று படும்—பல துன்பங்களும் விரைந்து வந்து விளையும்.

குரை—செய்யுளில் ஒரை நிறைக்க வந்ததனால் இதை நிறைப் பொருளில் வந்தது. ‘சென்று’ என்பது விரைவில் வரும் என்னும் பொருளை உணர்த்திற்று. துன்பமும் வறுமையும் ஒருங்கு தொன்றுதலால் வறுமையைத் துன்பமாக்கியும், அத்துன்பம் காரணமாகச் செல்வரது மனைவாயில் நோக்கிச் செல்லுதலால் உண்டாகும் துன்பமும், செல்வரைக் கானும்போது உண்டாகும் துன்பமும், கண்டபின் பொருளில்லை என அவர் மறுத்தவிடத்து உண்டாகும் துன்பமும், மறுக்காதவிடத்தும் அவர் கொடுத்த பொருளை ஏற்கும்போது உண்டாகும் துன்பமும், அபெபாருளைக் கொணர்ந்து நுகர்ச்சிப் பொருள்களைச் சேர்த்ததற் றுன்பமும் முதலானவை நாடோறும் வேறு வேறுக வருதலால் எல்லாத் துன்பங்களும் உளவாம் என்று கூறினார்.

இவை ஐந்து பாட்டானும் நல்குரவின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

6. நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும் நல்கூர்ந்தார் சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும்— மெய்ந் நாற் பொருளைத் தெளிய அறிந்து சொன்னாராயினும், நல்கூர்ந்தார் சொல்—வறியவர்கள் சொல்லும் சொற்கள், பொருள் சோர்வு படும்—பொருளந்தாய்க் கருதப்படும்.

போருள் சோர்வு படுதலாவது யாக் ஜிவர் சொல்லியவற்றை விரும்பிக் கேட்டோமாகில், பின்பு அவர் தம் குறையைக் கூறுவாராயின் அவரிடம் தாட்சன்யம் காட்டி அக்குறையை முடிக்க வேண்டுமென்று அஞ்சி யாவரும் கோாமையால் பயனில் சொல்லாய் முடிதல். நல்கூர்ந்தார் கல்லியும் பயன்படாதென்பதாய்.

7. அறஞ்சாரா நல்குர வீஸ்ரதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்

அறம் சாரா நல்குரவு — அறத்தோ டியையில்லாத வழுமை யுடையான், ஈன்ற தாயானும் — தன்னைப் பெற்ற தாயினாலும், பிறன்போல நோக்கப்படும் — அந்தியனைக் கருதுமாறு போலத் கருதி நோக்கப்படும்.

“தாயும் பகை, கொண்ட பெண்டிர் பெருப்பகை, தன் நுடைய சேயும் பகை, உறவேகரும் பகை, இச்சிகழும் பகை,
ஆயும் பொழுதில் அருஞ் செல்வம் நீங்கில்”

என்ற பட்டினத்தடிகள் கூறியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

நல்குரவு என்னும் தொழிற்பெயர் நல்குரவுடையார்க்காத வால் தொழிலாகுபெயர். நல்குரவைப் பண்புப் பெயரென்றும் அதனையுடையாரை உணர்த்தலால் பண்பாகுபெயர் என்றும் கூறுவர் கோ.வடிவேலுச் செட்டியார்.

ஈன்றதாயானும் என்றதிலுள்ள உயர்வு சிறப்பும்கை தாயின் மியற்கை அன்புடைமையை விளக்கி நின்றது.

செல்வத்தினால் விளையக்கூடியது தருமாம்; நல்குரவினால் விளையக் கூடியது அதருமாம். எனவே, நல்குரவினால் அறஞ் செய்ய முடியாது. ஆதலால் நல்குரவு அறத்திற்குக் காரணமாகாதாம். ஆனி, தருமானால் செய்வார்க்குச் செல்வமுண்டாகும்; அதருமாம் செய்வார்க்கு நல்குரவு உண்டாதும். எனவே நல்குரவு அறத்தின் காரியமாகாது. நல்கூரந்தவனிடத்தே பெற்றுக் கொள் வதற்கு ஒன்றும் இல்லாதிருப்பதோடு அவனுக்குப் பொருள் கொடுத்து உதவுவும் வேண்டிவருமாதலால் சுற்றத்தார் யாவரும் கைவிடுவதென்பதாம்.

8. இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்
கொன்றது போஜும் நிரப்பு;

நெருதலும் கொன்றது போஜும் — நேற்றும் கொன்றது போன்று எனக்குத் துன்பங்களைச் செய்த, நிரப்பு — வறுமையானது, இன்றும் வருவது கொல்லோ — இனிறைக்கும் என்னிடத்து வரக் கடவுத்தா; வந்தால் யாது செய்வேன் என்றவாறு

கொன்றது போன்ற துன்பங்கள் ஐந்தாம் குறஞ்சையில் கூறப்பட்டன, அங்குக் காணக, நேற்று மிக வருந்தித் தன்

வயிறு நிரப்பியபின் கூறுவது போன்ற நல்குரவின் துன்பம் இக் குறட்பாவில் கூறப்பட்டது. ஒரு பொருளும் இல்லாமையாகிய வறுமையை ‘நிரம்பி யிருப்பது’ என்ற பொருள்ளை ‘நிரப்பு’ என்ற சொல்லாற் கூறியது எதிர்மறை இலக்கணை. (‘நிரப்பு’ என்னும் முதனிலை திரிந்து ‘நிரப்பு’ என்னும் தொழிற்பெயராய்து.) அரக்கரைப் ‘புண்யஜநம்’ என்றும், செல்வத்தை ‘வெறுக்கை’ என்றும், பொருமைப் படுதலை ‘அழக்காறு’ என்றும், நிலையில்லாத உடம்பை ‘மெய்’ என்றும், செல்வாய்கிழமையை ‘மங்களவாரம்’ என்றும் கூறுவன் எல்லாம் எதிர்மறை இலக்கணை என அறிக்.

9. நெருப்பினுட் டஞ்சலு மாகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பா டரிது;

நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் — தீயின் கண்ணே நித்திகர செய்தலும் ஒருவனுக்கு மந்திர மருந்துகளால் கூடும், நிரப்பினுள் யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது — வறுமையுற்றபோது யாதொன்று மூலம் நித்திகர செய்தல் முடியாது.

நெருப்பினும் நல்குரவு கொடித்தென்றவாறு. இரண்டு குட்பாவும் மிகவும் வருந்தி நேற்று வயிற்றை நிரப்பியவன் கூற்றுக்கூறப்பட்டது.

இவை நான்கு பாட்டானும் நல்கூரந்தார்க்கு உளதாம் குற்றம் கூறப்பட்டது.

10 துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று.

துப்புர இல்லார் — நுகரப்படும் பொருள்கள் இல்லாதார் துவரத் துறவாமை — தம்மாற் செயற்பாலது முற்றக் துறத்தலே யாகவும் முற்றந்துவாதொழிதல், உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று — பிறர் வீட்டிலுள்ள உப்பிற்குங் காடிக்கும் யமனும்.

முற்றத்துறத்தல் — சுற்றத்தால் விடப்பட்டமையால் ஒரு வழி யால் அறஞ்காராயினார் தம்முடியினையுந் துறத்தலாம்; உடம்பினைத் துறத்தல் — இறக்கல். மானமழியாமற் காத்தற் பொருட்டுச் செயற்பாலது இறத்தலேயாம், உயிரை விடத் துணியாராயின் உடம்பை ஓம்புதற் பொருட்டு மானத்தையிழந்து பிறரிடம் சென்று உப்பையும் காடியையும் இரக்க வேண்டியிருத்தலால் ‘துஶரத் துறவாமை உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று’ என்றார் பிறருடைய உப்பையும் காடியையும் மாளப்பண்ணுதலால் ‘கூற்று’ என்றார்.

காடி - புளித்த நீர்.

“சற்றமும் பொருளும் தாமே விட்டு நீங்கினும், தாம் அவற்றை வெறுத்திடாது அவற்றின்கட்ட பற்றுச் செய்தல்” என்ற உரைப்பாருமூளர்.

இப்பாட்டால் நல்குரவு உளதாய வழி இறத்தலே நன்று என்பது கூறப்பட்டது.

11. இரவு

இனி, மாண்திராத இரத்தல் இரவாகமயோடு ஒத்தலால், அவ்விரத்தலினுலும் வீடு எய்துதற் பயக்ததாகிய உடம்பு ஒம்பப் படும் என்னும் அறநூல் வழக்குப் பற்றி முடிதிப் பதிகாரத்தில் துவரத்துறத்தல் எனப்பட்ட இரத்தலை விலக்குதற் பொருட்டு இரவு கூறுகின்றார். இர + வ = இரவு; இது ‘வு’ என்னும் விருது பெற்ற தொழிற்பெயர் மாணம் நீங்காத இரத்தலினுல் உயிரை ஒம்புதல் தகும் என இவ்விதிகாரம் கூறுவதனால் நல்குரவின் பின் வைக்கப்பட்டது.

1. இரக்க இரத்தக்கார்க் காணின் கரப்பின் அவர்பழி தம்பழி யன்று.

இரத்தக்கார்க் காணின் இரக்க - நல்கூர்ந்தார் இரத்தற்த ஏற்படுடையவரைக் காணின் அவரிடம் இரக்கக் கடவர், கரப்பின் - அவர் ஈயாது மறுப்பாராயின், அவர் பழி தம் பழி அன்று - ஈயாதார்க்குப் பழியாகுமேயன்றி இரந்தார்க்குப் பழியாகாது.

‘இரத்தக்கார்’ என்ற தொடரில் ‘இர’ என்ற முதனிலைத் தொழிற்பெயரிறுதியில் ‘இரத்தறு’ என நிற்றற்றரியநான்காம் வேற்றுமையுருபு தொக்கது. இரத்தறு ஏற்புடையார் - தம் வறுமையைச் சொல்லு முன்பே நுழைஞ்சார்வான் உணர்ந்து வேண்டியவற்றை இல்லையென்னாது கொடுக்கும் சிறப்புடையவர். அவ்வாறு குறிப்பறிந்து கொடுப்போர் உலகில் அரிசராகலான ‘காணின்’ என்றும், அவரிடம் இரந்தார்க்கு இரத்தவான் வரும் இழிவு இன்னையின் ‘இரக்க’ என்றும், அவர் ஈகளிற் குறைவு படாராகலால் ‘கரப்பின்’ என்றும், ஈயாது மறுத்தாராயின் அப்பழி தூய வெண்ணிற ஆடையில் உள்ள அழுக்குப்போல விரைவில் அபகிர்த்தியை உண்டாக்குதலால் ‘அவர் பழி’ என்றும், தகாதவரிடத்து இரக்காமையால் ‘தம் பழி அன்று’ என்றும் கூறினார்.

2. இன்பம் ஒருவற் கிரத்தல் இரந்தவை துன்ப முரு அ வரின்.

ஒருவற்கு இரத்தல் இன்பம் - ஒருவனுக்கு இரத்தல்தானும் இன்பத்துக்கு ஏதுவாம், இரந்தவையை துன்புறு வரின் - இரந்த பொருள்கள் ஈவாது உணர்வுடையையால் தான் துன்பங்களை அடையாமல் வருமாயின்.

இன்பம் என்னும் காரியத்தின் பெயர் அதன் காரணத்திற்கு ஆதலால் காரியவாகுபெயர். ‘உருமல்’ என நிற்றற்குரியது ‘உரு’ எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது. துன்பம் - சமு தேரன்றுத சாதி யொருமை சாதியொருமை பற்றிய விளக்கம் நானுடைமை ஓ-ம் குறஞ்சையிற் காண்க. துன்பங்களாவன - ஈவாரிடத்துக் காலமும் இடமும் அறிந்து செல்லுதலும், அவர் குறிப்பறிதலும், அவரைத் தம்வசப்படுத்தலும், அவர் மனமிரங்கத் தக்கவைகளை நாடிச் சொல்லுதலும் முதலானவைகளால் வருவனவும், அவர் ஈயாது மறுத்துவிடத்து வருவனவுமாம். துன்பமுருமல் வருதலா வது ஈபவர் இரந்து செல்லுவோர் குறைகளைக் குறிப்பாலுணர்ந்து கேட்காமலே கொடுக்கப் பெற்றுக்கொள்வது. ‘இரந்தவர் துன்புறு அ வரின்’ என்பதனை ‘இரந்தவை துன்பமுரு வரின்’ எனப் பாடமேறி ‘யாசிக்கப்பட்டவர் பொருளின்மை முதலிய காரணங்களால் துன்பமடையாது எதிர்வந்து கொடுப்பாராயின்’ எனப் பொருளுறைப்பாரும் உளர்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் நல்குரவான் உயிர் நீங்கும் எல்லைக்கண் இளிவரவில்லாத இரத்தல் விலக்கப்படாதென்பது கூறப்பட்டது.

3. கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடன்றிவார் முன்னின் நிரப்புமோ ரேள ருடைத்து.

கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடன்றிவார் முன் நின்று - ஈவதை ஓளித்தலில்லாத நெஞ்சிறையுடைய மானம் அறிவார் முன்னே சென்று, இரப்பும் ஓர் ஏச் உடைத்து - அவரிடத்தே ஒரு பொருளை இரத்தலும் நல்கூர்ந்தார்க்கு ஓர் அழகினை உடைத்தாம்,

‘சிறிய சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு’ என மாணம் என்னும் அதிகாரத்துட்கூறியதனால் கரத்தலில்லாத நெஞ்சிறத்தார்க்கு மான மறிதல் கடனெனப்பட்டது. அவ்வறிவுடையார்க்கு முன்னே நிற்றல் மாத்திரமே போதுமாகயொல் ‘முன்னின்று’ என்றும், சொல்லுதலால் வரும் சிறுமை அடையாமையால் ‘ஓர் ஒருடைத்து’ என்றும் கூறினார்; ‘இரப்பும்’ என்றதன்கணுள்ள உம்மை இரத்தவின் இழிவை விளக்கி நின்றது.

4. இரத்தலும் ஈதலே போலும் கரத்தல் கனவினும் தேற்றுதார் மாட்டு.

கரத்தல் கனவினும் தேற்றுதார்மாட்டு—தம்மிடத்துள்ள பொருளை இவ்விலையென்று கரத்தலைக் கனவின்கண்ணும் அறியாத வரிடத்துச் சென்று, இரத்தலும் ஈதலே போலும்—ஒரு பொருளையாசித்தலும் வறியவர்க்குக் கொடுத்தலே போல்வதாம்.

‘இரத்தலும்’ என்றதன்கண்ணுள்ள உம்மை இரத்தவின் இழிவை விளக்கி நிற்றது: இரத்தல் புகழ் பயவாதாயினும் முன் னுள்ளதாகிய புகழ் கெட வாராமையால் ‘�தலே போலும்’ என்றார். ஏகாரம் ஈற்றங்க.

5. கரப்பிலார் வையகத் துண்மையால் கண்ணின் நிரப்பவர் மேற்கொள்வது;

கண்ணின்று—தமது வறுமையைச் சொல்ல மாட்டாமல் கவார் முன் நிற்றங் மாத்திரிக்கால், இரப்பவர்—யாசிப்பவர், மேற்கொள்வது—உயிரோம்புதற் பொறுட்டு யாசித்தலை மேற் கொண்டு செல்லுவது, கரப்பிலார்—தம்மிடமுள்ளதை கரவாது கொடுப்பவர் சிகர், வையகத்து உள்மையான்—உலகத்தின்கண்ணுள்ளாய் இருத்தலான், பிறிதொன்றன்று:

கரவாது கொடுப்பவரில்லையாயின் மானத்தை நீக்க மாட்டாமையால் உலோபிகளிடம் இரந்து செல்லாது உயிர் நீப்பவர்கள் பதாம்.

6. கரப்பிடும்பை யில்லாரைக் காணின் நிரப்பிடும்பை யெல்லாம் ஒருங்கு கெடும்;

கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின்—தம்மிடமுள்ள பொருளைப் பிறகுக்கு சுயாமல் கரத்தலாகிய நோயில்லாரைக் கண்டால், நிரப்பிடும்பை எல்லாம் ஒருங்கு விடும்—மானம் விடாமல் இரப்பவர்க்கு வறுமையைவுரும் துண்பங்களெல்லாம் ஒருசேர நீங்கும்.

ஈயாது கரத்தல் ஒருவருக்கு வேண்டத்தக்க செயல்களுதலால் கரத்தலை ‘நோய்’ என்றும், அந்நோயில்லாத இரக்கத்தக்காரைக் கண்ட பொழுதே யாசித்தலால் ஏற்படும் துண்பங்கள் யாவும் நீங்கிக் கழிபேருவகை கொள்வாதலால் ‘எல்லாம் ஒருங்கு கெடும்’ என்றும் கூறினார். இடும்பை என்னும் காரியப் பெயர் அதனைண்டாக்கும் நோய்க்காதலால் காரியவாகு பெயர் ‘ஒருங்கு கெடும்’ என்பதனை ‘முழுதுங்கெடும்’ எனப் பாட்மோதி ‘எஞ்சாமற் கெடும்’ என உரைப்பாரும் உளர்.

7. இகழ்ந்தெள்ளா தீவாரைக் காணின் மகிழ்ந்துள்ளம் உள்ளுள் உவப்ப துடைத்து.

இகழ்ந்து என்னாது சவாரைக் காணின்—இரப்பவர் அவ்மதித்து இழிவான வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் பொருள் கொடுப்பவரைக் கண்டால், உள்ளம் மகிழ்ந்து உள்ளுள் உவப்பது உடைத்து—இரப்பவரது மனம் மகிழ்வற்று உள்ளுள்ளே உவச்சும் தன்மை யுடைத்து;

‘இகழ்ந்து என்னாது’ எனவே நங்கு மதித்தலும் இவ்வயை கூறலும் பெறப்படும். வறுமைத் துண்பம் கொடுவது மாத்திரமன்றி ஜம்புவன்களும் பேரின்பம் அடைந்ததாக நினைத்தலான் ‘உள்ளுள் உவப்பதுடைத்து’ என்றார்.

இவை ஐந்து பாட்டாலும் இரக்கத்தக்கவரது இயல்பு கூறப்பட்டது.

8. இரப்பார் யில்லாயின் ஈரங்கண்மா ஞாலம் மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

இரப்பார் இல்லாயின்—வறுமையற்று இரப்பவர் இவ்விலையின், ஈரங்கண் மா ஞாலம்—ருளிந்த இடத்தையுடைய பெரிய பூமியிலுள்ளவரது செலவு வரவுகள், மரப்பாவை சென்று வந்தற்று—உயிரில்லாத மரப்பாவை இயந்திரக் கழிற்றுல் சென்ற வந்தாற் போலும்.

ஐ—அசை; ஞாலம் என்னும் இடப்பெயர் அங்குள்ளவர்களாதலால் இடவாகு பெயர்.

‘மரப்பாவை சென்று வந்து அறிறு’ என்ற உவமானத்தில் செல்லுதல் வருதல் என்னும் செயல்கள் கூறப்பட்டதானால் உவமேயையை ஞாலத்தில் உள்ளவர்க்கும் செலவு வரவுகள் வருவதித்து உரை செய்யப்பட்டது. செலவு—செல்லுதல்; வரவு—வருதல். பூமியிலுள்ளார் என்றது இரப்பவர் ஒழிந்த ஏனையோர். இரப்பவர்க்கு ஈதலைச் செய்து புகழும் புண்ணியமும் எய்தாமையால் உயிருடையரவுள்ளர் என்பதாய்.

“சவாரும் கொள்வாரு யில்லாத கானத்து வாழ்வரே வன்க வைர்”

என்ற மேற்கொண்டு இங்கு அறியத்தக்கது.

முதல் வரியில் ‘இரப்பாரை’ என்றும் இரண்டாம் வரியில் ‘மரப்பாவை’ என்றும் இருத்தலா அண்டாகும் தொடையிங்பம் கருதாது ‘இரப்பாரை யில்லாயின்’ என்றதோசீ ‘இரப்பரில்லர் யின்’ என்று பாடமோதுவாகும் உள்ள.

9. சுவார்கண் என்னுண்டாம் தோற்றும் இரந்துகோள் மேவா ரிலாஅக் கடை.

இரந்துகோள் மேவார் இரைக்கடை — அவரிடம் சென்று ஒரு பொருளை இரந்து பெற்றுக் கொள்ளுதலை விரும்புவார் இல்லா விடின், சுவார்கண் என் தோற்றும் உண்டாம் — கொடுப்பவரிடத்து என்ன புழு உண்டாகும்; மாதுயில்லை என்றபடி.

தோற்றும் — எங்கும் விளங்கிக் காணப்படுதல்; இங்கு அதனு வாயிய புகழுக்காதலால் ஆகுபெயர்; கருவியாகுபெயர் என்பர் கோ. வடிவேலுச் செட்டியார். ‘மேவார்’ என நிற்றறிகுரியது ‘மேவார்’ என இடைக் குறைந்து விகாரம் ஏய்திற்று. இரப்பார் இல்லையாயின் சுவாரது கொடுக்கும் திறன் வெளிப்படாதாதலால் புகழுடையார் என்பதாம்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் அறம் செய்தற்கும் புகழ் எய்து நற்கும் இரப்பார் வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

10. இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும் நிரப்பிடும்பை தானேயுஞ் சாலுங் கரி.

இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும் — சுவான் பொருள் உதவாத வழி இவ்வெண்குகுப் பொருள் ஈகின்றிலன் என்று அவனை இரப்பான் வெகுளா தொழில்வேண்டும், பொருள் வேண்டிய பொழுது உதவாதென்பதற்கு வேறு சாஸ்ரு வேண்டா, நிரப்பி டிம்பை தானேயும் — வறுமையாகிய தன் துண்ப மொன்றுமே, கரி — சாஸ்ருதல், சாலும் — அமையும்.

‘தானேயும்’ என்றதன்கணுள்ள உம்மை எதிரது தழுவிய எச்சவும்கை. அவ்வும்கை எத்தனைச் செல்வர்க்கும் சில வேளை களில் பொருள் கையிறி இடையாமையால் தேட வேண்டியிருத்தலும் நிலையின்கையும் முதலிய பிற சாஸ்ரும் உண்டென்பது பட நின்றது. இரந்தது தழுவிய எச்சவும்கை என்பாரும் உள்ள. தன்கே யல்லாமல் மற்ற இரத்தவர்க்கும் பொருள் கொடுப்ப நற்கு சுவான் படுந்துன்பத்தை இரப்பவன் தனக்கேயாக வைத்

தூத் தானுவுந் துன்பம் தானைந்து இரக்கப்படுவாலை வெகுளற்க என்பதாம். இரப்பவனுகிய தன்னைப் போலவே சுவானுக்கும் சில வேளைகளில் பொருள் முட்டுப்பாடு உண்டாம் எனக் கருதி இரப்பான் வெகுளாதிருக்க வேண்டு மேல்கை.

இப்பாட்டால் சுவானைக் கோபியாதிருத்தல் இரப்பானுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் என்பது கூறப்பட்டது.

12. இரவச்சம்

அஃதாவது மானங்கெட வரும் இரத்தலுக்கு அஞ்சதல். அதி கார முறைமையும் இதனுணே விளங்கும்.

1. கரவா துவந்தீயும் கண்ணன்னார் கண்ணும் இரவாமை கோடி யுறும்.

கரவாது உவந்து சுயும் கண் அன்னார் கண்ணும் — தம்மிட முள்ள பொருளைக் கரவாது இவர் நம்மிடம் வரப் பெற்றேம் என மனமகிழ்ந்து கொடுக்கும் கண் போலச் சிறந்தார் மாட்டும், இரவாமை கோடியுறும் — இரந்து சென்று பொருளைப் பெறுது வறுமையுற்றிருத்தல் இரந்து செல்வம் பெறுதலினும் கோடி மடங்கு சிறந்தது.

‘கண்ணன்னார் கண்ணும்’ என்றதன்கணுள்ள உம்மை நல்குரவு மனைக்கப்படாத நஸ்பர்களிடத்தும் இரக்கலாகா தென்பது பட நின்றமையால் உயர்வு சிறப்புமைம். அவ்வாறு இரத்தலால் மானந்தீராது என்பதொன்றே யன்றி இரத்தலென்னும் இழிவு உடைமையால் தான் செய்ய வல்லதோர் முயற்சி செய்து சீவு எம் செய்தலே சிறந்ததென்பதாம்;

2. இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து கெடு உலகியற்றி யான்.

உலகியற்றியான் — இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவன், இவ்வுலகின்கண் வாழ்வார்க்கு முயன்று உயிர் வாழ்தலையன்றி, இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் — பிறரிடம் இரந்து சீவனஞ் செய்தலை விரும்பி ஏற்படுத்தினால்யீன், அக்கொடியோன் தானும், பரந்து கெடு — அவ்விரப்பாறாறப் போல எங்கும் அலைந்து திரிந்து கெடுவானே.

மக்களுயிர்க்கெல்லாம் வாழ்நாளும் உண்டியும் செய்தொழி ஆம் முற்பிறவிகளிற் செய்த விணவசத்தால் தாயின் கர்ப்பத் தில் தோன்றியவன்றே படைத்தற் கடவுளாகிய பிரமன் கற்பிப்பான்; அவ்வாறு கற்பிக்கப்பட்டவற்றுள் சிலவுயிர்க்கு இரத்தலையும் ஒரு செய்தொழிலாகக் கற்பிப்பானாயின் அத்தீவிணையால் அப்பிரமனும் தன்பமுறல் வேண்டும் என்பதாம்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் இரத்தலின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

3. இன்மை யிடும்கை இரந்துதீர் வாமென்றும் வன்மையின் வன்பாட்ட தில்.

இன்மை இடும்பை—வறுமையால் வரும் துண்பத்தை, முயன்று நீக்கக் கடவேமென்று கருதாது. இரந்து தீர்வாமென்றும் வன்மையில்—யாசித்து நீக்கக் கடவே மென்று கருதும் வல்லமை போல, வன்பாட்டது இல்—வலிமைப்பாடுடைய செயல் பிற்பதான்றில்லை.

வறுமையை நீக்குதற்குரிய முயற்சிகள் இருக்க அம்முயற்சி களை மேற்கொள்ளாது நெறியற்ற இரத்தலால் நல்குரவை நீக்கக் கருதுதலான் அதனை ‘வன்மை’ என்றார். வன்மை—கொடுமை. வன்பாடு—மூரட்டுத் தன்மை. மேற்கொள்ளும் காரியத்தை ஆலோசியாது செய்தலால் ‘வன்பாடு’ எனப்பட்டது.

இப்பாட்டால் வறுமை தீர்தற்கு நெறி இரத்தலன்று என்பது கூறப்பட்டது.

4. இடமெல்லாம் கொள்ளாத் தகைத்தே இடமில்லாக் காலும் இரவொல்லாச் சால்பு.

இடமில்லாக்காலும்—அநுபவிக்க வேண்டும் பொருள்கள் இல்லாமல் வறுமையற்ற போதும், இரவு ஒல்லாச் சால்பு—பிறர்பாற சென்று இரத்தலை உடன்படாத பண்பின் நிறைவு, இடமெல்லாம்—எல்லா உலகமும் ஒரு சேரப் பொருந்தினாலும், கொள்ளாத் தகைத்தே—கொள்ளாத பெருமை யுடையது;

சால்பு—பல குணங்களாலும் நிறைதல். இரத்தலைச் சால்பு விலக்குமாதலால், இரத்தலுக்கு உடன்படாதிருத்தலையும் சால்பையும் அபேதப்படுத்தி ‘இரவொல்லாச் சால்பு’ எனக் கூறினார். இது காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசார வழக்கு.

இதனால் சான்றுண்மைக்கு மாருய இரத்தற் கெழிலைச் சால்முடையர் செய்யார் என்பது கூறப்பட்டது.

5. தெண்ணீர் அபுற்கை யாயினும் தாடந்த துண்ணலி நூங்கினிய தில்.

தாள் தந்தது—நெறிப்பட்ட முயற்சி கொண்டு வந்து தந்தது, தெண்ணீர் அடு புற்கை ஆயினும்—தெளிந்த நீர்போலும் செறி வற்ற கூழேயாயினும், உண்ணலி நூங்கு இனியது இல்—அதனை உண்ணுதலிலும் பார்க்க மேலான இன்பந் தருவது வேறென்று இல்லை.

செறிவற்ற—கெட்டியாக இல்லாமல். கன் முயற்சியாற் பெற்ற கூழ் கெட்டியாக இல்லாமல் தெண்ணீர் போன்றதாயினும் இறிவாய இரத்தலான் வந்ததன்றிக் கமது சொந்த உடைமையாகலான் அவ்வணவு அமிழ்தத்தோடு ஒக்கும் என்பதாம்.

இப்பாட்டால் நெறிப்பட நின்று செய்த முயற்சியால் எய்தி யது சிறிதேயாயினும் அதனும் பெறுவிச்பம் பெரிதென்பது கூறப்பட்டது.

6. ஆவிற்கு நிரென் நிரப்பினும் நாவிற் கிரவின் இளிவந்த தில்.

ஆவிற்கு—தண்ணீர் பெருமல் இரக்கும் நிலைமையதாய் ஒரு பசுவிலைக் கண்டு, நீரன்று—அறம் நோக்கி இதற்குத் தண்ணீர் தரல் வேண்டுமென்று, இரப்பினும்—இரந்து சொல்லும்போதும், இரவின்—அவ்விரததல் போல, நாவிற்கு இளிவந்தது இல்—ஒரு வன் நாவிற்கு அவமானம் விளைவிக்கூடியது பிற்பதான்றில்லை.

ஆவைக் காத்து ஒட்புதல் பெரிய அறமாதலால் ‘ஆவிற்கு’ என்றும், பொருள் கொடுத்துக்கொள்ள வேண்டாத எளிமையுடைய பொருளாதலால் ‘நீர்’ என்றும், யாசிப்பவனுக்கு அவமானம் அச்சொல்லளவேயாதலால் ‘நாவிற்கு’ என்றும், அச்சொல்லே எல்லா அவமானங்களிலும் மேற்படுதலால் ‘இளிவந்த தில்’ என்றும் கூறினார்.

இப்பாட்டால் அறமும் முயன்று செய்வதல்லாமல் இரந்து செய்யற்க என்பது கூறப்பட்டது.

7. இரப்பன் இரப்பாரை யெல்லாம் இரப்பிற் கரப்பார் இரவன்மின் என்று.

இரப்பாரை யெல்லாம்—யாசிப்பவர் யாவரையும், இரப்பன்—நான் இரந்து கேட்கின்றேன், யாது சொல்லி எனில், இரப்பின்—நீரிற் இரக்க வேண்டுமாகில், ஏப்பார்—தம்மிடமுள்ள பொருளை

சுயாது ஒளிப்பவரை, இரவன்மின் என்று - யாசியாதிருங்கள் என்று சொல்லி.

‘கரப்பார்’ என்பதன் இறுதியில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்க நின்றது. இந்த அவமானச் செயலால் உண்ணவத் கேட்க கொடித்து வளர்த்தாலும் உடம்பு நிலையற்றதாதலால் இளிவந்த இரத்தல் வேண்டா என்பது தோன்ற ‘இரப்பன்’ என்றார்.

இப்பாட்டால் மாண்பெட வரும் இரத்தல் விலகிகப்பட்டது.

8. இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி கரவென்னும் பார்தாக்கப் பக்கு விடும்.

இவ்வறுமை என்னும் கடலை இதற்கெடப்போமென்று கருதி ஒருவன் ஏறிய, இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி - இரத்தல் என்னும் காவலற்ற மரக்கலம், வறுமை என்னும் கடலினிடத்து ஒடுங்கால், கரவென்னும் பார்தாக்கப் பக்கு விடும் - சுயாது கரத்தல் என்னும் விய நிலத்தோடு சென்று தாக்குறுமாயின் பிளவு படும்.

முயற்சியால் கடகிக் வேண்டியதனை யாசித்தலால் கடக்கலுறிறவன் அதன் கரை காணுமையால் ‘ஏமாப்பில் தோணி’ என்றார். ‘ஏமாப்பில் இரவென்னும் தோணி’ எனக் கூறவேண்டியதனை ‘இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி’ என்றார். இரத்தல் வறுமை யைக் கடத்தற்கு உரியதல்லாமையாலும், தோணியைச் செல்லும் இடமறியாது செலுத்தியிடத்து உடைதல்போலக் கரத்தலுடையாரிடத்து இரத்தல் வறுமையைப் போக்க உதவாமையால் இரத்தலைச் செய்யற்க என்பதாம். இங்கே வறுமையென்னும் அவயவியை உருவகம் செய்யாது, இரவு கரவு என்னும் அவயவங்களை மாத்திரம் தோணியாகவும் பாராகவும் உருவகம் செய்யப்பட்டதனால் இஃது அவயவ உருவகவனி.

9. இரவுள்ள உள்ள முருகும் கரவுள்ள உள்ளதாடு மின்றிக் கெடும்.

பாலிபு இவு உள்ள - பொருளுடையார் முன் வறி யவர் சென்று யாசித்தவின் கொடுமையை நினைந்தால், உள்ளம் உருகும் - எம் முள்ளம் கரைந்துருகா நிற்கும், கரவு உள்ள - அவ்வாறு இரத்தவின் துன்பத்தைக் கண்டவர் சுயாது இல்லை என்றவின் கொடு

அமைய நினைந்தால், உள்ளதாடும் இன்றிக் கெடும் - அவ்வருடு தல்தானுமின்றி எம் மனம் அழிந்துவிடும்.

“இரவினை, உள்ளங்கால் உள்ளம் உருகுமா வென்கொலோ, கொள்ளங்காற் கொள்வார் குறிப்பு”

என்று நாலடியாகுட் கூறியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

இதன் பொருள்:— இரத்தலை நினைக்குமிடத்து மனம் உருகும்; பிறரிடத்து ஒன்றனைப் பெறும்போது பெற்றுக்கொள்ளும் யாசகரின் எண்ணம் எவ்வாறு இருக்குமோ?

இரத்தலினும் கரத்தல் கொடிதெவ்பது கூறப்பட்டது. ‘உள்ளம் உருகும்’ என்பதற்கு ‘யாசிக்கின்றவர் உள்ளம் உருகும்’ எனப் பொருளுறைத்தார் பிறர்.

10. கரப்பவர்க் கியாங்கொளிக்குங் கொல்லோ இரப்பவர் கொல்லாடப் போழும் உயிர்.

சொல்லாட— சுயாது கரப்பவர் இவ்லையென்று சொல்லிய மாத்திரத்தே, இரப்பவர் உயிர்போம் - இரப்பவர்க்கு உயிர் நீங்கும், கரப்பவர்க்கு - இல்லையென்று சொல்லி ஒளிப்பவர்க்கு, உயிர் நீங்காது பின்னும் இருத்தலால் அப்பொழுது, யாங்கு ஒளிக்கும் கொல் - உயிர் எந்தத் துவாரத்துட் புதுது ஒளித்து நிற்குமோ.

யீர் போதலாவது இரப்பவர் இனி யாமென்ன செய்வோம் என ஏங்கிச் செயலற்று நிற்றல். கேட்டாறைக் கொல்ல வல்ல தாகிய சொல் சொல்வாறைக் கொல்லுதல் சொல்ல வேண்டா வாயினும் அது காண்கின்றிலம், இஃது என்ன வியப்பு என்பதாம்.

வேரேர் உரை:— “யாசிக்கப்படுதற்குரிய சுற்றுத்தார்க்கும் யாசகர் தம் வறுமையை மறைக்காமற் சொல்ல உயிர் போம்; அப்படியிருக்க, வறுமையைச் சொல்லாமல் மறைத்தற்குரிய பிறரிடத்தில் தம் நல்குரவைச் சொல்ல நேர்ந்தால் இரப்பவரின் உயிர் தம் வறுமையைச் சொன்னவுடன் போகாது எங்கே ஒளிக்குமோ?” இவ்வாறு உரைப்பாரும் உளர்.

இவை மூன்று பாட்டானும் இரத்தவின் குற்றமும் கரத்தவின் குற்றமும் உருங்கு கூறப்பட்டன,

13. கயமை

அஃதாவது அரசியலுள்ளும் அங்கவியலுள்ளும் சிறப்பு வகை பாற் கூறப்பட்ட குணங்களுள் ஏற்புடையன் குறிப்பினால் யாவரிக் கும் எய்த வைத்தமையின், அங்கே குறிப்பாற் கூறியனவும் இல் வொழியியலுள் வெளிப்படக் கூறியனவுமாய் குணங்கள் யாவும் இல்லாதவராகிய கீழோரது தன்மை. அதனால் இவ்வதிகாரம் எல்லா அதிகாரங்கள்கும் பின் வைக்கப்பட்டது.

1. மக்களே போல்வர் கயவர் அவர்ன்ன ஒப்பா ரியாங்கன்ட தில்.

கயவர் மக்களே போல்வர் — கீழோர் வடிவால் முழுதும் மக்களைப் போலிருப்பர், அவர் அன்ன ஒப்பார் யாம் கண்டது இல் — குணங்களால் வேறுபட்ட இருவேறு வகையினர் உருவத்தால் ஒத்திருப்பதை வேறு எங்கும் யாம் கண்டதில்லை.

மக்களே என்பதன்கணுள்ள தேற்றோரத்தால் மக்களும் வயவரும் முழுதும் ஒத்திருத்தல் பெற்றார். ‘அவர்ன்ன’ என்று கயவரிடத்துள்ள ஒப்புகளையே. மக்கட்சாதிக்கும் கயவரிக் சாதிக்கும் வடிவொத்திருத்தலால் நற்குணங்களது உண்மை இன்மை ஊாலங்களாமல் வேறு காரணம்பற்றி அவ்விரு வகையினர்க்கு மின்டையே உள்ள வேற்றுமை அறியப்படாதென்பதாம்;

2. நன்றா வாரிற் கயவர் திருவுடையர் நெஞ்சத் தவலம் இலர்.

நன்றா அறிவாரில் — தமக்கு உறுதியானவைகளை அறிபவரிலும் கயவர் திருவுடையர் — அவற்றை அறியாத கீழ்மக்கள் அதிர்ஷ்ட காலிகள். நெஞ்சத்து அவலம் இலர் — நன்றாவாரைப் போலத் தமக்கு உறுதி பயப்பன பற்றித் தம் நெஞ்சத்தில் கவலை கொள்ளுதல் இலராகவான்.

நன்றென்பது கூறுதோன்றுத் சாதியொருமைப் பெயர். உறுதி பானவை — இம்மை மறுமை இன்பங்களுக்கும் வீடு பேற்றுக்கும் உரியவாய் புகழும் புண்ணியமும் குானமும்: இவற்றை அறிவார் இவற்றைச் செய்து கொண்டே அதிகமாகச் செய்யவில்லையே என்றும், செய்கின்ற புண்ணியச் செயல்களுக்கு இடையூறு வருமோ என்றும், இவற்றுக்கு மாருய பழிபாவங்களாலும் அறியாமையாலும் என்ன துண்பம் விளையுமோ என்றும் கவலை கொள்வர். கயவர் புண்ணிய பாவங்களின் கூறுபாட்டை அறியாதவராகவான்

பழியும் பாவமுழடைய செய்க்களைச் செய்து கொண்டே அவற்றுள் விளையும் துண்பங்கள்பற்றி ஒரு கவலையுமில்லாதிருப்பார். ஆதலால் கயவரைத் ‘திருவுடையார்’ என்ற குறிப்பால் இழந்த மாறு காண்க.

இப்பாட்டால் கயவர் பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சார் என்பது கூறப்பட்டது.

3. தேவ ரணையர் கயவர் அவருந்தாம் மேவன் செய்தொழுக லான்.

தேவர் அணையர் கயவர் — தேவரும் கயவரும் ஒரு தன்மையாராவர், அது யாது காரணத்தாலெனில், அவரும் — அக்கயவரும், தேவரைப் போன்று தம்மைக் கட்டுப்படுத்துவாரில்லாமல், தம் மேவன் — தாம் விரும்பும் செயல்களை, செய்து ஒழுகலான் — தம் மனம் போனவாறு செய்து நடத்தலால்.

மேன்மக்கள் தம் இஷ்டப்படி கருமங்களைச் செய்யாது அறநால்களில் விதித்தவற்றைச் செய்தலும் விகைக்கியவற்றை ஒழிதலும் ஆகிய கோட்பாடு உடையவர். கயவர் இதற்கு மறுதலையாகச் செய்வதும் தவிர்வதும் அறியாமல் தம் மனம் போனவாறு பல இழிதொழில்களைச் செய்துநிற்பர். தேவர்கள் புண்ணிய விசேஷத்தால் தாம் விரும்பியதைச் செய்யும் அதிகாரம் பெற்றவர்கள். எனவே தேவர் புண்ணிய விசேஷத்தால் விரும்பியதைச் செய்வதும், கயவர் பின்னிலைவதை அறியாது விரும்பியவன் செய்வதும் ஆகிய விரும்பியதைச் செய்தல் என்றும் ஒப்புமைப்பற்றித் ‘தேவர் அணையர் கயவர்’ எனப் புகழ்வார் போன்ற பழித்தவாருயிற்று;

இப்பாட்டால் கயவர் தாம் விலகை வேண்டியவற்றை விலக்காது செய்வர் என்பது கூறப்பட்டது;

4. அகப்பட்டி யாவாரைக் காணின் அவரின் மிகப்பட்டுச் செம்மாக்குங் கீழ்.

கீழ் — கீழாயினங், அகப்பட்டி யாவாரை — தன்னிற் குறைந்த பட்டியாய் நடப்பவரை, காணின் — கண்டானுயின், அவரின் மிகப்பட்டுச் செம்மாக்கும் — அவரிலும் தான் மேம்பட்டுத் தன்மிகுதி காட்டி இருமாப்படைவான்.

பட்டி — தன் விருப்பப்படி அடக்கமின்றித் திரிபவன், காவலில்லாதவன் என்றபடி. அகப்பட்டி — தன்னிலும் குறைந்த

பட்டி. “நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி” (குறிஞ்சிக் கலி 15) என்பதில் ‘பட்டி’ என்பது காவலில்லாதவன் என்ற பொருளில் வந்தது காண்க.

இப்பாட்டால் கயவர் தம் இழிதொழில்களின் மிகுதிப்பாட்டால் இறுமாப்புக் கொள்வர் என்பது கூறப்பட்டது.

5. அச்சமே கீழ்கள ஆசாரம் எச்சம் அவாவுண்டேல் உண்டாம் சிறிது.

கீழ்களது ஆசாரம் அச்சமே—கீழ் மக்களிடம் நல்லொழுக்கம் என்றது உண்டாயின் அதற்குக் காரணம் அரசனுல் ஏதம் வருமென்று அஞ்சுகம் அச்சமேயாம், எச்சம்—அஃது ஒழிந்தால், அவா உண்டேல்—தம்மால் அவாவப்படும் பொருள் ஒழுக்கத்தால் கிடைக்குமாகில், சிறிது உண்டாம்—சிறிது ஒழுகம் காணப்படும்.

கீழ் மக்களது ஆசாரத்துக்குக் காரணமாகிய அச்சத்தை ‘அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்’ என்று ஒற்றுமைப்படுத்திக் கூறபது காரணத்தாக காரியமாகக் கூறிய உபசார வழகு.

ஆசாரம்—ஒழுக்கம்; ஏதம்—துன்பம். அவா (விரும்புதல்) என்னும் முதனிலைத் தெசழிற்பெயர் அவாவப்படும் பொருளை உணர்த்தலால் தொழிலாகுபெயர்.

‘எச்சம்’ என்பது ‘அச்சம் நீங்கினால்’ என்னும் பொருவில் நின்றது. கீழ் மக்களுக்கு ஒழுக்கம் பெரும்பான்மை அச்சத்தாலும் சிறுபான்மை பொருட்டபேறு உண்டாகும் என்னும் எண்ணத்தினாலும் நிகழ்வதேயன்றி இயல்பாக உண்டாகாதென்பதாம்.

கீழ் மக்களுக்குத் தாம் விரும்பியவாறு செய்தலே இயல்பு. ஆசரமுடைமை இயல்பன்றென்பது இப்பாட்டால் கூறப்பட்டது.

6. அறைபறை யள்ளர் கயவர்தாம் கேட்ட மறைப்பிறக்க குய்த்துரைக்க லான்.

தாம் கேட்ட மறை—தாம் கேட்டறந்த இரகசியங்களை, உய்த்து—பல இடங்களுக்கும் அதனைக் கொண்டு சென்று, பிறர்க்கு உரைக்கலான்—பிறருக்குச் சொல்லுதலால், கயவர், அறை பறை அன்னர்—கீழ்மக்கள் அறையைப்படும் பறைமேளத் துட்டு இப்பாவர்.

மறை—வெளிப்பட்டால் தமக்குக் குற்றம் விளையுமென்று ஒருவன் மறைத்துச் சொல்லிய சொல்.

பிறர்—அவ்விரகசியத்தைக் கேட்டற்கு உரியரல்லாதவர். கேட்ட இரசுசியத்தைப் பிறர்க்குக் கூருமல் தன்னுள் வைத்திருப்பது கீழ் மக்களுக்குப் பெரும் சுகமையாய் இருத்தல் பற்றி ‘உய்த்து’ என்றார்.

உய்த்து—தாங்கிச் சென்று, ‘நிறைவெணப்படுவது மறைப்பிறர் அறியாமை’ (நெய்தற் கலி 16) என்றார் பிறரும்.

ஏதாவதொரு செய்தியை உலகுக்கு அறிவித்தற் பொருட்டுப் பறை என்னும் தோற்கருவியை அறைய அதன்கணுங்டாகும் ஒலியால் அச்செய்தி யாவருக்கும் பரப்பப்படுதல் போலக் கீழ் மக்கள் தாம் கேட்ட இரகசியத்தைத் தம் நிறைவின்மையாலே மறைத்த வைத்திராமல் பலரும் அறியச் சொல்லித் திரிதலால் இது தொழிலுவமை, பறையறிவித்தல் உவமானம்; கீழ்மக்கள் சொல்லுதல் உவமேயம்.

இப்பாட்டால் கயவரது அடக்கமின்மை கூறப்பட்டது.

7. ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர் கொடிறுடைக்கும் கூன்கைய ரல்லா தவர்க்கு.

கயவர்—கீழ்மக்கள், கொடிறு உடைக்கும்—தம் கதுப்பினை உடைப்பதற்காக, கூன்கையர் அல்லாதவர்க்கு—வளைந்த கையினை யுடையவர் அல்லாதார்க்கு, ஈர்ங்கை விதிரார்—தாம் உணவுண்டதனால் சுரமுண்டான கையைத் தெறித்தல் வேண்டுமென்று இரந்தாலும் தெறிக்கமாட்டார்.

கதுப்பு—கன்னம். தம் கையில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் உணவுக் கூறுகள் வீழ்ந்து விழுமென்று அஞ்சிக் கையைத் தெறியார் என்பதை ‘ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர்’ என்றார். ஒன்றும் சுயாத உலோபியை ‘எச்சிக் கையாலும் காகந் துரத்தாதவன்’ என்று சொல்லுவது உண்டு. பயழுறுத்திப் பலாற்காரமாகப் பொருளைப் பெறுபவர் ‘கூன்கையர்’ எனப்பட்டனர்.

கயவர் இரப்பவர்க்கு ஒன்றும் கொடார், பயழுறுத்துபவர்க்குக் கொடுப்பர் என்பதாம்.

8. சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றேர் கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுக் கீழ்.

சான்றேர் — மேன்மக்கள், சொல்லப் பயன்படுவர் — வறுமையால் மெலிவற்றவர் சென்று தம் குறையைச் சொல்லிய அளவிலே கருணைகொள்ளுப் பயனுடையவராவர், கீழ் — கயவர், கரும்புபோல் சொல்லப் பயன்படுவர் — கரும்பின் சாற்றினைப் பெறுவதற்கு அதனைத் துவைப்பது போலத் துண்டியபோது பயன்படுவர்.

கயவரைக் ‘கீழ்’ என்று பண்பாகுபெயர்.

பயன்படுதல் — தம்மிடமுள்ள பொருளைக் கொடுத்தல்.

கயவரின் இழிவை நன்கு புலப்படுத்தும் பொருட்டுச் சான்றேரின் உயர்வையும் உடன் கூறினார்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் கயவர் கொடுக்கும் விதம் கூறப் பட்டது.

9. உடுப்பதூங்ம் உண்பதூங்ம் காணிற் பிறர்மேல்
வடுக்காண வற்றுகுங் கீழ்.

கீழ் — கயவர், உடுப்பதூங்ம் உண்பதூங்ம் காணின் — பிறர்கெல்வத்தினால் பட்டுந்தகிலும் உடுத்தலையும் பாலுடன் சோறு உண்ணுதலையும் கண்டாராயின், பிறர்மேல் வடுக்காண வற்றுகும் — அவற்றைப் பொறுக்க மாட்டாது. சுசுகெல்வரிடம் குற்றமலவாயினும் அவர்மீது இல்லாத குற்றத்தகத்சுமத்திக்கூறுவர்.

உடுப்பது உண்பது என்பன உடுக்கும் ஆடை உண்ணும் உணவு என விண்யாலனையும் பெயராகாமல் உடுத்தல் உண்ணுதல் என்னும் தொழில்களைக் குறித்து நின்றன. இரண்டு தொழில்களைக் கூறினாராயினும் அவற்றால் ஆபரணம் பூணுதல் வாகனங்களில் ஏற்கெல்லுதல் முதலான பிறதொழில்களும் கொள்ளப்படும், இவ்வாறு கொள்ளுதல் உபலட்சனம் எனப்படும். அவற்றைக் கண்ட மாத்திரத்தே பிறராக்கம் பொறுக்கமாட்டாது துண்டியலாலே ‘காணின்’ என்றும், அவர் மீது குற்றம் சுமத்திக் கூறக் கேட்டவர் இக்குற்றம் அவரிடத்திருக்கலாமென்று நம்பச் செய்தல் அரிதாகலால் ‘வற்றுகும்’ என்றும் கூறினார்.

இப்பாட்டால் கயவர் பிறர் சேல்வக் கண்டு பெறுக்கமாட்டாகும் கூறப்பட்டது.

10. எற்றிற் குரியர் கயவரொன் ஹற்றக்கால்
விற்றற் குரியர் விரைந்து.

கயவர் — கீழ்மக்கள், ஒன்று உற்றக்கால் — ஒரு துண்பம் சம்பவித்த விடத்து, விரைந்து விற்றற்கு உரியர் — அது காரணமாக விரைந்து சென்று தம்மைப் பிறர்க்கு விற்றற்கு உரியர், எற்றிற்கு உரியர் — அதுவன்றி வேறு எத்தொழிலுக்கு அவர் உரியவராவர்?

உணவின்மை காரணமாகவாயினும் வேறு காரணத்தாலாயினும் ஒரு துண்பம் வந்துற்றபோது என்பது தோன்ற ‘ஒன்றுற்றறக்கால்’. என்றும், விலைகொடுத்து அடிமையாகக் கொள்பவர் தம் கயமையை அறிந்து வேண்டா என மறுத்தற்கு முன்பே தம்மை விற்று விடவர் என்பது தோன்ற ‘விரைந்து’ என்றும் கூறினார். கயவர் ஒரு தொழிலுக்கும் உரியரல்லர் என்னும் பொருள் குறிப்பானுணர்த்தப்பட்டது. இது குறிப்பெச்சம்.

இப்பாட்டால் கயவர் தாம் பிறர்க்கு அடிமையாய் நிற்ப ரெண்பது கூறப்பட்டது.

1. குடிமை

உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தவரிடம் இயல்பாய்க் காணப்படும் நற்கண நற்செய்களைத் திருவள்ளுவர் குடிமை என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுகின்றார் வருணம் வேறு, குலம் வேறு. குலம் வருணத்தின் உட்பிரிவு இல் வேறுபாட்டைச் ‘சாதி குலம் பிறப் பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும் ஆதயிலி நாயேனை’ என்ற திருவாசகத் திருவாக்கான் அரியலாம். சாதி வருணம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இல் குலம் குடி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். அந்தனர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் நான்கு வருணத்தார்க்கும் குடிமை இன்றியமையாச் சிறப்புடையது. சந்ததிதோறும் நற்கண நற்செயல்ளோப் பேணி ஒழுகி வருகின்ற நற்குடியிற் பிறக்கவரிடம் நற்பண்புகள் பிறப்புரிமையாகவே இயல்பாய் அமைகின்றன. அவ்வாறு இயல்பாய் அமைந்த பண்புடைமையே குடிமை எனப்படும்.

முதல் மூன்று செய்யுள்களிலும் உயர்குடியிற் பிறந்தவரது இயல்பு கூறப்படுகின்றது மனத்தால் என்னுவதும், வாயிலிற் பேசுவதும், காயத்தினாற் செய்வதும் தம் மூள் மாறுபடாமல் உயர்ந்த இலட்சிபத்தோடு குடியிருக்கும் செம்மையும். பழிபாவங்களுக்கு நானுதலும் ஆகிய இந்பண்புகளும் உயர்குடியிற் பிறக்கவரிடம் பிறரொருவர் கற்பிக்காமலே இயல்பாய் அமைந்து விளங்கும் எனவும், உயர்குடியிற் பிறவாதார்க்கு அக்ஞன்கள் கற்பிக்கப்பட்ட வழியும் நெடிது நில்லாது நீங்கிவிடும் எனவும் முதற் செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை இயல்பாகச் செப்பமும் நானும் ஒருங்கு.

அடுத்த செய்யுளில் இக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்தும் பொருட்டுத் தம்மை மறந்தும் அவர் ஒழுக்கம் வாய்மை நான் என்னும் மூன்று குணங்களிலும் தலைமாட்டார் என்பதைக் ‘குடிப் பிறந்தார் இழுக்கார்’ எனக் கூறுகின்றார். குடிப் பிறந்தவர் வறியவர்க்கு ஈதலை இயல்பாக உடையவர் எனவும், அவ்வீதலைச் செய்யும்போது முகமலர்க்கியும் இன்சொல்லும் அவுமதிப்புக்கு ஏதுவாய் இகழ்ச்சி மொழிகளைக் கூறுதிருக்கதலும் உடையவராயிருப்பர் எனவும் மூன்றுவது செய்யுளில் வலியுறுத்துகின்றார்.

தாம் உயர்குடியிற் பிறந்தவரெனக் குடிப்பெருமை பேசிக் கொண்டு இழிதொழில்களைச் செய்வாரை நோக்கி

அடுக்கிய கோடி பெறினும் குடிப்பிறந்தார் குள்றுவ செய்த லிலர்

என்ற செய்யுளால் குடிப்பிறந்தவர் அளவற்ற செவிவத்தைப் பெற்ற காயத்திலும் செல்வச் செருக்கால் மதி மயக்குந்தறு இழிந்தனவற்றைச் செய்யாரெனக் கூறி, இழிதொழில்களைச் செய்து கொண்ட தம்மை உயர்குலத்தவரெனக் கூறுகல் சிறிதும் ஒவ்வாது என்பதைகைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார்.

ஐந்தாம் ஆறும் பாக்களில், வறுமையுற்ற காலத்திலும் தம் குலத்துக்குரிய உயர்ந்த நெறியினின்றும் அவர் எக்காலமும் வேறு படாதிருப்பர் என்பதைனே

‘வழங்குவ துள்ளீழ்ந்தக் கண்ணும் பண்பில் தலைப்பிரியார்’ என்றும்,

‘சலம்பற்றிச் சால்பில் செய்யார்’ என்றும் கூறுகின்றார்.

எழாம் எட்டாம் செய்யுள்களில், உயர்குடிப் பிறந்தவர் செய்த குற்றங்கள் அவர்களுக்கு அதிக அவமானத்தை உண்டாக்கும் எனக் கூறி, எண்யோர் செய்த குற்றத்திலும் குடிப்பிறந்தார் செய்த குற்றம் மிகைப்படுத்திப் பேசப்படும் என்பதைனே

‘குடிப்பிறந்தார் கண்வீளங்கும் குற்றம் விகம்பின் மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து’

எனச் சிறந்ததோர் உவமையால் விளக்குகின்றார். மேலும், குடிப் பிறந்தார்க்குரிய அன்புடைமை காணப்படாவிடில் அவருடைய குலம் உயர்குலம்தானே என உலகத்தவர் ஐயப்படுவர் என்பதைனே

‘நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவளைக் குலத்தின்கண் ஜூயப்படும்’ எனகிறார்.

மூன்றுவது செய்யுளில் இன்சொல் குடிப்பிறந்தார்க்கு அவசியம் வேண்டப்படும் எனக் கூறியதன் இன்றியமையாகமையை ஒன்பதாம் செய்யுளில் ஓர் உவமையால் இனிது விளக்குகின்றார். ஒருவகை உயர்குடியிற் பிறந்தவனைறு தெரியப்படுத்துவது அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற பண்பிற்றலைப் பிரியாக சொற்களோயாம் என்பதைகைக்

‘குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல் காட்டும்’ எனவும், அது நிலத்தின் வளமுடைமையை அந்திலத்தின்கண் முளைத்த முசை தெரியப்படுத்துவது போன்றது எனவும் கூறுகின்றார்.

பழி பாவங்களுக்கு நானுதல் குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பாய் அமைந்த குணம் என முதலாம் இரண்டாம் செய்யுள்களிற் கூறியவர் பத்தாம் செய்யுளில் அந்நானுடைமையை ஓர் உவமையாக்கிப் புகழ் புள்ளியங்களுக்கு நானுடைமை வேண்டப்படுவதுபோல் குலத்தின் உயர்வுக்கு வணங்கி உபசரிக்கத்தக்கவர் அணவரிடத்திலும் பணிதல் வேண்டப்படும் என்பதைகைக்

‘நஸம்வேண்டின் நானுடைமை வேண்டும் குலம்வேண்டின் வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு’ எனகிறார்.

2. மாணம்

உயர்துடிப் பிறத்தார்க்கு உரிவவாய குணங்களுள் முதல்மை யுடையது மானம். அதவே உயர்துடிப் பிறப்பினை அழியவிடாத நிலைபெறச் செய்வது. ஆதலால் துடிமை என்ற அதிகாரத்தை அடுத்து மானம் கூறுகின்றார். மாணமாவது எஞ்சூன்றும் தந் திலையினின்றும் தாழாமையும், ஊழ் காரணமாக வறுமை உண்டாயிடத்துப் பிறரைப் பின் சென்று பொருளிரந்து உயிர் வாழாது இருத்தலுமாம்.

முதல் மூன்று செய்யுள்ளளவிலும் மானத்தினின்றும் தாழ்த்தாத உதவான செயல்களைச் செய்யாதிருத்தவின் சிறப்பினைக் கூற கூறுகின்றார். முதற் செய்யுளில் ‘தான் இறங்க தேருமிடத்து இழிவு திரும் செயல்களைச் செய்தாயினும் உய்க’ என்ற வடநூற் கொள்கையை மறுத்து, உடம்பினது நிலையாகமயையும் மானத்தினை நிலை புடைமலையும் கருதித் தன் குடிப்பிறப்புக்குத் தாழ்வு தரும் செயல்களைச் செய்யாதவற்கித் தான் உயிரோடிருத்தாக முடியாதாயினும் அவற்றைச் செய்யாதோழிக் கூன்கிறார். அடுத்த செய்யுளில் அக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்தும் பொருட்டு மானத்துக்கு மாறுபடான செயல்கள் புகழைத் தருமாயினும் அவற்றைச் செய்தல் தகாது என்கிறார். பொய் பேசியும் கைவலஞ்சம் கொடுத்தும் பதனி உயர்வு பெற்றுப் புகழ் பெறலாம் என என்னும் இங்கால அரசியல்வாதிகள் போல்வாரை இக்குறுப்பாவில் கருதி வர் என்று என்ன இடமுண்டு. செல்வம் பதனி முதலியன் பெற்ற காலத்தில் செருக்குற்றுப் பிறரை அவமதித்தலும், வறுமையுற்ற காலத்தில் செல்வரைப் பின் சென்று பொருளிரந்து உயிர் வாழ்தலும் உகியற்கைவாதலால் அவையிரண்டும் மானமுடையார்க்கு ஒவ்வாத செயல்கள் என்பதனை

‘பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய கருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு’ என்கிறார்.

நான்காம் ஐந்தாம் ஆரூம் செய்யுள்களில் மானத்துக்குத் தாழ்வு தரக்கூடிய செயல்களைச் செய்வதனால் உண்டாகும் குறித்தைக் கூறுகின்றார். முதலில் சிறந்த உவகை ஒன்றினால் இக்கருத்தை விளக்குகின்றார். மயிரானது தலையிலுள்ளபோது நறு நெய் பூசிப் பேணப்பட்டுத் தலையை அழுகுபடுத்தும். அது தலையினிருந்து கீழே வீழ்ந்தபோது காலால் மிதிப்புண்டு தடைப் பத்தால் தள்ளப்படுகின்றது. மனிதரும் மானத்தினின்றும் வழுவியபோது தலையினிருந்த மயிர் போலப் பெரிதும் அவமதிக்கப்படுவார்.

தலையி ஸிழிந்த மயிரணையர் மாந்தர் நிலையி ஸிழிந்தக் கடை.

அடுத்த செய்யுளில் உயர்துடிப் பிறப்பால் மலைபோல் உயரிந்து விளங்கும் மேம்பாடுடையவரும் தாழ்த்தறக்க காரணமான செயல் களை ஒரு குண்மையினாலும் அற்பமாகச் செய்தாராயினும் கிழுப் படுவர் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றார். ஒரு செயலைச் செய்வதால் இம்மைப் பயனுகிய புகழ் உண்டாக வேண்டும், அல்லா விடில் மறுமையில் கவர்க்க இன்பம் பெறவேண்டும். மானமற்ற செயல்கள் இவ்விருவகைப் பயன்யும் நங்காதாதலால் அவற்றின் பயனின்மை கருதியாவது செய்யாதோழிக என்கிறார்.

புகழின்றால் புத்தேன்நாட் உய்யாதால் என்றாற் ரிகழ்வார்பின் சென்று நிலை.

கடைசி நான்கு செய்யுள்களில் ஊழ்வினையால் வறுமையுற்ற காலத்தில் மானமிஹந்த பிறரிடம் பொருளிரந்து வாழ்தலினும் இரந்தபோதல் மேன்மையுடையது என்கிறார். வறுமை வந்தெயியபோது தன்னை அவசியிப்பாரிடம் சென்று பொருளுதல் பெற என்னுவதும் உண்டு. அவ்வாறு இரந்துவைப்பதிலும் மானத்தைக் காத்தற் பொருட்டுத் தன் உயர்வையே தூந்தான் என உலகத்துவர் சொல்லுதல் அவனுக்கு ஏதுக் குகழைத் தரும் என்பதனை

ஒட்டார்பின் சென்றெழுவன் வாழ்தலின் அந்திலையே கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று என்ற குறட்பாவால் வற்புறுத்துகின்றார்.

அதன் இழிவை இன்னும் கஞ்சத்திற் பதியச் செய்வதற்கு மானமற்ற வாழ்தலினுல் காகாத்திருக்கமுடியுமோ என்னும் வினாவை எழுப்பி, யாக்கை நிலையாகமயைப் புலப்படுத்த மருந்தோ மற்று முழுமுடுப்பும் வாழ்க்கை’ என்கிறார். அப்படி நிலைவிலாத உடம் பினை மானம் அழிய முன் நீத்தலே பெருமை தரும் என்பதனை உணர்ச் செய்கிறார். மனிதனுடைப் பிறந்துய மானத்தைப் பேறுத இழிவை நோக்கி விலங்குகளுங்கள் தன் மயிர்த் திருவில் ஒரு மயிர் நிலகிழலும் உயிர் வாழாத கவரிமான் உண்டே, அதனைப் போல மசனமழிய நேரும்போது உயிர்விடுதலன்றே உயர்வு சூரத்தூயது என்கிறார். கடைசியில் தமக்கோர் இழிவு உடைக்கும்போது உயிர் வாழாது இறந்தவருடைய புகழ் உடிவினை உலக மக்கள் எக்காலமும் தொழுது வணங்குவர் என்கிறார்.

இளிவரின் வாழாத மான முடையார் நூரிதொறு தேத்தும் இல்லை.

3. பெருமை

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதாவதோடு வகையில் பிறரிலும் பார்க்கத் தான் பெரியவனுக் கிளங்க வேண்டும் என என்னு கிண்ணுன். ஆனால் அதற்குரிய வழிவகைகளை ஆராய்ந்து அந்தந்த பின்கண் அவன் நிற்பதில்லை. தான் முன்னைய நிலையிலும் மேன்மே ஹயர்தற்கு ஏதுவாய செயற்கரிய செய்தல், தருக்கின்கை, பிறர் குற்றம் கூறுமை முதலை குணங்கள் மானமுடையவர்க்கே உள்ள வாதலால் மானத்தை அடுத்துப் பெருமை கூறுகின்றார். பெருமைக்குத் தன் முயற்சியே காரணம் என்பதனை நாலடியார்ச் செய்யுள்ளனரு கூறுகின்றது.

நன்னிலைக்கட்ட டன்னை நிறுப்பானும் தன்னை நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும் — நிலையினும் மேன்மே ஹயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத் தலையாகச் செய்வானும் தான்.

செயற்கரியவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஊக்க முகுதி யினாலேயே பெருமையுடன் விளங்குமுடியும் என்பதனை முதலில் வற்புறுத்துகிறார் அதனை ‘ஒளி ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை’ என்றும், அவறுக்க மின்மையை ‘இளி ஒருவற்கு அஃதிரந்து வாழ்ந்தும் என்றும் கூறுகிறார்.

குடிப்பிறப்பானும் செல்வம் பதவி என்பவற்றுனும் பெருமை உண்டாக தென்பதை இரண்டு செய்யுள்களில் கூறுகின்றார். ஒரு பெருமையும் இல்லாவிடில் தாம் உயர்குலத்தவர் என்று சொல்லி யாவது தற்பெருமை பேசுவது பண்டும் இன்றும் மக்களிடையே காணப்படுகின்றது. அத்தவருள் எண்ணத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். மனித யாக்கையைப் பொருந்தி நின்று முற்பிறவிகளில் செய்த விணைப் பயண்களை அருபண்ததல் எல்லா வருணாத்தார்க்கும் ஒத்தலால் அதனைப் ‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்றும், அவறவர் செய்யும் செயல்களின் உயர்வு தாழ்வுகள் வருணந்தோறும் யாக்கைதோறும் வேறுபடுதலால் ‘சிறப்பொல்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்’ என்றும் கூறுகிறார். தெரிந்து தெளிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் பெருமைக்கு மேஜாச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமே கட்டளைக் கல் எனக் கூறியதனை கண்டும் வலியுறுத்தினார்.

கல்வியும் நுண்ணறிவும் ஒழுக்கமும் இல்லாதவரிடம் செல்வும் உத்தியோக உயர்வு என்பதை இருத்தலையும், அவற்றை

உடையவரிடம் வறுமை முதலியன் இருத்தலையும் உலகிற் காணப்படுதலால் செல்வம் பதவி முதலினன் பெருமை சிறுமைகளுக்கு அளவுகோலாக அமையமாட்டா.

‘மேஸிருந்தும் மேல்லார் மேல்லார் கீழிருந்தும் கீழ்ல்லார் கிழல் வவர்.’

அறிவாற்றல்களாலும் பங்குடைமையாலும் மேம்பாடுடையவர்கள் உயர்ந்த பதவிகளை வகித்தால் அவர்களுக்கும் மதிப்புண்டு, அப்பதவிகளுக்கும் மதிப்புண்டு. அவை இல்லாதார் வகித்தால் இரண்டும் நன்கு மதிக்கப்படமாட்டா என்ற கருத்தையும் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்.

அடுத்த செய்யுளில் பெருமை அடைவதற்கு எப்படிப்பட்ட ஒழுகலாறு வேண்டப்படும் என்பதனைக் கூறுகின்றார். அதனை விளக்குவதற்குக் கற்புடைய பெண்ணைன் மனத்திட்பத்தையே உவமையாக எடுத்துக்கொள்கிறார். பெண் மூருத்தி ஆஸ்ரக ஞாருவனையோ செல்வனெருவனையோ உயர்ந்த பதவி வகிப்பவனையோ கண்டவிடத்து அவர்களைத் தான் கணவனுக்கப் பெற்றிருந்தாலோ என என்னுவாளானால் அவள் கற்புடைய பெண்ணைமாட்டாள். அப்படி எண்ணதிருத்தலையே ‘ஒருமை மகளிர்’ என்கிறார். ‘ஒருமை மகளிர்’ என்றால் ‘கவராத மனத்தினையுடைய மகளிர்’ என்று பொருள். வாழக்கைத் துணைநலம் என்னும் அதிகாரத்தில் இதனை ‘கற்பென்னும் திண்மை’ என்றார். தன்னுடைய கணவன் அழகற்றவற்றுயும் ஏழையாயும் கல்வியறிவில் வாதவனுயும் இருந்தாலும் ஹேறு ஆடவரை மனத்தினாலும் இச்சிக்காத கற்பென்னும் திண்மை வாய்க்கப்பெற்ற பெண்ணைப் போவத்தீ நெறிகட்ட செல்லாது நன்னெறியில் நிற்பதனுலையே பெருமை உண்டாலும்.

‘ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும் தன்னைத்தான் கொண்டொழுவின் உண்டு’.

அத்தகைய மனத்திட்பத்தோடு செயற்கரியவற்றைச் செய்த வின் அவசியத்தையும் வற்புறுத்துகிறார். சுயநலமற்ற சேஷை, உலகுக்குப் பயண்படும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள், உயிர்க்குறுதி பயக்கும் நூல்களை இயற்றுதல் போன்றவைகளையே செயற்கரும் செயல்கள் எனத் திருவளருவர் கருதினார்போலும். இவ்வரிய செயல்களைச் செய்து முடித்தற்குரிய நெறியில் நின்று அவற்றை முடிவுபெறச் செய்ய வேண்டும்.

பெருமை யுடையவர் ஆற்றுவா ராற்றின் அருமை யுடைய செயல்.’

அடுத்த இரண்டு பாடங்களிலும் பெருமையில்லாதார் செய் விளைக் கூறுகின்றார். பெருமைக் குரிய குணங்களை இல்லா திருந்தும் தமிழைப் பெரியவரென்றெண்ணிச் செருக்குற்றிருக்கும் சிறியவர்களுக்குச் செயற்கரிய செய்யும் பெரியோரை வழிபட்டு அவரியல்பினைத் தாழும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற என்னை ஒருபோதும் உண்டாகாது.

சிறியா குணர்ச்சியுள் இல்லைப் பெரியோரைப் பேணிக்கொள் வேமென்றும் நோக்கு.

நற்பண்புகளும் தகுதியும் இல்லாத கீழ் மக்களிடம் செல்வம் உத்தியோக உயர்வு என்பன இருந்து அவை துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்கும் பல இன்னல்கள் விளைக் கின்றன.

‘இறப்பே புரிந்த தொழிற்றும் சிறப்புந்தான்
சீரல் ஸவர்கட் படின்.’

கடைசி மூன்று பாக்களில் பெரியோர் செயல்களையும் சிறியோர் செயல்களையும் ஒவ்வொன்றுக் கூட்புநோக்கிக் கூறுகிறார். பெரியவர்கள் தாம் பெரியவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வதற் குரிய சிறப்புக்கள் எல்லாம் பெற்றிருக்கும் மிக்க பணிவடையவ ரூபியுப்பர். கீழ் மக்கள் பெருமையொன்றும் இல்லாதிருந்தே தம் கைத் தாமே பெரியவரென வியந்து கூறித் திரிவர். பெரியவர்கள் பெருமிதங் கொள்வதற்குரிய காரணம் எல்லாமிருந்தும் பெருமிதமடையார். சிறியார்கள் ஒரு காரணமுமின்றியே பெருமிதங் கொள்வர் பிறர் பழியையும் தம் பழிபோற் கருதும் சிறிய இயல்பு பெரியவர்களுக்கு உண்டு. ஆதலால் பெரியவர்கள் பிறரிடமுள்ள மதிப்புக்குரிய செயல்களைச் சொல்லி அவமதிப்புக் குரியவற்றைச் சொல்லாது மறைத்திடுவர் என்பதனை ‘அற்றம் மறைக்கும் பெருமை’ என்கிறார். கீழ் மக்கள் பிறரை அவமதித் தவிடையே கடுத்துடையவர்களாதலால் பிறருடைய குணங்களைக் கருது குற்றங்களையே கொல்லித் திரிவர் என்பதனைச் ‘சிறுமை குற்றமே கூறிவிடும்’ என்கிறார்.

4. சான்றுண்மை

பல்பு மிக்க ஒருவனைச் சான்றேஞ் என்கிறோம். ஒருவனைத் துண்டுமையைப் புலப்படுத்தக் கான்றேஞ் என்பதற்கு மேலான தொகு வார்த்தை தமிழ் மொழியில் இல்லை. சால்பு என்றால் நிறைதல். பல குணங்களாலும் நிறைந்து அவற்றை குறுத் தன்மை துண்.

சான்றுண்மை என ப்படும். பெருமை என்னும் அதிகாரத்தில் அடங்காத பல்குணங்களையும் இவ்வதிகாரம் தொகுத்துக் கூறுவதால் இது பெருமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

முதலிரண்டு செய்யுள்களில் சால்புக்கு ஏற்ற குணங்களைப் பொதுவகையாற் கூறுகின்றார். ஒருவனிடம் நற்கணங்களிற் சில குணங்கள் இல்லாமலும், ஏனைய குணங்களும் இயல்பாயிராமல் செயற்கையாய்க் காணப்பட்டால் சான்றுண்மை என்னும் சொல் அவனுக்குப் பொருந்தாமையால், சான்றுண்மை மேற்கொள்ப வர்க்கு நல்லனவாய குணங்களெல்லாம் இயல்பாய் அமைந்திருக்கும் என்கிறார்.

கடனென்ப நல்லவை யெல்லாம் கடனறிந்து சான்றுண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.

அதனை மேலும் வலியுறுத்தும் பொருட்டுக் கல்வி செல்வம் முதலான உறுப்புகளாலாய நலம் சான்றுண்மை எனப்படாத என்றும், நற்கணங்களாலாகிய நலமே சான்றேர் நலம் என்றும் கூறுகிறார்.

‘குணநலம் சான்றேர் நலனே.’

அதேதுவரும் ஐந்து செய்யுள்களால் சால்புக்குரிய குணங்களைச் சிறப்புவகையாற் கூறுகின்றார். யாவர்மாட்டும் அன்புகடையவராய் இருத்தல், பழி பாவங்களுக்கு நானுதல், ஒப்புரவு செய்தல், தன்னேடு பழியவர்கள் கூறியவற்றை மறுக்கமாட்டாமையாகிய கண்ணேட்டம், சத்தியங் திறம்பாமை ஆகிய ஐந்து குணங்களும் சான்றேர்க்கு இறையமையாது வேண்டப்படும்.

அன்புநான் ஒப்புரவு கண்ணேட்டம் வாய்க்கையோடுந்துசால் பூன்றிய தூண்.

இவ்வைந்தனுள் ஒரு குணமாவது குறைவுற்றபோது சான்றுண்மை என்னும் சொல் அவர்க்குச் செல்லாதாதலால் அக்குணங்களைச் சான்றுண்மை என்னும் பஞ்சவத் தாங்கி நிற்கும் தூண்களாக உருவகம் செய்கிறார். பெருமை என்னும் அதிகாரத்தில் ‘அற்றம் மறைக்கும் பெருமை’ எனக் கூறியதனை சொல்லும் வலியுறுத்தும் பொருட்டும், பிறர் குற்றம் கூறிக்கொண்டு தம் மைச் சான்றேனெனக் கருதுதல் ஒவ்வாது என்பதனைப் புலப்படுத்தும் பொருட்டும், தவகைநிற்கு ஒருமிகராயும் கொல்லாமை எவ்வாறு இன்றியமையாததோ அவ்வாறே சால்புக்குப் பிறர் தீமை சொல்லாக்கமயும் இன்றியமையாச் சிறப்புடையது என்பதனைப் ‘பிறர்தீமை சொல்லா நலத்தது சால்பு’ என்கிறார்.

'பணியுமாம் என்றும் பெருமை' என முந்திய அதிகாரத்தில் கூறியவர் பணிவாய் இருத்தல் எடுத்த காரியத்தைச் செய்து முடிப் போரது திறமையைக் காட்டும் எனவும், சான்றேர் தமது பகை வரை நண்பராக்குதற்குச் சிறந்த சாதனமும் அப்பணிதலே என ஏழும் கூறுகிறார்.

சான்றேர்க்குக் கீழ் மக்கள் இழிவான செய்வொன்றைச் செய்த போது தாழும் அவரை வெல்லக் காந்தி இழிதொழிலைச் செய்வாராயின் அச்சான்றேரும் இமிந்தாரோடு ஒப்பக் கந்தப்படுவ ராதலால், அவ்வாறு செய்யாது விடவே, இழிந்தார் தமக்கு அதனை வென்று எனக் கொள்ளினும் சான்றேரின் தோல்வி உலகத்தவராற் பாராட்டப்பட்டு அவரது சால்பின் அளவு உயர்ந்து விளங்குகிறது.

'சால்பிற்குக் கட்ட ணோ யாதெனில் தோல்வி
துலையல்லார் கண்ணும் கொள்ள.'

தமக்குத் தலைப்பஞ் செய்தவரை ஏறுத்தல் துறவுத்தார்க்கு ஒவ்வாத செயல் என இன்னை செய்யாமை என்ற அதிகாரத்தில் 'கறுத்தின்னு செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னு
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்' எனவும்

'இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நானை
நன்னயம் செய்து விடல்' எனவும் கூறியவர், சான்றேரும் துறவுத்தார் போல மிக மேம்பாடுடையவராதலால் இன்னேதுவற்றைச் செய்தார்க்கு மறுத்தின்னை செய்யாமையோடு அமையாது இனியவற்றையும் செய்யாராயின் அவர் சால்புடையவராகார் என்கிறார்.

'இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.'

இனி, பல சூணங்களாலும் நிறைந்து விளங்குவாரது சிறப்பினை முன்று செய்யுள்களிற் கூறுகின்றார்.

'பொருளிலார்க்கு இவ்வுஸக மில்லை' என்றும்

'இல்லாரை எல்லாரும் என்றாவர் செல்வதை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு' என்றும் பொருட் செல்வத்தின் இன்றிப்பையைக் கூறியவர் உயர்ந்த நெரியினின்றும் தளைவொட்டாமல் நிலை நிறுத்தம் 'சால்பென்னும் தின்மை' ஒருவனிடம் உள்தாயின் பொருளின்மையால் உண்டாகும் சிறுமை இழிவாகக் கந்தப்படமாட்டாது என்கிறார்.

'இன்மை யொருவர்க் கிளிவன்று சால்பென்னும்
தன்மையுண் டாப் பெறின்.

ஓல்பு எக்காலமும் தன்னியல்பில் மாறுபடாத இயல்புடையது என்பதனை இங்குறவில் 'சால்பென்னும் தின்மை' எனக் கூறியது கவனித்தற்குறியது. தின்மை — அசைக்கமாட்டாமை.

அதேத் திரண்டு செய்யுள்களிலும் 'சால்பென்னும் தின்மை' மேலும் விளக்குகின்றார். அத்தின்மை எத்தகையது என்பதனை விளக்குதற்கு பொருட்டு கடலைச் சான்றூண்மைக்கு ஒப்பிடுகிறார்.

எக்காலமும் தம் தறையுள் அடங்கி நிற்கும் கடல்களின் நிலை ஊழிக் காலம் வந்து மாறுபடக்கூடும். ஆனால் சான்றேர்கள் எத்தகைய இன்னங்கள் வந்து துண்புறுத்தினாலும் தமக்குரிய சான்றூண்மை பிற சிறிதும் வழுவமாட்டார்கள்.

'ஓழி பெயரினும் தாம்பெயரார் சான்றூண்மைக் காழி எனப்படு வார்.'

இதனை மேலும் உவமையொன்றினுல் விளக்குகிறார். பாரந்தாங்குதல் பூமியின் இயல்பு அவ்வியல்பு எக்காலமும் மாறுபடாது. அதுபோலவச் சான்றேர் தம் நிலையில் எக்காலமும் வழுவமாட்டார் என்பதனைச் சான்றவர் சான்றூண்மையில் குஞ்சுவராயின் பூமியும் பாரந்தாங்காது போய்விடும் என்கிறார்.

சான்றவர் சான்றூண்மை குள்ளின் இருநிலந்தான் தாங்காது மன்னே பொறை.

சான்றவர் சான்றூண்மை குஞ்சுவதுமும் பூமி பாரந்தாங்கா திருத்தலும் எக்காலமும் நிகழமாட்டா என்றவாறு.

5. பண்புடைமை

பெருமை சான்றூண்மைகளில் வழுவாது நின்று எல்லாரியல்பு களுமறிந்து அவற்றிற்கேற்ப ஒருக்குதல் பண்புடைமை எனப்படும். இங்கருத்துப் பற்றியே 'பண்ணென்பதுவது பாடறிந் தொழுகல்' எனக் கலித்தொகையிலும் கூறப்பட்டது. பெருமை சான்றூண்மைகளை உடையாக்குப் பண்புடைமை வேண்டுவதால் அவற்றின் பின் இது வைக்கப்பட்டது.

முதலிரண்டு செய்யுள்களில் ஒருவன் எவ்வாறு பண்புடையவ கைலாம் என்பதனைக் கூறுகின்றார். ஒருவனிடம் எல்லாப் பண்புகளும் இருந்தாலும் பிறர் தமமை எனிதிற் கண்டு பேசும் செவ்வியராகாமல் இருப்பதுண்டு. எலிய செவ்வியராயிருத்தல் உலகத்துதெயல்லாம் தம்வசப்படுத்தும் தன்மையதாகவின் அதனைத்

தொல்லோர் சென்ற நேறி எனவும், பண்புடைமையை எளிதில் எழுதுதற்கு அது அகசியம் வேண்டப்படும் எனவும் வற்புறுத்துகின்றார்.

எண்பத்தா லெய்தல் எளிதென்ப யார்மாட்டும் பண்புடைமை என்னும் வழக்கு.

இச்கற்றப்பாவில் வழக்கு என்பது தொல்லோர் சென்ற நேறி என்னும் பொருளில் நின்றது.

யீர்குடிப் பிறந்தார் பிறநிடம் அன்பிலராயின் அவரது குடிப் பிறப்பே ஜயத்துக்கிடமாகி விடுமென்றும், சான்றுள்ளமையைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்களில் ஒன்று அன்புடைமை என்றும் கூறியவர் பண்புடையராதற்கும் அவ்வண்டுடைமை வேண்டப்படும் என்கூறி, அதனேடு ஆன்ற குடிப்பிரப்பும் வேண்டும் என்கிறார். இவ்விரண்டானால் ஒன்று இல்லாதபோது பண்புடைமை காணப்படாது என்பது தோன்ற இரண்டும் என முற்றும்மை கொடுத்தார்.

அடுத்தவரும் நான்கு செய்யுள்களால் பண்புடையவரது உயர்வு கூறுகின்றார். மனித யாக்கக்கையைப் பொருந்தியிருந்ததால் ஒன்று பண்பற்றவர் தம்மையும் பண்புடைய நன்மக்களோடு ஒப்பக்கருத்தல் தவறு என்பதை ‘உறுப்பொத்தல் மக்கள் ஒப்பன்றுவும்’ என்கிறார். நிலைபேறில்லாத உடம்பு உயிரின் வேறுன்று. உயிரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிலைபெறுந் தன்மையுடையது பண்புடைமை. ஆதலால் பண்பால் ஒத்தலே மெய்யான ஒப்புமை என்பதைப்பு ‘பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு’ என்கிறார். நீதி நெறியில் நிற்றலும் தருமஞ் செய்தலும் உயர்ந்தோர் இயல்புகள். அசெயல்கள் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுவன. அகவ பிறர்க்கும் பயண்படுவதால் உலகத்தவர் அவர் பண்பைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றனர்.

நயங்கொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார் பண்புபாராட்டும் உலகு

நயங் — நீதி: நன்றி — தர்மம்.

கீழ் மகிகள் பிறரை இகழ்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். தம்மைப் பிறர் இகழும்போது தாமடையும் துன்பத்தைப் போல் பிறரும் இகழப்பட்டபோது துன்புறவர் என்பதைச் சிறிதும் அவர்கள் உணர்வதில்லை. பண்புடையவர்கள் பிறர் துன்பத்தையும் தம் துன்பம்போல் ஒப்ப மதிப்பவராதலால் விளையாட்டுக்

காயினும் பிறர் தம்மை இகழுந்தபோது அது துன்பம் செய்வதை உணர்ந்து, பகைவரிடத்தும் அப்பகைமை புலப்படாமல் இனிய பண்புள்ளே புலப்படும் வகையில் அவர்கள் ஒழுதுகின்றனர்.

‘நகையுள்ளு மின்னு திகழ்ச்சி பகையுள்ளும் பண்புள்ள பாடறிவார் மாட்டு

ஒரு காரியத்தை நிலைபெறச் செய்வதற்கு அதனேடு சம்பந்தப் பட்டவர்களுட் சிலராயினும் ஆற்றலும் பொறுப்புணர்ச்சியும் உடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். அதுபோலப் பண்புடையவரை சிலர் உலகின்கண் இருப்பதனாலேயே உலகியல் தொடர்ந்து நிலைபெற்ற வருகின்றது. பண்பிலராதவர் உலகியல் நிலைபெறுவதற்குச் சர்வபிலராதவால் அவராற் பயனில்லை. பண்புடையார் இராயின் உலகியல் மண்ணிலே புகுந்து மாய்ந்துவிடும்.

பண்புடையார்ப் பட்டுண் உலகம் அதுவின்றேல் மண்புக்கு மாய்வது மன்.

பண்புடையவரது உயர்வை விதிமுகத்தால் நான்கு செய்யுள்ளனிற் கூறியவர் அவற்றை எதிர்மறை முகத்தால் விளக்குதற் பொருட்டுப் பண்பிலராரின் இழிவை நான்கு செய்யுள்களால் விளக்குகின்றார். சிலரிடம் அறிவின் நுட்பமும் செயல் நுட்பமும் ஒருங்கு காணப்படும். அத்தகையோர் பண்பிலராயின் அவருடைய கூர்த்த மதி துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டுப் பிறர்க்குப் பல இடங்கள் உடன்டாகும். பண்பிலரான் புத்திக் கூர்மையை அரத்துக்கு ஒப்பிடுகிறார் திருவள்ளுவர். அரம் தான் தேயாது தன்னிடம் அராவப்பட்ட பொருள்களைத் தேயச் செய்கிறது. அதுபோலப் பண்பிலரான் புத்திக் கூர்மையும் தம்மை அடுத்தவரைக் கெடுப்பதற்கே பயன்படுகிறது. அதனால் அவர்கள் பகுத்தறிவுள்ள மனிதராகக் கருதப்படாமல் ஓரநிவுடைய மரத்துக்குச் சமானமாகின்றனர்.

அரம்போறும் கூர்மைய ரேஞும் மரம்போல்வர் மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

ஞந்திய சான்றுள்ளமை என்னும் அதிகாரத்தில்

இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால் என்ன பயத்தோ சாஸ்பு

எனக் கூறியவர் அக்கருத்தையே ஒண்டும் வலியுறுத்தும் பொருட்டுத் தம்மோடு நட்பினச் செய்யாது பகைமையைச் செய்பவரிடத்தும் பண்புடையவராய் ஒழுகாவிடும் அஃது அறிவுடையார்க்கு இழுச்காம் என்கிறார்.

‘நயமில செய்வார்க்கும் பண்பாற்றுராதல் கடை’

பிறராக்கம் கண்டு பொருமை கொள்ளுதல் அழுக்காறு என்படும். அதன் இழிவை அறத்துப்பாலுட் கூறினார். பண்புடையவர்கள் பிறராக்கம் கண்டவழி அது அவர்கள் செய்த நன்விணப் பயனால் அவர்க்கு வந்தெதியியது என்பதனை உணர்ந்து தாழும் அவரோடு சேர்ந்து அகத்தும் புறத்தும் மகிழ்வர்கள். பண்பற்றவர்கள் பிறர்க்கு மகிழ்ச்சிக்குரிய சம்பவம் நிழமுந்தழி அவரோடு கூடி மகிழாது அழுக்காற்றினால் துண்புறுவர். ஆதலால் அணாக்குக்கு ஒளி மிகுந்த பகந்காலமும் இருங்கீல் மூழ்கியதாகவே இருக்கின்றது என வள்ளுவர் கூறிய நயம் பண்பின்மையின் இழிவை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது,

நகல்வல்ல ரஸ்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன் நிருள்.

நான்காம் செய்யுளில் பண்புடையவர் தருமானு செய்வர் எனக் கூறியவர், பண்பிலார் தருமானு செய்யமாட்டார் என்றும், அவர் கட்டிய பெருஞ் செல்வம் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது போதும் என்றும் சிறந்த உவைமொன்றினால் விளக்குகிறார். பால் இயப்பாகவே இன்கவையுடையது, உடலுக்கு உறுதியும் தர வால்து. அதனைச் சூற்றுமுடைய பாத்திரத்தில் வைத்தால் அதன் இன்கவையும் கெட்டுப் பருகுவதற்கும் பயன்படாமல் வெளியே விசப்படுகின்றது. பால் கலந்திமையால் கெட்டதுபோலப் பண்பிலார்து பெருஞ் செல்வமும் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது போகின்றது.

பண்பிலாள் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால்
கலந்திமை யால்திரிந் தற்று.

6. நன்றியில் செல்வம்

முந்திய பண்புடைமை என்னும் அதிகாரத்தின் இறுதியில்
பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால்
கலந்திமை யால்திரிந் தற்று.

என்ற செய்யுளால் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத நன்றியில் செல்வத்தைத் தோற்றுவாய் செய்தவர் அச் செல்வத்தின் இழிவை இவ்வதிகாரத்தில் விரித்துச் சூறுகின்றார். அதிகார முறையையும் நிதழுவே விளங்கும்.

பொருளீச் சம்பாதித்தவனுக்கு அப்பொருள் பயன்படாது போதலை முதலிற் கூறுகின்றார். ஊழ் என்னும் அதிகாரத்தில்

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி

தொகுத்தார்க்கும் துய்தல் அரிது

எனக் கோடி செல்வத்தைத் தொகுத்தற்குரிய ஊழ்வினை இருந்தும் அவற்றை அநுபவித்தற்குரிய நல்விணப்பேறு இல்லாவிடில் நுகர்தல் உண்டாகாது எனக் கூறியவர், தான் சம்பாதித்த பொருளின் பயனை உலோபத்தால் அநுபவியா தொழியார்து மட்டமையை இங்கே கூறுகின்றார். தனது மனையிட மெல்லாம் நிறைதற்குக் காரணமான பெரும் பொருளீச் சம்பாதித்து வைத்தும் அப்பொருளின் பயனை உலோபத்தால் அநுபவிக்காதவன் உயிரோடு வாழ்பவனேயாயினும் செத்தவனேயாவான்.

வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொருள் அஃதுண்ணான்
செத்தான் செய்க்கிடந்த தீஸ்.

அடுத்த மூன்று செய்யுள்களால் அச் செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாமை கூறுகின்றார்.

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே. (புறம். 189)

இருவன் சம்பாதித்த செல்வத்தைத் தானே அநுபவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணிப் பிறர்க்கு ஈதலைச் செய்யானுமின் அச் செல்வத்தால் அடையக்கூடிய அறம் பொருளின்பங்களை இழந்தவனுகின்றார். இம்மை மறுமை இரண்டினும் அடையும் இன்பங்கள் எல்லாம் பொருட் செல்வத்தால் உண்டாகுமென்று எண்ணி அதனைச் சம்பாதித்தற்கு முன்னே உண்டாகிய அறிவு பின்பு அதனை வறியார்க்கு ஈதலிலே மனங்கு செல்லாமல் மயங்குதலால் அம்மயக்கத்தை ‘மருள்’ என்றும், பிறர் பசி கண்டு இரங்காத பாவத்தால் உணவுகள் உள்தாழிக்கப் படுத் துண்பத்தால் வருந்தும் பிறப்பு அவனுக்கு உண்டாகும் என்றும் கூறுகிறார்.

பொருளானு மெல்லாமென் நீயா திவறும்
மருளானும் மானுப் பிறப்பு.

மனிதனுயப் பிறந்தவன் புகழுடன் வாழ வேண்டும். அப்பு முக்குப் பிற காரணங்கள் உள்வாயினும் ஈகையால் வரும் புகழே முதன்மையுடையது எனப் புகழ் என்னும் அதிகாரத்தில்

‘ஈத விசைபட வாழ்த் தலுவல்ல
ஆதிய மில்லை உயிர்க்கு’ எனவும்,

'உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இருப்பார்க்கொன் நீவார்மேல் நிற்கும் புழு :'

எனவும் கூறினார். அக்கருத்தையே எதிர்மறை முகத்தால் இங்குக் கூறுகின்றார். இருமைப் பயன்கருதிப் பொருளைச் சம்பாதிப் பதில் நிகழும் துன்பத்தையும் அதனைக் காத்தலில் நிகழும் துன்பத்தையும் மேற்கொண்டவன் ஈகையைச் செய்யாத அறிவின்மையால் அவன் பூமிக்குப் பாரமாகவே இருக்கின்றான் என்பதை.

'இசை வேண்டா ஆடவர் தோற்றும் நிலக்குப்பொறை'

என்றும், அவன் இறந்த பின்பு எஞ்சி நிற்பதாகிய புழு இல்லாமையால்

'எச்சமென்று என்னெண்ணாலும் கொல்லோ'

இரண்டு செய்யுள்களில் நன்றியில் செல்வும் தமக்கும் பிறரிக்கும் பயன்படாது போதலின் இழிவை ஒருங்கு கூறுகின்றார். பல கோடி செல்வத்தைச் சம்பாதித்து வைத்திருந்தும் அவற்றைப் பிறர்க்கு ஈயாதும் தான் அநுபவிக்காதும் இருப்பானாகில் அவன் ஏழையேயன்றிச் செல்வனல்லன்.

கொடுப்பதாஉம் துய்ப்பதாஉம் இல்லார்க்கு அடுக்கிய கோடி உண்டாயினும் இல்.

அவனிடமுள்ள செல்வத்தக்கு அவன் ஒரு நோயாகின்றான் என்பதை 'ஏதம் பெருஞ்சு செல்வும்' என்கிறார்.

கடைசியில் நன்றியில் செல்வத்தினது குற்றத்தை நான்கு செய்யுள்களால் கூறுகின்றார். முதலில் நன்றியில் செல்வத்தை மணமாகாத பெண்ணுக்கு உவமை கூறுகின்றார். அழகும் குனமும் ஒரு பெண்ணிடம் ஒருசேரக் காணப்படுதல் அரிது. அது போலப் பெருஞ்சு செல்வத்தை ஈட்டுதலும் அரிது. அவ்வரிய செயலைச் செய்தும் உலோபத்தால் வறியவர்க்கு அதனை வழங்காது சேமித்து வைத்தல் மிகக் அழகும் குணமும் உடைய பெண்மணங்குசெய்து கொடுப்பாரின்மையான் கணவனின்றித் தமியளாய்முப்பெய்தியதோ டொக்கும்.

அற்றார்க்கொன் ரூற்றுதான் செல்வும் மிகநலம் பெற்றால் தமியள்முத் தற்று.

இப்புறவு என்னும் அதிகாரத்தில், பயன்மர மூன்றார்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வும் நயனுடை யான்கட் படின்

எனக் கூறியவர் அதன் எதிர்மறைப் பொருளை இவ்வதிகாரத்திற் கூறுகின்றார். வறியவர் அண்மையில் இருக்கவும் அவர்க்கீர்யாது வைத்திருந்த செல்வும் நச்சமரம் நடேழுஞ்சு பழுத்தாற் போன்றது.

நச்சப் படாதவன் செல்வும் நடேழுஞ்சு

நச்ச மரம்பழுத் தற்று.

இல்லறம் இனிது நடத்தலும் பிற உயிர்கள்மேல் அருள் பிறத்தலும் அங்கில் பயனுக்கான் சுற்றத்தாரிடமுள் நண்பரிடமும் அங்கு செய்தல் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. உலோபிதான் பிறரிடம் அங்கு காட்டினல் அவர்கள் பொருள் சேட்பார்கள் என அஞ்சி அங்கு செய்தலைத் தவிர்க்கின்றான், தானும் தனக்கு வேண்டுவனவற்றை அநுபவியாது தன்னை வருத்துகின்றான், ஈதலாகிய அறத்தையும் செய்யாதொழிகின்றான். அத்தகைய உலோபியின் செல்வும் அவனது சந்ததியார்க்கிகும் உதவாயில் கனவர் முதலிய பிறாற் கவரப்படுகின்றது.

அன்பொரீஇத் தற்செற் றநோக்கா தீட்டிய ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்.

கடைசியில் செல்வத்தைப் பிறர்க்கு ஈதலால் தாம் வறியவராகி விடுவரி என எண்ணும் பேதைமையை விலக்குகின்றார். வறியவர்க்கு உவந்தீயும் வள்ளல்கள் ஒரு காலத்தில் வறுமையுற்றுவும் முன்பு செய்த வள்ளல்மையாகிய புண்ணிய விசேஷத்தால் அவ்வறுமை விசரவில் நீங்கிவிடுகின்றது. இதனை ஒரை உவமையால் விளக்குகின்றார். மேகம் பெருமழை பெய்து உலகத்தை நிலைபெறச் செய்கிறது. அம்மேகம் மழை பெய்யாது வறட்சி அடைந்தாலும் சில காலம் கறித்து மீண்டும் பெருமழை பொழிகிறது, அதனைப் போன்றதே வள்ளல்களின் வறுமையும்.

சீருடைச் செல்வர் சிறுதுணி மாரி

வறங்கூர்ந் தலைய துடைத்து.

எனவே வறியவர்க்கு ஈதலால் செல்வும் பெருகுமேயன்றி தல்குரவு உண்டாகாது என்பதாம்.

7. நானுடைமை

சான்றுண்மை பண்புடைமை முதலிய குணங்களால் உயர்ந்து விளக்குவோர் தமக்கு ஒங்காத கருமங்களைச் செய்வதில் நானுங்கொள்ளுவார். அவ்வாறு நானுங்களின் சிறப்பையே இவ்வதிகாரத்திற் கூறுகின்றார். நன்றியில் செல்வத்தைக் குறித்து உயர்ந்தோர் நானுவராதலால் இது நன்றியில் செல்வத்தின் பின்கலங்கப்பட்டது.

முதற் செய்யில் நாணின் து இலக்கணம் கூறுகின்றார். நாணம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று குலமகளிரது நாணம், மற்றது பழி பாவங்களுக்கு நாணுதல் இவ்வதிகாரத்திற் பேசப் படுவது பழிபாவங்களுக்கு நாணுதலையே என்பதைக் ‘கருமதி தால் நாணுதல் நாணு’ என்றும், குலமகளிரது மனமொழி மெய்களது ஒடுக்கத்தால் வரும் நாணம் இங்கே பேசப்படவில்லை என்பதைத் ‘திருநுதல் நல்வார் நாணுப் பிது’ என்றும் கூறுகின்றார்.

அதீத மூன்று செய்யுள்களில் நாணுடைமையின் சிறப்புக் கூறுகின்றார். முதலில் நன்மக்களைப் பிற மனிதரிலும் வேறுபடுத் திக் காட்டுவது நாணுடைமை என்கிறார். உணவின் உட்கொள்ளுதலும் ஆடை அணிதலும் துயில் கொள்ளுதலும் காம இன்பம் நுகர்தலும் மனிதர் யாவர்க்கும் பொதுவானவை பழி பாவங்களுக்கு நாணுதலே நன்மக்களை ஏனையோரினின்றும் வேறுபடுத்துகின்றது.

நாணுடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேற்றல்
நாணுடைமை மாந்தர்ச் சிறப்பு.

உயிர் உடம்போடு கூடியல்லது பயணடையாதவாறு போவ நாணுதலின்றிச் சால்பு உள்தாகாது.

‘நாணைன்னும் நன்மை குறித்தது சால்பு.’

பழி பாவங்களுக்கு நாணுபவர் யாவராலும் புகழப்பட்டு மேன்மையுற்று விளங்குவராதலால் நாணுடைமையை ஒர் ஆபரணமாக உருவக்கு செய்கிறார்.

‘அணியன்றே நாணுடைமை சான்றேர்க்கு.’

நாணமற்றவர் தம்மைப் பெரியவரென்று எண்ணிப் பெருமிதங் கொள்ளுதல் கண்டவர்க்கு அருவருப்பையும் வெறுப்பையும் உண்டாக்குகிறது.

‘அஃதின்றேல் பினியன்றே பீடுநடை.’

நாணமற்றவர் தாம் செய்த பழிக்கே நாணமாட்டார். நாணமுடையவர் தாம் பிழை செய்யக்கூடாது என நாணி அவற்றை விலக்குவதோடு பிறர்க்கு வரும் பழியையும் தமக்கு வந்ததுபோல ஒப்ப மதித்து நாணுவராதலால் அவர் உயர்ந்தோரால் புகழப்படுகின்றனர்,

பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுக் குறைபதி யென்னு மூலகு

இதனுடை நாணுடையவரின் சிறப்புக் கூறினார்.

இனி, இரண்டு செய்யுள்களால் நாணுடையார் செயல் கூறுகின்றார். இழிலாண் செயல்களைச் செய்து எவ்வித நன்மையையும் அவர் பெற விரும்பமாட்டார் என்பதை ஒர் உதாணத்தால் விளக்குகின்றார். பழி பாவங்களுக்கு ஆளாகி ஞாலம் முழுதினையும் கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டாலும் அப்பாவச் செயல்களைச் செய்யாது விலகி நாணத்தை வேலியாகக் கொள்வாரேயன்றிப் பாவச் செயல்களால் பூமியைப் பெற விரும்பமாட்டார்.

நாணவேலி கொள்ளாது மன்னே வியன்ஞாஸம் பேணலர் மேலா யவர்.

நாணத்தை அவர் உயிரினும் மேலாக மதிப்பவராதலால் நாணத்தை விலக்கி உயிரைக் காக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுமாயின் உயிரைத் துறப்பரேயன்றி நாணத்தை துறக்க மாட்டார்.

‘நாணல் உயிரைத் துறப்பர்.’

நாணைது உயர்வை எதிர் மறை முகத்தால் உணர்த்தும் பொருட்டு நாணமிலாரது இழிவினை மூன்று செய்யுள்களாற் கூறுகின்றார். கண்டவனும் கேட்டவனும் நாணத்தக்க பழிகளைச் செய்வனை அறம் சார்ந்து நில்லாது.

பிறர்நாணத் தக்கது தான்நானை னயின் அறம்நாணத் தக்க துடைத்து.

ஓழக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் ‘ஓழுக்கமுடைமை குடியை’ எனக் கூறியவர் அதனையே ஈண்டும் ‘குலங்கடுமி கொள்கை பிழைப்பின்’ என்கிறார். (கொள்கை—ஓழுக்கம்). ஓழுக்கம் தவறினால் உயர்குடிப் பிறப்பொன்றே கெடும். நாணுடைமை நீங்கினால் குடிப்பிறப்பு கல்வி செல்வம் குணம் இனம் முதலிய நன்மைகள் யாவும் ஒருங்கே நீங்கிவிடும்.

‘நலஞ்சுடும் நாணைன்மை நின்ற கடை.’

கடைசியில் நாணமில்லாதவர் நடைப்பினத்தோடொப்பாச் செயல்களை ஒர் உவமையால் விளக்குகிறார். அகத்தில் நாணமில்லாதவருடைய இயக்கம் மரப்பாவல் இயந்திரக் கயிற்றினால் இயங்குவது போன்றதேயாம்.

நாணங்கந் தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவல் நாணினால் உயிர்மருட்டி யற்று.

8. குடிசெயல்வகை

தான் பிறந்த குடியை உயரச் செய்தவின் திறத்தை இவ்வதி காரத்திற் கூறுகின்றார். தமிழ்க்குத் தாழ்வு நேர்ந்தபோது அதனை மேம்படச் செய்யும் வளையில் முயலுவது நானுடைய வர்க்கேள்தாய் ஒரு குணமாதலால் இது நானுடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

முதலிரண்டு செய்யுள்களில் தான் பிறந்த குடியை உயரச் செய்வதற்குக் காரணம் கூறுகின்றார். ஒருவன் கல்வி செல்வம் உத்தியோக உயர்வு என்பனவற்றைப் பெற்றுச் சிறப்புடையவனுய வாழ்வின்றபோது தன் குழுமம் உயர்குலமாக இருக்க வேண்டும் என விரும்புகின்றார். அப்படி என்னுபவன் தன் குடியை உயரச் செய்தற் பொருட்டுப் பல வழிகளில் முயல்கின்றார். அவ்வாறு முயலும்போது பல தடைகள் உண்டாகலாம். அத்தடைகளால் கலிப்படையாது என்னைய கருமம் முடிவு பெறும் எல்லையளவும் தொடர்ந்து முயலுதலைப் போன்ற பெருமை தரக்குடிய செயல் பிற்தொன்றில்லை.

கருமஞ் செய்திருவன் கைதூவேன் என்னும்
பெருமையிற் பிடிடைய தில்.

இதனைச் செய்து முடித்தற்கு இடையருத முயற்சி வேண்டும். அம்முயற்சியும் சரியான வழியில் அமைய வேண்டும். அதற்குக் கூரித்த மதியும் கல்வி கேள்விகளால் நிரமபிய அறிவும் வேண்டும். அவை இரண்டும் உள்வாயபோது அவன் செய்யும் முயற்சியின் குடி உயர்வடையும்;

ஆள்விளையும் ஆள்ற அறிவும் என இரண்டின் நீள்விளையால் நீரும் குடி.

தன் குடியை உயரச் செய்வதில் இடையருத உழைப்பவ ஞுக்குத் தெய்வமும் துணை செய்கிறது என்பதனை இரண்டு செய்யுள்களிற் கூறுகின்றார். ஆள்விளையுடைய என்னும் அதிகாரத்தில்,

‘முயற்சி திருவிளை யாக்கும்’ எனவும்

‘தெய்வத்தா ஞாக தெளினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூவி தரும்.’

எனவும் கூறியவர் இவ்வதிகாரத்தில் தன் குடியை உயரச் செய்வதில் கலியாத உழைப்பவனுக்குத் தெய்வமும் முன்னின்று துணைபுரியும் என்கிறார்.

குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம் மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

இரு காரியத்தில் திவிர முயற்சியுடையவர் தன் ஆடை அவிழ்ந்த விடாமல் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு செய்வது வழக்கம். குடி செய்வார்க்குத் தெய்வத்தின் துணை மிதுதியாக உண்டு என்பதைப் புலப்படுத்த மனிதரின் இயல்பைத் தெய்வத்திலும் ஏற்றித் ‘தெய்வம் மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்’ என்கிறார். இனி, தெய்வம் துணைபுரிவதனால் அவர் செய்யும் தொழிலில் முடித்தற்குரிய வழிவகைகளும் அதிக ஆராய்ச்சி யின்றித் தாமே கைகுடி முடிவடைகின்றது.

‘குழாமல் தானே முடிவெய்துப்’

அடுத்த மூன்று செய்யுள்களில் தமிழ்க்குடியை உயரச் செய்வார் என்றும் சிறப்பினைக் கூறுகின்றார். சுற்றந்தழால் என்னும் அதி காரத்தில் தன் கிளைகுரி தன்னின்றும் நீங்காமல் வாழுதற குரிய வழிவகைகளைக் கூறியவர் இவ்வதிகாரத்தில் ஒருவன் அந்த துக்கும் நிதிக்கும் மாறுபாடான செயல்களைச் செய்யாது அரா தெறியில் நின்று தன் குடியை உயரச் செய்யும் வகையில் ஒழுகு வானுயின் அவனுக்குத் தாழும் சுற்றமாக வேண்டுமென விரும்பி உலகத்தவர் சென்று அவனைச் சூழ்ந்து நிற்பர் என்கிறார்.

குற்ற மிலனுய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு.

அடுத்த செய்யுளில் தன் குடியை உயரச் செய்தலும் ஒரு வகை ஆண்மை என்கிறார். இந்த ஆண்மை போரில் வல்லவனு யிருக்கும் ஆண்மையைன்று என அதனை விலக்குதற் பொருட்டு ஓர் அடைமொழி தந்து இதனை நல்லாண்மை என்கிறார். நல்லாண்மை உடையவனுக்கு அவனது குடியிலுள்ளவர்களைத் தன் விருப்பின்படி ஒழுகச் செய்யும் தலைமைப்பேறு உண்டாகின்றது.

நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த இல்லாண்மை யாக்கிக் கொளால்.

அத்தலைமைப் பேற்றினை மேஜும் விளக்குதற் பொருட்டுப் போரில் ஆண்மைமிக்க வீரனரை உவமையாகக் காட்டுகிறார்; போர் செய்பவர் பயராயினும் அஞ்சாது எதிர் நின்று போர் செய்யும் வண்கண்ணரே போரின் வெற்றிக்குப் பொறுப்பாயினுப்பர். அது போலத் தன் குடியை உயரச் செய்யும் நல்லாண்மை உடையவரே குடியினது பாரதத்தைத் தாங்குகின்றனர்.

அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்தும்
ஆற்றுவார் மேற்கே பொறை.

இனி, நல்லாண்மை யுடையவர் குடி செய்யும் இயல்பினை
இரண்டு செய்யுள்களாற் கூறுகின்றார். சோம்பவுடையவர்
வெயில் மழை பனி என்பவற்றைப் பொருட்படுத்தியும், ஏனை
யோர் வாளாவிருக்கத் தாம் மாத்திரம் அவர்க்காக ஏன் வருந்தி
உழைக்க வேண்டும் என எண்ணியும் முயற்சியற்றிருப்பார். குடி
செய்பவர் அவ்வாறு எண்ணாலும் இடையருது முயலுவார். இதனைக்
‘குடி செய்வார்க் கில்லைப் பருவம்’ என்கிறார்.

தன் குடி முழுதும் இன்புற்று உயர்வடையத் தனக்கு இம்மை
யின்பழும் மறுமை யின்பழும் வந்தெத்துதலால் தாம்படும் மெய்
வருத்தத்தைத் துண்பமாகக் கருதித் தவிர்க்காமல் இன்பமெனவே
கருதுவாராதலால் அவரது உடம்பினை

‘இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ’

என இகழ்வார் போலப் புகழ்கின்றார். குடிசெய்வாரின் இன்றி
யைமையால்மையை எதிர்மறை முகத்தாலும் கூறுகின்றார். குடியை
உயரசீசெய்வார் ஒரு குடியின்கண் இருந்தால் அக்குடி நண்ணிலைப்
படுதலும், அவரில்லாதவழி அது குன்றிப் போதலும் இயல்பாத
வால் குடியை மரமாகவும், குன்றிப் போதற்குக் காரணமான
இன்னல்களை அம்மரத்தை வெட்டி வீற்றதும் கோடரியாகவும்
உருவகம் செய்கிறார்.

இடுக்கண்கால் கொள்றிட வீழும் அடுத்தான்றும்
நல்லாள் இலாத குடி.

துண்பழுஷ்டாகாமல் காக்கும் நல்லாண்மை உடையராகர
இல்லாத குடி அழிவெய்துகிறது என்பதாம்.

9. உழுவு

நிலத்தை உழுது யயிர் செய்தவின் மேம்பாட்டை இவ்வதி
காரத்திற் கூறுகின்றார். உழுவுத் தொழில் பெரும்பான்மை
வேளாளர்க்கும் சிறுபான்மை வணிகர்க்கும் உரித்தாய் தொழில்.
ஏவ்வாட்களைக் கொண்டு செய்கிக்கப்படுமாயின் அந்தணர்க்கும்
அரசர்க்கும் இத்தொழில் உரியதாகும். முந்திய குடிசெயல்வகை
என்னும் அதிகாரத்தின் இரண்டாவது குற்பாவில் குடிசெயல்வகை
ஆள்வினை வேண்டும் எனக் கூறினார். உழுவுத்தொழில் ஆள்வினை,
வகையின் முதன்மையுடையது. அதனால் இது குடிசெயல்வகையின்
பின் வகைப்பட்டது.

உழுவுத்தொழில் ஏனைய தொழில்களிலும் மேன்மையுடையது
என முதற் செய்யுளிற் கூறுகின்றார். உடல் வருத்தம் கருதி உழுவுத்
தொழிலைச் செய்யாது வேறு தொழில்களைச் செய்து பொருளீட்டிட
ஞாலும் அப்பொருளை உழுவரிடம் கொடுத்து உணவுப் பொருள்
களைப் பெற்று உயிர் வாழ்தலால் ‘சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது
உலகம்’ என்றும், பிறதொழில்களில் உடல் வருத்தம் மிகுதியாக
இல்லையாயினும் அவை உழுவுத் தொழிலுக்கு ஒப்பாகா என்ப
தனை ‘உழுந்தும் உழுவே தலை’ என்றும் கூறுகிறார்.

இனி, உழுவுத் தொழில் செய்வாரது சிறப்பை ஜந்து செய்யுள்
களிற் கூறுகின்றார். உழுவர் அத்தொழில் செய்யாத பிறரை
யெல்லாம் உணவுப் பொருள்களைக் கொடுத்து உயிர் வாழச்
செய்தலால் உழுவர்கள் உலகத்தார்க்கு அச்சாணியாக விளங்கு
கின்றனர்.

‘உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி.’

தாழும் மக்களாய்ப் பிறந்திருந்தும் உழுவரிடம் உணவுப்
பொருள்களைப் பெற்றுத் தம் முயிரோம்பி வாழ்கின்றவர் சுதந்திர
ாழ்வுடையவர்களால். அவர் தொழுதுண்டு பின்செல்பவராவர்,
யாவரும் உண்ணும்படி உழுதலைச் செய்து வாழ்கின்றவர் உழுவர்
கள். ஆதலால் உழுதுண்டு வாழ்வாரே தமக்குரியவராய் வாழ்
கின்றனர். உழுதற்குறுப்பிலால் நெல்லினைப் பெற்ற தண்ணளியுடை
யோர் பல வேந்தரது நிலமாகிய பூமி முழுதினையும் தம்மை
யானும் வேந்தரின் குடை நீழலிற் காணச் செய்யும் பெருமை
உடையவர்.

பலகுடை நீழலும் தங்குடைக் கீழ்க் காண்பார்
அலகுடை நீழ லவர்.

(அலகு - நெற்கதிர்)

பிறரிடம் பொருளிரந்து உயிர்வாழ்தல் மிக்க இழிவுடைய
செயல். அவ்விரத்தலையும் விலக்க வல்லது உழுவுத் தொழில் என்கிறார். உழுவுத் தொழிலைச் செய்பவர்கள் ஒருபோதும் பிறரிடம்
பொருளிரந்து செல்லமாட்டார்கள்; தம்மிடம் வந்து இரப்
பவர்க்கு இல்லையென்னாலும் இரந்தவர் வேண்டியதொரு பொரு
ளைக் கொடுப்பார்கள்.

இரவார் இரப்பார்க்கொன் றிவர் கரவாது
கைசெய்துண் மாலை யவர்.

உழவரின் பெருமையை எதிர்மறை முகத்தாலும் விளக்குகின்றார். உழவர்கள் உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யாவிடில் இல்லற தர்மங்களை ஒருவரும் செய்யமாட்டார். அவ்வறந்களைச் செய்யாது விடவே துறவறத்தார்க்கு உண்டு முதலியன கொடுத்து உதவுவாரும் காணப்படார். ஆதலால் துறவறத்தார் துறவு நிலையில் நிற்பதும் உலகில் நிகழாது போய்விடும்.

உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவதுாலும் விட்டேமென் பார்க்கு நிலை.

அடுத்த மூன்று செய்யுள்களால் உழவுத் தொழில் செய்யும் விதம் கூறுகின்றார். பயிரிடும் நிலத்தை முதலின் உழவேண்டும். பின்பு அந்நிலத்தைக் காயவிட வேண்டும். காய்தலும் ஒரு பலம் புழுதி காற்பலமாகும் வரை காயவேண்டும். அவ்வாறு காய்ந்த பின் பயிர்களை உற்பத்தி செய்தால் பச்சையிடா விட்டாலும் பயிர்கள் ஓங்கி வளர்ந்து தானியங்கள் நன்றாக விளையும். உழுது பின் பச்சை போடவேண்டும். இவற்றேடு களைபிடுங்குதல், நீர் பாய்ச்சல், விலங்குகளால் அழிவெய்தாமற் காத்தல் என்பனவற் றைச் செய்தல் வேண்டும். உழவன் தினந்தொலும் விளைநிலத்துக் குச் சென்று பார்த்து ஆவன் செய்தலின் அவசியத்தை ஓர் உவமையால் விளக்குகிறார். தன் மனைவியோடு கூட்டிருந்து வாழாத கணவன் அவளிடம் அநுபவித்தற்குரிய இன்பத்தை இழப்பதுபோலத் தன் விளைநிலத்துக்குத் தினமும் சென்று பார்க்காதவன் அந்நிலத்தால் அடைதற்குரிய பெரும்பயணை இழந்து விடுகின்றார்.

செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந் தில்லாளின் ஊடி விடும்.

கடைசியாக வறுமையைப் போக்க வல்லதும் உழவுத் தொழிலே என்கிறார். யாம் வறியேம் எனச் சொல்லிக் கொள்கு சோம்ப ஹற்று இருப்பவரைப் பூமாக்தேவி கண்டால் அவர்களின் அறி வின்மையைக் குறித்து அவள் நகுவாளாம்.

இலமென் றசை இருப்பாரைக் காணின் நிலமென்றும் நல்லாள் நகும்.

உழவர் யாவர்க்கும் நிலமகள் செல்வம் கொடுத்தலைக் கண்டிருந்தும் உழவுத் தொழிலைச் செய்யாது வறுமைப்பட்டுமூல்களிற் குறிவின்மையைக் காண அவருக்கு நகையுண்டாகும் என்றவாறு.

10. நல்குரவு

பொருட் செல்வம் இல்லாமையால் உண்டாகும் வறுமைத் துண்பத்தை இவ்வதிகாரத்திற் கூறுகின்றார். செல்வம் உண்டாவதற்குச் சிறந்த சாதனம் உழவுத் தொழில் என முந்திய அதிகாரத்தின் இறுதிச் செய்யுளில் விளங்க வைத்தார். அவ்வழுதலைச் செய்யாமையால் உண்டாகின்ற நல்குரவின் இயல்பை இவ்வதிகாரத்திற் கூறுகின்றார். அதிகார முறைமையும் அதனுடை விளங்கும்.

முதல் ஜந்து செய்யுள்களில் நல்குரவின் கொடுமை கூறுகின்றார். வறுமையால் உண்டாகும் துண்பத்தை ஓர் உவமையால் விளக்குவதற்கு வறுமையோற் கொடியது பிற்கிலையாதலால் ‘இன்மையீன் இன்மையே இன்னுதது’ என்கிறார். இன்மை—வறுமை. கொடியவைப் பாவி எனக் கூறுவது உலக வழக்கு. பொருளின்மையீன் கொடுமையை வேறு அடைமொழி கொடுத்துக் கூறுமுடியாமையால் அதனைப் பாவி என உருவகம் செய்கிறார். அப்பாவி இம்மை இன்பத்தையும் மறுமை இன்பத்தையும் ஒருங்கே கெடுக்கவல்லது. குடிமை என்னும் அதிகாரத்தில் இற்பிறந்தார்கள்னே செப்பமும் நானும் இயல்பாக அமைந்திருக்கும் என்றும், அவர் பண்பிற் ரலைப்பிரியாச் சொல்லை உடைவரி என்பதைக் ‘குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச் சொல்காட்டும்’ என்றும் கூறியவர் அவ்விரண்டினையும் நல்குரவு அழித்துவிடும் என இரண்டு குறட்பாக்களிற் கூறுகின்றார்.

தொல்வரவுந் தோலும் கெடுக்கும் தொகையாக நல்குர வெள்ளும் நடச.

இற்பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை இளிவந்த சொற்பிறக்கும் சோர்வு தகும்.

குடிப் பிறந்தார்க்கு நற்பண்புகள் தொன்றுதொட்டு வருதலால் அதனைத் ‘தொல்வரவு’ என்கிறார். பண்பிற் ரலைப்பிரியாச் சொல்லைத் ‘தோல்’ என்றும், நல்குரவால் பிறரிடம் இரங்து கேட்டலை ‘இலிவந்த சொல்’ என்றும், தாம் படுகின்ற துண்பிகுதி பற்றி ஒரோவழித் தம் பிறப்பின் உயர்வை மறந்து இளிவந்த சொற்களைச் சொல்ல நினைத்தலைச் ‘சோர்வு’ என்றும் கூறிய நயம் கவனித்தற்குரியது முதற் செய்யுளில் ‘இன்மையீன் இன்மையே இன்னுதது’ எனக் கூறியவர் நல்குரவால் வரும் இன்னுமையீன் அளவின்மையைக் கூறுகின்றார்.

நல்குர வென்னும் இடும்பையுட் பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்.

செல்வர் மணவாயில் நோக்கிச் செல்லுதற் றுப்பம், அவரைக் காண்டற் றுப்பம், செல்வரைக் கண்டும் அவர் பொருள் கொடாது மறுத்துழித் துன்பம், கொடுப்பதைப் பணிந்தேற்றவின் துன்பம் எனப் பல்வகைத் துன்பங்கள் நல்குரவால் உண்டாதலைப் ‘பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்’ என்கிறூர்.

இனி, நான்கு செய்யுள்களால் நல்கூர்ந்தார்க்கு உன்தாரும் அற்றம் கூறுகின்றார். கல்வியடையோர் சென்ற இடமெல்லாம் பொருளும் பூசையும் பெற்று இன்பமெய்துவர் எனக் கல்வி என்றும் அதிகாரத்துட் கூறினார்.

யாதானும் நாடாமல் ஊரானும் என்னெருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு

அத்தகைய மேண்மை தரவல்ல கல்வியும் நல்கூர்ந்தாரிடம் காணப்படுமாயின் அது நன்கு மதிக்கப்பட மாட்டாது என்கிறூர்.

நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும் நல்கூர்ந்தார் சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

வறியவர்கள் மெய்ந்நாற் பொருளாத் தெளிய அறிந்து சொன்னாலும் அதனைச் செவிமடுத்துக் கேட்டால் அவர்கள் பொருள் கேட்டபோது கொடுக்க வேண்டுமென அஞ்சி அவர் கூறும் அறவுரைகளையும் பிறர் கேளார் என்பதாம். இதனால் நல்கூர்ந்தார் கல்வியும் பயன்படாது என்றவாறு.

தாயன்பிலும் மிகக் அன்புடையவர் உலகில் இல்லை. அவன் தனனை ஒருத்தும் பின்னையைப் பேணி வளர்ப்பவன். அத்தகைய தாயும் தன்மகன் வறுமையுற்றபோது அவனை மாற்றுங் போலக் கருதுகிறூர்.

‘என்ற தாயானும் பிறன்போல நோக்கப்படும்! ’

நல்குரவுற்றார் நல்லறம் செய்யும் வாய்ப்பிராதலால் வறுமையை ‘அறஞ் சாரா நல்குரவு’ என்கிறூர். வறியவர் தினமும் துன்பத்தால் பெரிதும் ஏக்குற்றிருப்பர். அதனை முதல் நாளிலே துன்புற்றவர் மறுநானும் அத்தகைய நல்குரவு வந்து தம்மை வருத்துமோ என எண்ணி வருந்துவோர் கூற்றுக்க கூறுகின்றார்.

இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு.

(நிரப்பு — வறுமை)

அடுத்த செய்யுளில் மந்திரத்தாலும் மருந்துகளாலும் நெருப்பீ னுள் துயில் கொள்ளவும் கூடும். ஆனால் வறுமையுற்றுல் நிதி திரை செய்தல் அரிது என்பதைச் ‘நிரப்பினுள் கண்பாட்டரிது’ என நல்கூர்ந்தார் கூற்றுக்க கூறுகிறூர்.

கடைசிக் செய்யுளில் பிறரிடம் சென்று அறப்பொருளை இரந்து பெற்று வாழ்தலினும் இறத்தலே நன்று என்கிறூர்.

துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று.

அவர் இறவாதொழிந்தால் பிறர் மணகளிற் சென்று உப்பு காடி முதலிய அறப் பொருள்களையும் இரந்து திரிவர் என்றவாறு.

11. இரவு

மாணந் தீராத இரத்தல் இரவாகுமக்கு நிகரானது. வீட்டின்பெ நெறிக்கு உபகாரமானது மனித யாக்கை. அத்தகைய யாக்கையை மாணந் தீராத இரத்தலால் ஓம்புதலும் குற்ற மாகாது என்பது அறநால் களிக் கூடிபு. மாணம் என்னும் அதிகாரத்திற் கூறிய

ஓட்டார்பிள் சென்றெருகுவன் வாழ்தலின் அந்திலையே கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று
என்னும் குற்பாவில் ‘ஓட்டார்பிள் சென்று பொருளிரந்து வாழ்தலினும் இறத்தல் நன்று’ எனக் கூறியதனால் மாணம் நீங்காத இரத்தலினால் உயிரை ஓம்புதலும் குற்றமாகாது என்பது பெறப்பட்டது. முந்திய அதிகாரத்தின் இறுதியில் நல்கூர்ந்தார் இரந்து உயிர் வாழ்தலினும் இறத்தல் நன்று எனக் கூறினார். அதனை விலக்குதற் பொருட்டு இது நல்குரவின் பின் வைக்கப்பட்டது.

முதலிரண்டு செய்யுள்களில் நல்குரவால் உயிரி நீங்கும் நிலை உண்டாகும்போது இளிவரவில்லாத இரத்தல் விலக்கப்படாதெனக் கூறுகின்றார். தம் வறுமையைச் சொல்ல முன்பே குறிப் பறிந்து கொடுப்போர் உலகில் அரியராகலான் அத்தகைய மேம்பாடுடைய ஈகையுடையாரிடமே இரத்தல் தகும் என்பதை ‘இரக்க இரத்தக்காரர்க் காணின்’ என்கிறூர். அவரும் சுயாது மறுப்பாராயின் தூய வெண்ணிற ஆடையில் பட்ட அழுக்குப் போல விரைவில் அவர்க்கு அபகிர்த்தி உண்டாகும். அதனை ‘கரப்பின் தம் பழி அன்று, அவர் பழி’ என்கிறூர்.

ஈகை என்னும் அதிகாரத்தில் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல், இல்லையென்னாது கொடுத்தல், மிகுதியாகக் கொடுத்தல் என்பன குறைஷ்டயான் கண்ணே உள் என்றார்.

இல்லைன்று மெவ்வம் உரையாமை யீதல்
குறைஷ்டயான் கண்ணே யுள்.

அத்தகைய ஈதற் சிறப்புடையாரிடம் பொருளிரந்து செல் மூலம் இடமுமறிந்து செல்லுதல், அவர் குறிப்பறி தல், அவரைத் தம்வசப்படுத்துதல், மனமிரங்கத்தக்க வாரித்தை கணைச் சொல்லுதல் முதலான துன்பங்களின்றித் தாம் விரும்பிய நெப் பெறுதலால் அவரிடம் இரத்தலும் ஒருவகை இன்பம் குறுவதாகும்.

இன்பம் ஒருவற் கிரத்தல் இரந்தவை
துன்ப முருஅ வரின்.

இனி, ஐந்து செய்யுள்களால் இரக்கத்தக்கவரது இயல்பு கூறுகின்றார். மானம் என்னும் அதிகாரத்தில் வறுமையற்ற காலத்தில் பிறரைப் பின்சென்று பொருளிரத்தல் மானத்துக்கு இழுக்கு என்பதைச் ‘சிறிய சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு’ என்றார். கரவாது உவந்தியும் ஈதற் சிறப்புடையார் பிறர் மானங்களுக்கு கொடுத்தல்போல ஒப்ப மதிப்பவராதலால் இரப்பாரது மானங்களைக்கொடாத வகையில் அவர்க்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்துவிடவர். ஆதலால் அவரிடம் இரப்பதிலும் ஒருவகை அழகு காணப்படும்.

கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடன்றிவார் முன்னின்
நிரப்புமோ டேன் குடைத்து.

அத்தகைய புரவலரை ‘கிரத்தல் கணவினும் தேற்றுதார்’ என்றும், அவரிடம் இரத்தல் புகழ் பயவாதாயினும் முன்னுள்ள புகழ் கொடாது நிற்பதால் ‘இரத்தலும் ஈதலே போலும்’ என்றும் கூறுகின்றார். கரவாது கொடுப்பா ரில்லையாயின் நல்கூர்ந்தார் உலோபிகளிடம் சென்று பயனற்ற இரத்தலைச் செய்யாது உயிர் துறப்பர். இரத்தல் விரும்பத்தக்க செயல்கள் எனினும் இல்லையென்னாது கொடுக்கும் வள்ளல்களை இரப்பவர் கண்டபோது இரத்தற் துன்பங்கள் யாவும் நீங்கப் பெற்றுக் கழி பேருவகை கொள்வர்.

‘நிரப்பிடும்பை எல்லாம் ஒருங்கு கெடும்.’

இருக்கும்போது ஜம்புலன்களும் துங்குபுறுதலால் தம்மை இகழ்ந்து இழிவான வார்த்தைகளைச் சொல்லாது குறிப்பறிந்து கொடுப்பவரைக் கண்டால் அவரது வறுமை நீங்குவதோடு ஜம்புலன்களும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றன.

‘மகிழ்ந்துளாம் உள்ளுள் உவப்ப துடைத்து’

அடுத்த இரண்டு செய்யுள்களில் அறம் செய்வதற்கும் புகழ் உண்டாவதற்கும் இரப்பவர் உலகில் வாழ்தல் வேண்டும் என்க கூறுகின்றார். ஈகை என்னும் அதிகாரத்தில்

‘அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றுள் பொருள் வைப்புழி’ எனவும்
‘பாத்துண் மரீதி யவனைப் பசியென்னும்
தீப்பினி தீண்ட ஸரிது’

எனவும் ஈகையால் உண்டாகும் பெரும் பயனைக் கூறியவர் இரப்பவர் உலகின்கண் இல்லையாயின் நல்லறம் செய்தற்கு வாய்ப்பும், பிறர் துன்பங்களைக் கருணை பெருகி அவரது துன்பங்களைந்து உள்ளம் புனிதமடைதலும் இல்லாதுபோதலால் இரப்பாரி உலகில் இல்லாயின் மக்களின் போக்கு வரவுகளும் உயிரில்லாத மரப்பாவை இயந்திரக் கயிற்றிலை சென்று வருதலைப் போலாகிவிடும்.

இரப்பாரை யில்லாயின் ஈரங்கண்மா ஞாலம் மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

புகழ் என்னும் அதிகாரத்தில்

‘சதல் இசைபாட வாழ்ந்தல்’ எனவும்

‘உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன்று ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்’

எனவும் கூறியவர் அதனை ஈண்டும் வலியுறுத்தும் பொருட்டு இரப்பவர் இல்லாவிடில் ஈதலைச் செய்து புகழடைதலும் முடியாது என்கிறார்.

‘ஸவார்கண் என்னுண்டாம் தோற்றம் இரந்துகோள் மேவா ரிலாஅக் கடை.’

தோற்றம் — புகழ்.

கடைசியில் இரப்பவனுக்கு நல்லதோர் அறிவுரை கூறுகின்றார். தனக்குப் பொருள்களை ஏற்பட்டிருப்பதுபோல ஈவானுக்கும் சிலவேளைகளில் பொருள் முட்டுப்பாடு உண்டென் அறிந்து அவன் ஈயாதபோது வெகுளாதொழிதல் வேண்டும் என்கிறார்.

‘இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும்.’

12. இரவச்சம்

நல்குரவால் உயிர் நீங்கும் நிலை உண்டாகும்போது மாண்திராத் இரத்தலைச் செய்தல் குற்றமாகாது என முந்திய அதிகாரத்திற் கூறினார். இரப்பவர் பயிற்சி வசத்தால் ஒரோவழி மாண்கெட வரும் இரத்தலையும் செய்யக்கூடும். அதனை விலக்குதற் பொருட்டு இரத்தலால் உண்டாகும் இழிவை இவ்வதிகாரத்திற் கூறுகின்றார்.

முதலிண்டு செய்யுள்களில் இரத்தலின் கொடுமை கூறுகின்றார். இரப்பவர்க்குப் பொருள் கொடுப்பவர் இரண்டு வகையினர். இல்லை யென்னாது கொடுக்கும்போதும் முழுமனத்தோடு கொடுக்காது மறுத்துச் சொல்ல முடியாமையினால் பொவர் ஒரு வகையினர். இரப்பவரைக் கண்டபோது இவர் நம்மிடம் வரப் பெற்றேம் என மனமகிழ்ந்து தம்மிடமுள்ள பொருளைக் கரவாது கொடுப்பவர் மற்ற வகையினர். இரண்டாவது வகையினரைக் ‘கரவாது உவந்தியும் கண்ணன்றார்’ என்கிறார். அவரிடம் சென்று இரப்பினும் மானந் தீராது என்பதொன்றேயன்றி அது வும் இரத்தலென்னும் இழிவு உடைமையால் தான் செய்ய வல்ல தோர் முயற்சி செய்து சீவனம் செய்தலே சிறந்ததென்பது தோற்று ‘இரவாமை கோடியுறம்’ என்கிறார். மக்களுமிர்க்கெல்லாம் வாழ்ந்தானும் உண்டியும் செய்தொழிலும் முற்பிறவிகளிற் செய்த விணக்கேற்பத் தாயின் கர்ப்பத்தில் தோன்றிய அன்றே படைத்தற் கடவுளாகிய பிரமன் கற்பிப்பான். அவ்வாறு கற்பிக்கப்பட்டவற்றுள் லிலவுயிர்க்கு இரத்தலையும் ஒரு தொழிலாகக் கற்பிப்பானுயின் அப்பிரமனும் துன்புற வேண்டும் என்கிறார்.

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து கெடு உலகியற்றி யான்.

இச்செய்யுளில் இரத்தலின் கொடுமையைப் படித்தற் டடுவள் மேலேற்றிக் கூறினார்.

வறுமையை நீங்குதற்குரிய முயற்சிகள் பல இருக்கவும் அவற்றை மேற்கொள்ளாது நெறியற்ற இரத்தலினால் உயிர்வாழ என்னுதல் மாணமிழுத்தலைப் பொருட்படுத்தாத வள்ளென்குராவேயே முடியும்.

இன்மை யிடும்பை இரந்துதீர் வாமேஸ்னும் வள்ளமையின் வள்பாட்ட தில்.

இச்செய்யுளால் வறுமை தீர்தற்கு நெறி இரத்தலென்று எனப் பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார்.

சான்றுண்மை மேற்கொள்பவரிக்கு நல்லவை யெல்லாம் கடஞ்சலால் சான்றேர் நல்குரவுற்றபோது சால்பு இரத்தலைச் செய்ய விடாது விலக்கும். இரத்தல் சால்புக்கு மாறுபட்டது என்பதை ‘இரவாமையையும் சால்பையும் அபேதப்படுத்திக் கூறியது சான்றேர் இரத்தலை ஒருபோதும் செய்யார் என்பதை உணர்த்திற்று.

முன்றும் செய்யுளில் வறுமை தீர்தற்கு நெறி இரத்தலென்று எனக் கூறியவர் மாணங்கெட இரந்து பெற்ற அறுகைவை உண்டியிலும் தன் முயற்சியாற் பெற்ற சுவையற்ற கூழும் அமிழ்த்ததை ஒத்த இன்பம் தருவது என்றும், இரத்தலைச் செய்யாது தன் முயற்சியால் சம்பாதித்து உண்ணுக என்றும் கூறுகிறார்.

தெண்ணீர் அடுபுற்கை யாயினும் தான்தந்த துண்ணலில் ஊங்கினிய தில்.

இதனைப் ‘போனக மெண்பது தானுழந் துண்டல்’ என்று ஒள்ளையைப் பிராட்டியார்.

அறங் வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் ‘செயற்பால் தோரும் அறனே’ என்றும்

‘ஹ்லும் வகையான் அறவினா ஓவாதே’

என்றும் கூறியவர் இவ்வதிகாரத்தில் தான் முயன்றுபெற்ற பொருளாகி கொண்டு அறம் செய்வதன்றி இரந்து பொருள்பெற்று அறம் செய்யறக என்கிறார். இதனை ஒர் உதாரணத்தாக விளக்குகிறார்.

ஆவிற்கு நீரென் நிரப்பினும் நாவிற் கிரவின் இலிவந்த தில்.

ஆவைக் காத்து ஒம்புதல் பேரறம். அது தண்ணீர் பெறுமை இறக்கும் நிலையிலிருப்பினும் அதனைக் காத்தற் பொருட்டு ‘ஆவிற்கு நீர் வேண்டும், தருக’ எனப் பிறரிடம் கேட்பினும் அது நாவிற்கு அவமானத்தை உண்டாக்கும் என்கிறார். பொருள் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொள்ளாத எளிமையுடைய பொருள் நீர். அந்த நீராயும் பிறரிடம் பெற்று ஆவினைக் காத்தலாகிய பேரறத்தைச் செய்தலும் ‘இளிவந்தசெயல்’ என்கிறார். இந்த உதாரணத்தால் தன் முயற்சியால் வந்த பொருள் கொண்டு அறம் செய்ய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

முதற் செய்யுளில் ‘கரவாது உவந்தியும் கண்ணன்றார் கண்ணும் இரத்தல் தகாது’ எனவும்,

மாணம் என்னும் அதிகாரத்தில்

‘இட்டார்பின் சென்றெருகுவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று’ எனவும்

‘மருத்தோமற் ரூஞேம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீட்டிய வந்த விடத்து’

எனவும் கூறியவர் அக்கருத்துக்களை மேலும் வளியுறுத்தும்
பொருட்டு உலோபிகளிடம் இரவாதொழிக என்கிறார்.

இரப்பன் இரப்பாரை யெல்லாம் இரப்பிற்
கர்ப்பார் இரவன்மின் என்று.

‘இரவன்மின் என்று இரப்பன்’ எனக் கூறிய நயம் மாணங்
செட இரத்தலின் இழிவை நன்கு உணர்த்திற்று.

இனி, முன்று செய்யுள்களில் இரத்தலின் குற்றத்தையும்
ஈயாது கரத்தலின் குற்றத்தையும் ஒருங்கு கூறுகிறார். முயற்சி
யாற் கடக்கவேண்டிய வறுமைக் கடலை இரத்தலால் கடக்க
என்னியவன் அதனைக் கடக்க முடியாது வாழ்நாள் முழுவதும்
இரத்தலையே செய்து துன்புறுதலால் இரத்தலை ‘ரமாப்பில்
தோணி’ என உருவகம் செய்கிறார். தோணியை இடமறியாது
செலுத்தினால் அது வலிய கற்பாறையோடு மோதுண்டு பிளவுபடு
தல் போலக் கரப்பாரிடம் இரந்தால் மாணமழியும் என்பதைக்
‘கரவென்னும் பார் தாக்கப் பக்கு விடும்’ என்கிறார்.

இரத்தல் துன்பந் தருவது என்றும், கரத்தல் அதனிலும் மிக்க
துன்பந் தருவது என்றும் அவற்றைக் காண்போர் கூற்றுக் கூறுகிற் கூறுகின்றார்.

இரவுள்ள உள்ள முருகும் கரவுள்ள
உள்ளது மின்றிக் கெடும்.

இரத்தலின் கொடுமையை நினைந்தால் நெஞ்சம் உருகுகின்
நிறுத்து. அக்கொடுமையைக் கண்டு வைத்தும் இரப்பவர்க்கு இல்லை
யென்ற மறுத்தலின் கொடுமையை நினைந்தால் நெஞ்சம் அழித்து
விடும்.

கரப்பவர்க்கு யாங்கொளிக்கும் கொல்லோ இரப்பவர்
சொல்லாடப் போழும் உயிர்.

ஈயாது கரப்பவர் இல்லையென்று சொல்லியபோது இரப்பவர்
தம் உயிர் நீங்கியதுபோல ஏக்குற்றுச் செயலற்றிருப்பர். கரப்ப
வர் ஈயாத கரந்த பின்னும் உயிருடன் இருத்தலால் அவ்வயிர்
இல்லையென்னும்போது எந்தத் துவாரத்துல் ஒளித்து நின்றதோ,
சிறியேம் என்றவாறு.

13. கயமை

அரசியல் அங்கவியல் என்னும் இரண்டனுள் குறிப்பாகவும்,
ஒழிபியலுள் வெளிப்படையாகவும் கூறிய நற்குணங்கள் யாவும்
இலராகிய கீழோரது தன்மை கயமை எனப்படும்.

நற்குணங்களை அறிந்த பின் அவற்றின் எதிர்மறையாகிய
கயமைக் குணங்கள் நன்கு புலப்படுமாதலால் அதனை ஒழிபியலின்
இறுதியில் வைத்தார்.

முதற் செய்யுளில் கயவரது குற்ற மிகுதி கூறுகின்றார். மேன்
மக்களும் கயவரும் வடிவத்தால் ஒத்திருத்தலால் கயவரை ஏஸ்
யோரிலும் வேறுபடுத்திக் காணமுடியாது.

‘மக்களே போல்வர் கயவர்.’

நாக பாம்பு விஷமுடையது; சாரைப் பாம்பு விஷமற்றது.
அவையிரண்டும் புறத்தோற்றத்திலும் வேறுபாடுடையவை. இல்
வாறு வேறுபட்ட குணத்தையுடைய உயிரினங்களுக்கிடையே
வடிவத்தாலும் வேறுபாடு உண்டு. மேன்மைகள் நற்குண நற்
செயல்கள் உடையவராயும் கயவர் அவற்றுக்கு மறுதலையாய்
இழி கணமும் இழி தொழிலும் உடையவராயும் காணப்படுகின்
கின்றனர். ஆனால் ஏனைய உயிரினங்களைப் போல அவர்களுக்கிடையே
உருவத்தால் வேறுபாடு இல்லை.

‘அவர்ன்ன ஒப்பார் யாங் கண்டதில்.’

நற்குண நற்செயல்களின் உண்மையாலும் இன்மையாலும்
மேன்மக்களையும் கயவரையும் வேறுபடுத்தி அறிக என்பதாம்.

அடுத்த செய்யுளிற் கயவர் பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சமாட்டார் என்பதை மேன்மக்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார். ஒவ்
வொருவரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய அறங்களை விதிமுகத்தானும்
எதிர்மறை முகத்தானும் அறத்துப்பாலுட் கூறுகிறார். அப்புள்
யீய பாவங்களின் கூறுபாட்டை அறிந்த மேன்மக்கள் புண்ணி

யங்களைச் செய்து கொண்டே அவற்றைத் தாம் இன்னும் அதிக
மாகச் செய்யவில்லையே என்றும், தாம் செய்கின்ற புண்ணியச்
செயல்களுக்கு இடையூறு வருமோ என அஞ்சியும், தமது அறி
யாமையினால் தம்மிடம் பழிபாவங்கள் நிகழுமோ என்றும் கவலை
கொள்வர். கயவர் நல்வினை தீவினைகளின் பலாபலன்களைச் சிந்திக்காதவராதலால் தம் மனம் போனவாறு பாவச் செயல்களைச்

செய்து கொண்டே அவற்றால் விளையும் துன்பங்களைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலையற்றிருப்பர். இவ்வெறுபாட்டை நகைச்சுவைப்படக் கூறுகின்றார்.

நன்றாறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
தெஞ்சத் தவல யிலார்.

கயவர் தாம் விலக்க வேண்டியவற்றை விலக்கார் என்பதை ஓர் உவமையால் விளக்குகின்றார். கயவர் அறநூல்களில் விதித் தன் செய்தலும் விலக்கியென ஒழிதலுமாகிய கோட்பாடின்றிப் பல இழிதொழில்களைச் செய்கின்றனர். தேவர்கள் தாம் முன்பு செய்த புண்ணிய விசேஷத்தால் விரும்பியதைச் செய்யும் அதிகாரம் பெற்றவர்கள். இரு சாராநும் தாம் விரும்பியதைச் செய்கின்றனர் என்னும் ஒற்றுமை பற்றித் ‘தேவர் அனையர் கயவர்’ எனக் கயவரைப் புகழ்பவர் போல இகழ்கின்றார்.

நானுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் மேன்மக்கள் பழியாவங்களுக்குப் பெரிதும் நானுவர் என்பதனை

‘நான்வேனி கொள்ளாது மன்னே வியன்றாலம்
பேணலர் மேலா யவர்’ என்றும்

‘நான்ல் உயிரைத் துறப்பர் உயிர்ப்பொருட்டால்
நான்னுறவார் நானுள் பவர்’

என்றும் கூறினார். கயவர் இதற்கு மாறுபாடாகத் தாழும் பிறரும் நானுதற்குரிய தீச்செயல்களைச் செய்துகொண்டு அவற்றைச் செய்தமை பற்றி வெட்கப்படாது இறுமாப்பு அடைகின்றனர்.

அகப்பட்டி யாவாரைக் காணின் அவரின்
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்குங் கீழ்.

கீழ்மக்கள் தமியின் கீழான பட்டியைக் கண்டவிடத்து அவரிடம் தாம் செய்த தீச்செயல்களைச் சொல்லி இறுமாப்படைவர்.

(பட்டி - தீச்செயல்களை மிகுந்தியாகச் செய்யவன்)

கயவர்கள் இயல்பாகத் தீய ஒழுக்கம் உடையவர்கள். அவரிடம் ஏதாவது நல்லொழுக்கம் எப்பொழுதாவது காணப்படுமாயின் அது அரசன்து தண்டனைக்கு அஞ்சிச் செய்வதாயிருக்கும், அல்லாவிட்டு தாம் விரும்பும் பொருள் அவ்வொழுக்கத்தால் உண்டாகுமாயிற் சிறிதளவு காணப்படும்.

அச்சுமே கீழ்களது ஆசாரம் எச்சம்
அவாவுண்டேல் உண்டான் சிறிது.

பெருமை என்னும் அதிகாரத்தில்
'அற்ற மறைக்கும் பெருமை' என்றும்
சான்றுண்மை என்னும் அதிகாரத்தில்
'பிறர்தீமை சொல்லா நலத்தது சால்பு'

என்றும் கூறியவர் இந்த இரண்டு நற்குணங்களுக்கும் மாருபப் பிறருக்கு அவமானம் உண்டாக்குவதைத் தொழிலாக உடையவர் கயவர் என்பதை ஓர் உவமையால் விளக்குகின்றார். பிறருடைய இரகசியங்களை வெளியே சொல்லி திருப்பது பல்குணங்களாலும் நிறைந்து விளங்கும் உத்தமகுண சீராலேயே முடியும், ‘நிறையெனப்படுவது மறை பிறர் அறியாமை.’ பெரியவர்கள் தமக்குப் பிறர் மறைத்துச் சொல்லிய இரகசியங்களைத் தம்முள்ளைத்திருப்பர். கயவர் தம் நிறைவின்மையாலும் பிறரை அவமானப்படுத்துவதிலுள்ள பெருவிருப்பினாலும் தாம் கேட்ட மறைகளை உலகறியச் சொல்லித் திரிவர். ஒரு செய்தியை உலகறியப் பரமிப் பேண்டுமாயின் பறை என்னும் தோற்கருவியை அறைந்து ஏதன் கனுப்பட்டாகும் ஒலியான் பரப்பப்படும். கயவரும் இப்பறை மேளத்தினை ஒத்தவர் என்கிறார்.

அறைபறை யன்னர் கயவர்தாம் கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க ஸான்.

இனி, கயவர் ஈகையற்ற உலோபிகள் என்பதனை இரண்டு செய்யுள்களாற் கூறுகின்றார். ஈயாத உலோபியை ‘எச்சிற் கையாலும் காகம் துரத்தாதவன்’ என்று சொல்லுவதுண்டு. அக்கருத்தினைத் திருவள்ளுவரும் கூறுகின்றார். கயவர் ஏழைகளின் துண்பங்களை அதற்கிரங்கி அற்ப பொருளுத்தவியும் செய்யமாட்டார். ஆனால் பிறர் பயறுறுத்தியபோது அவர்க்கு அஞ்சிப் பொருள் கொடுப்பர்.

ஸர்ங்கை விதிரார் கயவர் கொடிறுடைக்கும்
கூள்கைய ரல்லா தவர்க்கு.

இதனை மேலும் சான்றேரின் ஈகையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். வறியவர்கள் தம் குறையைச் சொல்லிய அளவிலேயே அவரிடம் கருணைகொண்டு பொருள் கொடுத்து உதவுவது சான்றேரியல்பு. கயவர் வறியவர்க்குச் சிறிதும் இரண்கார், கருமின் காற்றினைப் பெறுவதற்கு அதைத் துவைப்பது போலப் பிறர் தமிழ்மூத் துண்புறுத்தினால் அவர்க்கு அஞ்சிப் பொருள் கொடுப்பர்

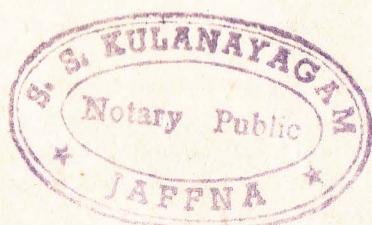
சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றேர் கும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

அழுகையாறும் அதன் காரணமாகப் புறக்கூறுதலும் கயவரிடம்
மிகுதியாக உண்டு. பிறர் பட்டுத் துகிலும் உடுத்துப் பாலுடன்
சோறும் உண்டு செல்வச் சிறப்புடன் வாழ்தலைக் கண்டால் அச்
செல்வரிடம் குற்றமில் வாயினும் இல்லாத குற்றங்களை அவர்மீது
கமத்திக் கூறுவார்.

உடுப்பதூஷம் உண்பதூஷம் காணிற் பிறர்மேல்
வடுக்காண வற்றுகும் கீழ்.

கடைகியில் கயவர் தம் சுதந்திர வாழ்வை இழப்பதற்கும்
தயங்க மாட்டார் என்கிறோர்.

ஏற்றிற் குரியர் கயவரோன் றுற்றக்கால்
விற்றிற் குரியர் விரைந்து.

TIRUKKURAL
PORUTPAL — OLIPIYAL

with model answers for all chapters.